

Câu chuyện giữa hắ và tôi

Contents

Câu chuyện giữa hắ và tôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	56
19. Chương 19	60
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24 - End	76

Câu chuyện giữa hắ và tôi

Giới thiệu

Vương Mẫn Nhi: Nhân vật nữ chính, là 1 người có quá khứ chẳng mấy tốt đẹp. Tuy nhiên lại rất mậ

1. Chương 1

CHAP 1: CUỘC ĐỜI

Từng cơn gió vô tình và lạnh buốt cứ thổi vào người tôi. Tôi co người lại và đi tiếp trên con đường dài vắng vẻ với những bó bông hoa chưa bán hết của mình. Tôi biết ở trong nhà bây giờ, ai ai cũng đều quây quần bên nhau, chúc nhau những lời lẽ vô cùng tốt đẹp. Bởi vì hôm nay là ngày noen mà. Thế nhưng noen thì đã sao chứ. Noen tôi vẫn phải lạnh lẽo ở ngoài đường, noen tôi vẫn phải cô đơn 1 mình, và noen tôi vẫn phải nghe những lời thậm tệ của bà dì độc ác...

- Mày về rồi đó hả, Nhi. Thế nào? Hàng đã bán hết chưa?

- Vẫn chưa - không cần suy nghĩ, tôi trả lời.

- Cái gì? Đi từ trưa đến giờ mà vẫn chưa bán hết là sao? Chắc mày lại la cà ở đâu đó chứ gì. Mày đúng là đồ vô tích sự. Mày có nghĩ mày có được như ngày hôm nay là nhờ ai không hả? Tao đã ày ăn, ày ngủ, ày đi học, mày có đi mà trả ơn suốt đời cũng không hết đâu. Bây giờ thì mày hãy cút vào phòng cho tao đi, tao ngán nhìn thấy mặt mày lắm rồi.

Nghe vậy, tôi lặng lẽ bước vào mặc dù trong lòng rất muốn đập bả 1 cái.^^ Tôi biết là tôi không thể trách bả, vì dù sao bả cũng là người đã nuôi nấng tôi lớn như thế này. Bả cũng có cho tôi đi học, nhưng tôi nghĩ liệu đó có phải chỉ là 1 hành động nhằm che giấu những hành vi ngược đãi trẻ con của bả??

Buổi sáng, tại trường:

- Nhi ơi, Nhi - tiếng nhỏ bạn thân gọi làm tôi quay lại

- ho...ơ, Dung đấy à? Chào cậu !

- Ê , bộ cậu mất ngủ hay sao mà mặt mũi trông khó coi thế? Ôi..ii, trời ơi...Xem cậu kìa. Tóc tai thì bù xù, quần áo thì luộm thuộm. Cậu mà còn tiếp tục như vậy thì tớ bảo đảm chả có thằng con trai nào dám theo đuôi cậu nha.

- Ờ, tớ biết. Tớ đâu có xinh đẹp, giỏi giang như ai kia đâu. Được cả anh Kiệt cao to, đẹp trai theo đuổi cơ đấy - tôi trả lời bằng giọng như muốn chọc tức con Dung.

- Á.., ghét quá đi. Sao tự nhiên cậu dám lòi cả anh Kiệt vào cuộc hả??...Ê.., đứng lại, đừng có chạy...Cậu đúng là đồ lấu cá.

- Haha, có giỏi thì cậu đuổi theo tớ đi

- Hừ, dám thách “chị” đấy à. Được lắm - vừa nói nhỏ vừa xấn chiếc tay áo dài lên - Tớ mà bắt được thì cậu biết tay tớ..^^

Quả thật, những giây phút vui vẻ ấy bất chợt làm tôi nhớ đến ngày đầu tiên gặp Dung. Lúc ấy, tôi mới chuyển đến trường này nên chẳng có quen ai. Và Dung chính là người bạn đầu tiên của tôi. Dung là 1 cô gái xinh đẹp, luôn cột 2 bím tóc rất dễ thương. Không những thế, nhỏ còn là con gái của thầy hiệu trưởng, lại rất thông minh nữa nên hầu hết bọn con trai trong lớp tôi đều chết mê chết mệt vì nhỏ.

Ở trong lớp, giờ ra chơi:

- Nhi này, nghe nói cậu lại gây sự với mấy thằng “boy” lớp trên hả?

- uhhh - tôi đáp nhưng mắt vẫn chăm chú vào cuốn truyện tranh Dôremon

- Cậu đừng có coi nữa được không - Dung giật mạnh cuốn truyện trên tay tôi- Cậu có biết cậu có thể bị kỉ luật trước toàn trường không vậy. Bỏ cậu không lo lắng sao?

Trước câu hỏi của Dung, tôi im lặng 1 hồi rồi trả lời:

- Lo chứ sao không. Nhưng lo thì làm được gì. Vả lại, trong chuyện này thì chính mấy thằng đó không đứng trước.

- Cậu kể chi tiết ỉnh nghe được không?

- Ờ, cậu muốn biết thật hả?

- Đúng vậy - nhỏ nhìn thẳng vào mắt tôi

- Thôi được, để tớ kể cho nghe. Chuyện là thế này... Mấy thằng cha lớp trên ấy, nhờ tớ đưa bức thư tỏ tình cho cậu, tớ từ chối, thế là chúng gây sự. Bí quá, tớ liền cho tụi nó ngủ 1 giấc, vậy thôi. Đừng quên tớ là cao thủ karate đấy nhé.

- Hả? chuyện hệ trọng như vậy sao cậu không nói sớm -nhỏ đập mạnh xuống bàn rồi đứng lên - đợi đấy, tớ sẽ giải thích với ba điều này.

Nói xong, nhỏ hấp tấp chạy ra khỏi lớp nhưng bị tôi ngăn lại:

- Dung à, vô ích thôi, cậu cũng biết là ba cậu không thích cậu chơi với tớ rồi mà.

- Nhưng chẳng lẽ...

- Không sao đâu - tôi gạt lời Dung - Tớ thật sự không muốn hai cha con cậu cãi nhau vì chuyện của tớ. Quan hệ giữa cậu và thầy tốt như thế thì đừng để... đừng để... đừng để giống....

Giọng tôi bỗng nghẹn ngào hẳn lên, tôi vội quay lưng lại, im lặng một hồi để cố giữ lấy bình tĩnh:

- Dung, tớ xin lỗi. Nhưng tớ thật sự không muốn cậu sẽ giống như tớ. Tớ không muốn cậu sẽ ghét thầy ấy như tớ đã ghét ba mình. Tớ...

- Nhi, ba cậu làm sai điều gì mà cậu phải ghét thế?

- Ba tớ đấy hả.... hummmm... Đó là 1 người đàn ông tệ hại nhất thế gian này. Năm tớ 10 tuổi, ông ấy đã bỏ mẹ con tớ để đến với người phụ nữ khác... Chính ông ấy, ông ấy là người đã hại chết mẹ tớ - tôi bắt giặc cắn chặt hai hàm răng lại.

- Hả? chẳng lẽ ông ta là hung thủ giết người? Ông ta đã giết mẹ cậu đúng không?

- Không. Mẹ tớ vì làm việc quá sức kèm theo đau buồn nữa nên đã qua đời. Nhưng...trong thâm tâm tớ thì người đàn ông tệ bạc ấy chẳng khác nào là thủ phạm. Tớ hận ông ấy, hận cả người đàn bà đã cướp đi hạnh phúc của mẹ con tớ. Tớ đã thề là dù sau này có gặp lại tớ cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta. Tớ..tớ sẽ nguyên rửa, nguyên rửa vợ ông ấy, nguyên rửa con ông ấy, nguyên rửa cả gia đình hiện tại của ông ấy...

Đôi mắt tôi lúc ấy bỗng đỏ rực lên. Còn Dung thì im lặng không nói lời nào. Tôi cũng không ngờ là tôi lại có thể nói với Dung những điều mà tôi không hề muốn nói nhiều như vậy. Ngoài trời, cơn mưa dai dẳng vẫn cứ tí tách, tí tách rơi...

2. Chương 2

CHAP 2: CUỘC GẶP GỠ ĐỊNH MỆNH

Ra về, tôi không về nhà như mọi khi nữa mà lang thang trên đường phố. Tôi cứ đi, đi mãi, đi đến một cây cầu, tôi dừng lại. Nhìn xuống dòng nước xanh thẳm, bất chợt tôi cảm thấy lòng như se thắt lại. Tôi đang buồn ư? Tôi đang buồn điều gì chứ? Tôi không biết. Tôi chỉ biết là tôi đã đứng đó rất lâu. Ông mặt trời cũng gần xuống núi rồi, bầu trời bây giờ đỏ rực trông thật đẹp. Rồi tự nhiên, hình như tôi muốn làm một điều gì đó. Tôi cố hít thật sâu và hét:

- TÔI...KHÔNG...NG...C...H...THUA...Đ...Á...UUU

Tiếng hét của tôi to đến nỗi khiến mọi cặp mắt đỏ dồn về phía tôi. Và chính lúc ấy, “hắn” xuất hiện.

- Ê, bộ bị tâm thần hay sao mà hét dữ vậy??

Giọng của “hắn” làm tôi giật mình. Tôi quay người sang phải, một người con trai với khuôn mặt...ừm phải nói sao nhỉ, dù không muốn thừa nhận nhưng quả thật hắn đẹp trai thiệt, hắn đang ngồi trên cây cầu và thả dài đôi chân xuống.

- Nè, tôi hét gì thì kệ tôi, có liên quan gì đến ông đâu mà mắc mớ gì ông phải xía cái miệng vô - tôi nói với khuôn mặt như muốn “ăn tươi nuốt sống” hắn

- Ai nói không liên quan. “Bổn công tử” đây đang ở đây ngắm cảnh thì tự nhiên bị tiếng hét của cô làm mất cả hứng thú - hắn trả lời nhưng mắt không hướng về tôi mà hướng về bầu trời - Chắc cô cũng biết là tiếng hét của cô kinh khủng như tiếng heo kêu đấy chứ

- Cái gì? Tôi cho ông nói lại đấy. Ông có dám lặp lại những gì mà ông vừa nói không?? - tôi chỉ thẳng vào mặt hắn

- Ồ, muốn nghe thì chiều. Giọng cô như là tiếng heo kêu éc éc, inh ỏi trong chuồng heo vậy, nghe nhức cả đầu.

Những lời chế nhạo của hắn quả thật làm tôi tức muốn ói máu. Lúc này, tôi chỉ muốn đấm hắn 1 cái cho hả giận. thế nhưng tôi nghĩ ra 1 trò khác vui hơn nhiều. Tôi lại gần hắn, mỉm cười nhẹ và nói:

-Ông thích ngắm cảnh lắm phải không nhỉ?

- Thì sao? Muốn lên ngắm cùng tôi hả? Ồ.., mà cũng phải thôi, chẳng trách cô được, ai biết ông trời sinh ra tôi đẹp trai quá

- Hihi.., vậy hả, vậy thì.....ÔNG HÃY XUỐNG SÔNG MÀ TỰ MÌNH NGẮM KỈ LẠI CHÂN DUNG “ĐẸP TRAI” CỦA MÌNH ĐI NHEEEEE!!!!

Tôi bất chợt hét to và đẩy hắn xuống. Nhưng....

- Chà, không ngờ con gái thời nay lại hung dữ, bạo lực đến thế

Tiếng nói của hắn làm tôi giật mình quay lại. Hắn đã ở đằng sau tôi từ lúc nào..

- Ông..ông...là người hay ma vậy? - tôi hấp tấp hỏi

- Vậy cô là yêu quái hay chần tinh vậy? hoớ...ớ, cô đúng là hỏi vớ vẩn

- Ông..ông...” Miệng thẳng này đúng là khó có thể cãi lại được” - Tôi nghĩ thầm

- Ông gì mà ông, tôi còn trẻ lắm, chưa đủ tuổi làm ông cô đâu. Mà cô thích đẩy người ta xuống sông lắm hả. Cho nên tôi nghĩ chắc cô rất thích tắm sông nhỉ?

Nói xong, hắn nhe răng cười ác ý rồi bỗng đưa tay lên” phụt” 1 cái. Tôi còn chả hiểu hắn định làm gì thì tự nhiên xông tới 2 người đàn ông to khỏe đưa tôi lên cao và bất ngờ ném thẳng tôi xuống nước.

Ừ...UU..MMM..M

- Haha, thế nào cô bé? Nước mùa đông lạnh lắm, phải không? - hắn cười 1 cách khó ưa

- Ông..ông hãy đợi đấy. “Chị” đây mà lên được thì sẽ cho ông biết tay

- Ồ, vậy hả? Nhưng sorry nhé, ta đây bây giờ còn có việc phải làm, không có thời gian chơi với cô đâu...Vậy nhé, bái bai

Phút chốc, hắn và 2 người đàn ông ấy đã biến mất. Còn tôi thì khó khăn lắm mới bơi lên được. Bô đồng phục của tôi bây giờ ướt sũng từ trên xuống dưới. Nhưng thôi kệ, trước sau gì thì hôm nay tôi cũng sẽ bị bà dì mắng cho 1 trận toí bởi thôi.

Kee..ée..t - tôi từ từ mở cửa bước vào

- Về rồi đó hả? đi đâu mà đến tận giờ này mới về thế? Có biết mấy giờ rồi không?

- Không liên quan đến dì. Ngày mai tôi sẽ bán bù lại là được chứ gì

- Mày..mày...à,à.. mà không sao... À, cháu đói chưa, vô tắm rồi ra ăn cơm đi cháu

- Hả? - Tôi ngạc nhiên thốt lên

Không biết có phải tôi nghe lầm không nữa. Hay tôi đang nằm mơ. Ồ, chắc vậy, chứ đời nào mà bà lại nói với tôi như vậy. Được rồi.., thử nhéo 1 cái vào má xem sao...Áa, đau quá, tôi không hề nằm mơ. Vậy thì nguyên nhân nào đã khiến bà đổi tính như vậy đây??

- H..á..ch...x...ì...ii

- Thôi chết, cháu bị cảm mất rồi, vào nhà nhanh đi cháu. Ngày mai cháu cứ yên tâm ở nhà mà nghỉ, dì sẽ xin phép trường cho, đừng lo.

Sau đó thì bà kéo tôi vào nhà, lấy khăn phủ lên trán tôi, nấu cháo cho tôi ăn..nói chung là bà làm hết mọi chuyện mà trước đây tôi chưa từng thấy bà làm. Tôi thật sự chả biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Tôi hỏi bà thì bà giả vờ lơ đãng.

Mấy ngày sau, tôi đi học lại

- Cậu khỏe hẳn rồi chứ, Nhi? Nghe nói cậu bị sốt suốt 2 ngày nay hả? - Dung vừa nói vừa cắn chiếc bánh hamburger trên tay

- uhh, hix.., không sốt sao được chứ, tớ đã bị thuộc hạ của thằng cha ấy ném xuống nước. Cậu không biết đâu, nước đó vừa dơ, vừa lạnh, tớ không bị viêm nhiễm là may rồi đó.

- Hic, nghe cậu nói tớ hết muốn ăn lun > - Tớ mà gặp lại hẳn là hẳn sẽ mềm xương với tớ.

- Vậy cậu còn nhận ra hẳn chứ?

- Tất nhiên, Dù hẳn có hóa thành tro tớ cũng nhận ra. Hẳn ấy hả....Hẳn trông xấu kinh khủng, mũi thì dẹt, miệng thì to, mắt thì nhỏ, răng thì đen....ý..ý...hơi giống thằng đó đó - tôi chỉ tay vào một người con trai - ủa, mà khoan đã...sao mà...s..ao mà càng nhìn càng giống thế nhỉ?

- Nè, tôi đâu có xấu xí đến như vậy đâu chứ - người con trai đó bất ngờ đến gần

- Hả? ...Á...Á...AAAAÁ, THÌ RA CHÍNH LÀ ÔNG

-Hi, không ngờ chúng ta cũng có duyên nhỉ!! Mà đến bao giờ cô mới chừa thói hay hét vào mặt người khác thế. Cô có biết phép lịch sự không đấy.

__ G..R..RỪ..UU, lịch sự này

Tôi đưa tay định nắm hẳn nhưng hẳn đã nhanh chóng né được.

- Thôi mà, Nhi, cho tớ can - Nhỏ Dung giữ tôi lại

- Buông tớ ra, Dung, tớ phải cho hẳn 1 trận

- Thôi đi, liệu cậu nhắm đánh thắng hẳn không mà bày đặt

-Hi..ì..bạn cô nói đúng, cô chẳng thể nào là đối thủ của tôi đâu - hẳn 1 lần nữa lại cười nhạo tôi

- Cái gì??, Dám đấu thử không - tôi xắn hết tay áo lên - Chưa biết ai hơn ai đâu à nha, có giỏi thì nhào vô xem

- Thôi, thôi, cho tớ can... cho tớ can.. - Dung nhăn mặt

- Chà, xem ra bạn cô dễ thương, ngoan hiền hơn cô nhiều đấy - hẳn nhìn Dung cười

Bất giác, mặt Dung đỏ hẳn lên. Nhỏ cúi mặt xuống im lặng nhưng lại nắm tay tôi thật chặt. Vì nể mặt nhỏ, lại không muốn gây sự ở trường nên tôi đã tạm thời tha cho hẳn. Thế nhưng, không biết ông trời có phải định cố tình chọc tức tôi không nữa. Tôi không ngờ hẳn lại là...

- Các em chú ý, hôm nay lớp ta có thêm 1 học sinh mới, bạn ấy mới từ Mỹ chuyển về VN, các em hãy cố gắng giúp đỡ bạn trong học tập. Nào, Tuấn, em tự giới thiệu đi.

- Dạ..., mà thầy ơi, thầy có thể vui lòng rút lại câu nói ấy được không. Thầy bảo những người ở đây sẽ giúp đỡ em trong học tập ấy hả? Ôi..thôi....cho em xin đi, thầy đừng có mà xem thường bộ óc thông minh của em như vậy chứ - hần nói tuệch ra như không xem thầy chủ nhiệm ra gì

- Em..em...dám nói với tôi như vậy à? Em có tin là tôi sẽ mời phụ huynh em không?

- Thầy dọa em đấy à?? Mà thầy cứ mời thoải mái đi, đằng nào ba mẹ em cũng chẳng rảnh mà đến đâu.

- Em..em...

Bầu không khí trong lớp giờ đây trở nên thật căng thẳng. Mà tôi biết thật ra trong lòng mọi người đang hí hửng cười thầm vì bộ mặt tức giận của thầy. Cũng đúng thôi, ông thầy này nổi tiếng là ghê gớm trong các giáo viên, những học sinh nào mà dám đắc tội ông thì cuối năm học sinh yếu là cái chắc. Lần này thì xem như thằng đó tiêu đời rồi, mà cũng đáng đời hần lắm, cho hần chừa cái thói kiêu ngạo đi. Thế nhưng, có phải là do tôi ảo tưởng không nhỉ, chứ tôi thấy phút chốc ánh mắt hần rất lạ, nó như chứa đựng 1 nỗi buồn mà không ai có thể lí giải được.

3. Chương 3

Chap 3: Mưa và nước mắt

Thời gian rồi cũng trôi qua mau, hần đến lớp tôi cũng đã gần 1 tuần, nhưng trong suốt 1 tuần này, hần chả học hành cho đằng hoàng gì cả, hôm nay hần đi học thì ngày mai hần lại nghỉ. Cứ thế này thì tôi bảo đảm không cần thầy chủ nhiệm ra tay thì hần cũng “đủ điểm” ở lại lớp rồi.

Một hôm nọ, trong tiết toán

- Tuấn, em lên giải bài tập này cho tôi - giọng thầy chủ nhiệm lạnh lùng vang lên

Vậy là thầy chủ nhiệm bắt đầu hành động rồi. Tôi khẽ ngược nhìn lên bảng..ôi trời ạ, lại là mấy bài tập lượng giác, tôi ghét nhất là loại bài tập này. Trong lúc tôi đang suy nghĩ thì hần bước ngang qua chỗ tôi, tôi đưa mắt nhìn hần, hần cũng liếc lại tôi và cười 1 cách đầy tự tin.

- Xí, thấy ghét - tôi nghĩ thầm - Mong rằng hần sẽ làm không được, lúc ấy thì chắc sẽ có kịch hay để mà coi đây, hehehe > - Hần sẽ làm không được đâu

- Hả? - tôi quay đầu lại bàn đằng sau

Nhỏ Dung với ánh mắt rất lạ đang nhìn hần...

- Cậu nói thế là sao hả Dung? - tôi thì thầm

- Tớ nói Tuấn nhất định sẽ làm không được, bởi vì dạng bài này chúng ta chưa hề học qua, đây rất có thể là dạng bài tập của lớp 11 hay 12 - nhỏ nói với giọng đầy lo lắng - Lần này thì hần tiêu thật rồi, dù hần có thông minh cỡ nào thì hần cũng không thể giải được những điều mà hần chưa bao giờ học, phải không?

- Ờ, ờ..- tôi gãi đầu - thầy chủ nhiệm lần này đúng là chơi ác thiệt .

Thật kì lạ, sao tôi lại có cảm giác là nhỏ Dung đặc biệt quan tâm tới thằng đó nhỉ. Phải chăng nhỏ đã thích hần?

- Dung này, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.

- Sao, chuyện gì? - nhỏ nói nhưng vẫn hướng mắt lên bảng

- Có phải cậu...

- Ồ, A HA...hần sắp làm xong rồi kìa, hay quá - nhỏ bất giác đứng dậy và nói to khiến cả lớp chăm chú nhìn nhỏ

- Thúy Dung, em làm cái quái gì thế ? Định làm loạn trong lớp hả?

- Dạ, không...ơ..thưa thầy..em xin lỗi

- Xin lỗi là xong à, em có biết em làm phiền cả lớp lắm không? Em về nhà chép phạt 1000 lần câu “Từ nay em không dám nói to trong lớp nữa” cho tôi, nghe chưa?

- Ơ, dạ...- nói xong nhỏ ngồi xuống với khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ

Giờ ra về

Ào... Ào....

- Lúc ấy cậu bị sao thế hả Dung?

- Không.., tớ không sao, cậu đừng bận tâm

- Hừm, thôi được, tớ không hỏi nữa...Nhưng lần này coi như cậu gặp xui xẻo. Nhìn là biết thầy chủ nhiệm ấy đang trút giận lên đầu cậu rồi.

- Hả? Trút giận là sao, tớ có làm gì ổng đâu

- Thì “chiện” của thằng Ngô Gia Tuấn đó. Cậu không thấy lúc ấy mặt thầy chủ nhiệm trông đáng sợ lắm sao. Chắc ổng cũng không ngờ là thằng đó lại có thể giải được bài tập ổng cho dễ dàng như vậy.

- A..tớ hiểu rồi, vậy thì ra là do ổng không làm gì được thằng đó nên mới trút hết cơn giận lên đầu tớ, đúng không?

- Ủm, cậu thông minh đấy ^__^....Mà sao trời vẫn chưa dừng mưa nhỉ, cứ thế này thì sao mà về đây

- Không sao, tớ có đem dù đấy - nhỏ vừa nói vừa giương cây dù ra - Chúng ta cùng...

- Xin chào, người đẹp....A... thì ra người đẹp có dù hả, có thể cho tôi “quá giang” được chứ?

Nghe tiếng, tôi và Dung cùng quay lại. Trời, thì ra lại là “hắn”, Sao đi đâu tôi cũng bắt gặp hắn thế nhỉ.

- Này, ông có bị khùng không? Dung chỉ có 1 cây dù thôi. Nếu cho ông thì bọn tôi lấy đâu ra dù mà về hả?

- Ồ, no no..tôi đâu có nói là sẽ đi chiếm cây dù đâu, ý tôi là sẽ cùng cô bạn xinh đẹp này cùng về thôi mà

- Ơ hay. Ông cùng Dung về. Thế còn tôi thì sao? Đừng có coi như tôi không có có đây nhé!!! +__+

- Cô hả? A..., lần trước nếu tôi nhớ không lầm thì cô té xuống sông cũng không hề hắn gì, vậy chắc lần này cô có dầm mưa về chắc cũng không sao đâu nhỉ?

- GRU...Ủ, nói gì hả. Đừng có tưởng mình hay lắm nhé. Nên nhớ ông vẫn còn nợ tôi 1 trận đấu đấy. Nào, có giỏi thì chúng ta giải quyết luôn ngay tại đây đi

- Nhi, ngừng lại đi, cậu không thể nào đánh nhau tại trường được - lúc này nhỏ Dung mới mở miệng ra can

-Ủm, được thôi...vậy thì do Dung quyết định vậy. Dung, cậu nói đi, cậu chọn “hắn” hay tớ.

- Ơ, tớ...tớ - nhỏ cúi mặt xuống

- Thôi, cậu khỏi nói tớ cũng biết là cậu chọn tớ rồi, phải không?^^ Điều ấy là tất nhiên rồi, tớ với cậu từ lâu đã là đôi bạn thân đi đâu cũng có nhau, làm sao mà cậu lại có thể bỏ tớ mà chọn 1 người mới chỉ quen có 1 tuần .

- Ơ, Nhi à, tớ muốn nói là..tớ.. muốn..chọn..hắn

ỪNH ... ỪNH - tiếng sấm sét vang lên thật dữ dội

-Cậu..cậu nói sao? - tôi hình như không còn đủ bình tĩnh nữa trước câu trả lời của Dung

-Nhi à,...cậu..cậu lại đây 1 lát, tớ có chuyện muốn nói với cậu - nhỏ vừa nói vừa kéo tôi đi - À, còn Tuấn, cậu vui lòng đợi mình 1 lát nhé

- Thế là sao chứ? Cậu nói đi, sao cậu lại chọn hắn?

- Thôi mà, cho tớ xin lỗi nhưng đây có thể là 1 cơ hội tốt để tớ bày tỏ tình cảm

- Cậu đã thích hắn?

-Ừ..m, đúng..đúng thế - nhỏ nhìn thẳng vào mắt tôi

Ánh mắt của nhỏ thật trong trẻo nhưng đồng thời cũng thật kiên quyết. Nhìn vào ánh mắt ấy không hiểu sao tôi lại có thể bỏ qua mọi thứ.

- Được rồi, tớ hiểu, cậu đi đi.., lát nữa tớ sẽ về sau.

- Thật hả, Ôi..cám ơn cậu nhiều nhé Nhi, cậu đúng là người bạn tốt nhất của tớ... thôi, tớ đi đây, bye nhé

Nhìn bóng dáng Dung mất dấu dần cùng với Tuấn, tự nhiên tôi lại có cảm giác trống rỗng. Sao thế nhỉ? Lẽ ra Dung tìm được đối tượng iu thích, tôi phải mừng cho nó mới đúng chứ. Thế thì tại sao, tại sao tôi lại có cảm giác khó chịu ấy??

Trước cửa nhà tôi

- Ôi, thiệt tình,ướt hết rồi, phải mau mau vào nhà thay đồ thôi, kéo lại cảm lạnh như lần trước thì nguy

Tôi đã định mở cửa ra nhưng...

- Ồ, ông yên tâm đi..Tôi đã nhận tiền của ông thì chắc chắn sẽ chăm sóc con bé như con ruột của mình.

- Thế thì tốt, vậy thì tiểu thư Linh Chi trông nhờ vào bà cả đấy. Ông chủ tôi sẽ rất vui nếu biết tiểu thư được sống vui vẻ, hạnh phúc..

Kee..ée..t - tôi mở toang cửa ra

Trước mặt tôi, một người đàn ông mặc áo chỉnh tề đang đứng kế bên bà dì

-Ông..ông vừa nói gì - tôi nhìn ông với ánh mắt vô hồn

- Ồ..xin.. xin phép bà, tôi..tôi về trước

- TÔI BẢO ÔNG VỪA NÓI GÌ, ÔNG CÓ NGHE KHÔNG? - như 1 phản xạ, tôi nắm lấy tay áo của ông - Ông có biết ba tôi phải không?

- Tiểu..tiểu thư Linh Chi...

- ĐỪNG GỌI TÔI BẰNG TÊN ẤY....NẾU KHÔNG TÔI CHẮNG BIẾT SẼ CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA VỚI ÔNG ĐAU - mắt tôi long sòng sọc

- Nhi, sao cháu vô lễ thế. Mau nói lời xin lỗi đi - bà dì nói với xấp tiền vẫn còn đang cầm trên tay - Cháu có biết như thế là...

- BÀ IM ĐI - tôi chỉ thẳng vào mặt bà - Tôi cũng đã nghi ngờ rồi, làm sao mà bà lại có thể đổi tính nhanh như vậy chứ, thì ra bà đã nhận tiền của người khác..của một người mà tôi cảm hận nhất trên đời...

- Tiểu thư Linh Chi à, cô đừng trách ông chủ nữa, thật ra thì....

- ÔNG BỊ ĐIẾC HẢ? TÔI ĐÃ BẢO ĐỪNG GỌI TÔI BẰNG TÊN ẤY MÀ

Trong cơn tức giận, tôi đã đâm 1 cú vào mặt ông. Thế là ông té nhào xuống đất

-TÔI NÓI CHO ÔNG BIẾT...ĐỪNG ĐỂ TÔI THẤY MẶT ÔNG 1 LẦN NỮA. VỀ MÀ NÓI VỚI ÔNG CHỦ CHẾT TIỆT CỦA ÔNG LÀ TÔI KHÔNG CẦN XIN XỎ ÔNG TA 1 ĐỒNG NÀO. TÔI SẼ CHỨNG MINH CHO ÔNG TA DÙ KHÔNG CÓ ỒNG TÔI VẪN CÓ THỂ TỒN TẠI, VẪN CÓ THỂ SỐNG VUI VẺ, HẠNH PHÚC...CÒN CĂN NHÀ NÀY, TỪ NAY TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ VỀ ĐÂY NỮA.

- O, TIỂU THƯ.....!!!! Trời đang mưa mà tiểu thư chạy đi đâu thế

Bây giờ tôi không muốn nghe gì cả, tôi cứ chạy, cứ chạy. Tôi biết là tôi không thể nào khóc. Chẳng phải suốt mấy năm qua tôi đã sống rất kiên cường đó sao. Dù không có mẹ, không có cha, tôi vẫn không sợ, tôi tự nhủ là mình phải sống, mình phải mạnh mẽ hơn ai hết để không ai có thể ăn hiếp được mình...Thế nhưng...tại sao...tại sao giờ tôi lại muốn khóc, tại sao giờ tôi lại cảm thấy cô đơn??? H..i..c, tôi..tôi không biết và cũng chẳng hề muốn biết. Tôi bất giác đứng lại, ngược nhìn lên bầu trời với những cơn mưa vẫn vô tình rơi xuống, và từ sâu trong đáy lòng, nước mắt tôi cứ tuôn trào ra như suối...

Trong lúc ấy

- Tuấn, cậu giỏi thật đấy, bài tập khó như vậy mà cậu vẫn có thể làm được ngon lành
- À, chuyện nhỏ ấy mà
- O..à...Tuấn này...cậu..cậu đi với tớ có chán quá không..? Sao tớ thấy cậu ít nói chuyện quá?
- Ừm..chán đúng là chán thiệt
- Hả?...“hix, không ngờ hần lại trả lời thẳng thắn như vậy +_+” - nhỏ nghĩ thầm - À, xin..xin lỗi cậu nhé, tớ không biết cách nói chuyện lắm, mà này, cậu..cậu có bạn gái chưa nhỉ?
- Chưa, có chuyện gì không? - hần nói 1 cách lạnh lùng
- Vậy thì...à...tớ..tớ muốn nói...tớ..tớ rất..rất là..tớ..
- Ừa, sao người ấy giống Mẫn Nhi quá?
- Hả, ở..ở đâu?
- Cô ấy rẽ sang trái rồi.....À, Dung này, cô về trước nhé, tôi sực nhớ là có chuyện phải đi 1 lát
- O, hơ...Tuấn!!!!...“Hix, sao cậu ấy lấy lun cây dù của mình đi thế này”

Ào... Ào....

Mưa..mưa vẫn tiếp tục rơi không ngừng. Nhưng..mưa xong thì trời lại sáng, còn tôi, liệu tôi khóc xong có thể xem như không có chuyện gì xảy ra không? Giờ tôi không còn chỗ để mà đi nữa rồi. Tôi biết phải làm sao...phải làm sao đây?

- Nè, cô em đi 1 mình sao? Sao buồn thế? Chắc vừa mới thất tình hả? Ôi..thật tội nghiệp, trông cô ướt hết rồi, thôi về nhà anh, anh sẽ sưởi ấm cho, chịu không?
- Tránh ra, tôi đang bức mình, đừng có mà chọc giận tôi - tôi đưa mắt liếc bọn lưu manh
- Ấy da, cô em có cá tính quá nhỉ. Nhưng nói trước biết điều thì cô hãy ngoan ngoan, nếu không thì...

BỤP

Không cần đợi hần nói xong, tôi nắm lấy cánh tay hần và vật hần ra đằng sau

- Tôi đã bảo đừng chọc giận tôi mà
- A, con bé này dám đánh đại ca chúng ta, xông lên cho nó 1 bài học đi, anh em ơi!!!!
- Dừng lại...Các người là con trai mà lại đi ăn hiếp 1 đứa con gái bộ không biết xấu hổ hả? - giọng 1 thằng con trai rất quen thuộc vang lên đằng sau tôi - Nếu thật sự muốn đánh nhau, ta sẵn sàng làm đối thủ của chúng bây.

ỪNH ... ỪNH

- Ừm..lại là ông à. Sao đi lâu tôi cũng gặp ông thế... H..ì..h..ì, ư..m.. rõ ràng hôm nay là 1 ngày xui xẻo của tôi - tôi cố gắng mỉm cười 1 cách gượng gạo - Ông về đi, tôi không cần ai giúp đỡ hết, cho dù chỉ còn lại 1 mình tôi...,tôi vẫn đủ sức đưa hết bọn lưu manh này vô bệnh viện nằm mấy tháng
- Ồ, trông cô tự tin nhỉ. Nhưng...có lẽ không cần cô phải đích thân ra tay nữa rồi. Cô nhìn đằng kia xem
- HUÝT HUÝT...tất cả đứng im, cảnh sát đây.
- Ôi..cảnh sát kìa, rút lui thôi tụi bây ơi!!!! - bọn lưu manh hấp tấp chạy trốn - Con bé kia, mày đợi đấy, bọn tao sẽ tính sổ với mày sau

Lúc này, cơn mưa dai dẳng vẫn không ngừng rơi. Bọn lưu manh giờ đã chạy trốn hết rồi, chỉ còn để lại tôi và “hần” 1 mình đứng dưới cơn mưa lạnh buốt...

4. Chương 4

Chap 4: Mạnh mẽ

- Nè, cô không sao chứ?...Ê, tôi đang hỏi cô đấy, có nghe không vậy? Bộ bị điếc hả? - hấn lại gần đặt tay lên vai tôi

- Buông ra, không cần ông lo.

-Cô...“khóc”....Cô bị sao thế hả?

- Đã bảo không cần ông lo mà...Ông thì biết gì chứ, ông có hiểu được cảm giác của tôi không. Không, một con người như ông sẽ mãi không bao giờ hiểu được tôi...Tôi...tôi đã rất mệt mỏi, rất đau khổ, nhưng tôi có thể làm gì, tôi có thể chia sẻ điều đó với ai chứ!!!Trước mặt mọi người, tôi luôn tỏ ra là 1 người mạnh mẽ, cứng rắn, thế nhưng...thế nhưng sự thật là sao, sự thật tôi vẫn chỉ là 1 cô gái yếu đuối. hix...có lẽ...tôi đã hiểu, tôi không muốn bất kì ai đó nhận ra con người thật của tôi, bởi lẽ tôi không muốn họ sẽ nhìn tôi bằng 1 ánh mắt đầy thương hại, tôi không muốn, tôi không muốn thế.

- Vậy hóa ra đó là tất cả sự đau khổ của cô à?

-Hả..Ông nói vậy là sao chứ?

- Cô nên nhớ trên đời này, những người đau khổ không phải chỉ có 1 mình cô. Phải, có lẽ tôi không hiểu được cảm giác của cô, bởi vì tôi chưa từng trải. Nhưng...cô nói cô dùng sự mạnh mẽ để che giấu sự yếu đuối à. Thật nực cười.

- ????

- Cô nên nhớ sự yếu đuối không bao giờ có thể che đậy được cả. Cách duy nhất chỉ có thể là loại bỏ nó hoàn toàn mà thôi. Cô không dám đối mặt với sự việc đó, chính điều này đã làm cho sự yếu đuối của cô ngày càng tăng.... Nếu cô muốn tồn tại trên thế gian này, thì cô phải thật mạnh mẽ, nhưng không phải là sự mạnh mẽ giả tạo mà cô đã làm, mà là 1 sự mạnh mẽ thật sự, cô hiểu chứ?

Ào...Ào

Trời vẫn mưa, vẫn mưa. Tôi đứng đó, hấn cũng đứng đó. Thân thể tôi bây giờ lạnh buốt cả rồi, thế nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy rất ấm, cái cảm giác ấm áp mà kể từ ngày đó tôi đã hoàn toàn đánh mất.

-Ừ..mm, tôi muốn....tôi muốn từ bây giờ sẽ có đủ can đảm để đối mặt với người đó, nhưng tôi vẫn sẽ không tha thứ cho ông ta. Tôi..tôi cũng sẽ cố trở thành 1 người mạnh mẽ, 1 sự mạnh mẽ không chỉ trước mặt mọi người, 1 sự mạnh mẽ thật sự chứ không phải giả tạo...hix...Và...Gia Tuấn, ông...ông vẫn còn ủng hộ tôi chứ, phải không?

- Ồ...thì đương nhiên :2T cun- (32): - hấn đỏ mặt gãi đầu rồi nhìn sang hướng khác

- Ừ..mm, cảm...cảm ơn cậu

K..e..é...t

- A, cháu về rồi đó hả, Nhi. Cháu làm dì lo quá đấy.

- Người như bà không phải chỉ biết lo đến tiền thôi sao? - tôi nói 1 cách lạnh lùng

- Cháu nói gì thế? Ta lo cho cháu thật mà. Cháu vẫn còn giận dì về chuyện đó à. Cháu phải thông cảm chứ, dì nhận tiền cũng là vì muốn cháu có 1 cuộc sống tốt hơn mà.

- Thôi đi. Đừng nói nữa. Số tiền đó bà muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm. Nhưng ...làm ơn từ nay đừng có đưa bộ mặt giả tạo đó ra trước mặt tôi nữa.

Nói xong, tôi bước vào nhà mặc cho những lời xì xào của bà sau lưng tôi.

Ngày mai, tại lớp học

- Phù....uuu

- Làm gì mà cậu thở dài thế, Dung?
 - Hic, cậu không biết đâu. Hôm qua tớ đã thất bại trong việc chinh phục trái tim của hoàng tử rồi. :2T cun-(4):
 - Hấn cự tuyệt cậu sao?
 - Không, tớ chưa nói gì thì hấn chuẩn mất tiêu rồi. Đã vậy còn lấy lun cây dù của tớ đi làm tớ phải dầm mưa về nhà. Hic, cậu có thấy đứa con gái nào định tỏ tình mà khổ như tớ kia chứ.
 - Hơ.., thôi đừng buồn nữa, thất bại là mẹ thành công mà.
 - Ừm, cậu nói đúng, cho nên tớ sẽ không từ bỏ đâu. Nhất định tớ sẽ làm cho Tuấn phải thích tớ.
- Câu nói của Dung lúc đó không hiểu sao lại làm lòng tôi se thắt lại. dường như tôi không hề muốn chuyện đó xảy ra thì phải, sao thế nhỉ?
- Thông báo, thông báo, các bạn ơi!!!- Tiếng nhỏ lớp trường vang lên làm ngắt mạch suy nghĩ của tôi - Nhà trường sắp tới sẽ tổ chức đi Nha Trang đấy, bạn nào muốn đi thì lên đăng kí với mình nhé.
 - A, đi Nha Trang à, được đó.
 - Thú vị đấy
 - Nghe nói Nha trang đẹp lắm.
 - Ồ, đi những 3 ngày cơ à
 - Xui quá, hôm đó tớ kẹt không đi được rồi.
- Những lời bàn tán xôn xao của mọi người làm lớp học náo nhiệt hẳn lên.
- A, hay quá, Nha Trang...nơi đó mà tỏ tình chắc là romantic lắm, mới nghĩ đã thấy vui rồi,hihi . Nè...Nhi, mình cùng đăng kí đi nhé
 - Ồ, tớ không đi đâu.
 - Hả? Sao thế?
 - Tớ...không có tiền
- Nói không có tiền thì đúng là hơi quá. Nhưng tôi thật sự không muốn xin tiền bà đó chút nào, nhất là số tiền đó lại là của ba tôi.
- Vậy để tôi ra cho.
 - Hả? - tôi ngạc nhiên thốt lên
 - A.., Tuấn, cậu vừa mới đến à? - vừa thấy hấn, nhỏ Dung liền reo lên.
 - Ồ..., không được đâu. bộ cậu giàu lắm hay sao mà đòi bao tôi.
 - Ừm, vậy chứ gia đình tôi cũng không phải hạng xoàng đâu nhé!
 - Dù gì đi nữa... thì vẫn không được. Tôi và cậu đâu có quen lắm đâu chứ.
 - Tôi đã bảo được là được. Sao cô phiền phức thế.....Thôi, không nói nữa, bây giờ tôi phải xuống phòng y tế nằm để trốn tiết 1 đây., byeeee
- Một lát sau:
- Nhi này, tớ thấy hình như hấn đặc biệt quan tâm đến cậu thì phải?
 - Ồ, cậu nói gì? Bọn tớ không có gì đâu.
 - Vậy sao cậu lại đổi cách xưng hô với hấn. Mới hôm qua, cậu vẫn còn như lửa như nước với hấn cơ mà, sao bây giờ hấn lại đối xử tốt với cậu như vậy chứ.
 - Ồ, tớ...tớ...vì....- tôi lúng túng khi không biết phải trả lời Dung như thế nào

- Hix, tớ sợ sau này tụi mình sẽ trở thành tình địch quá
- Dung, Cậu đừng nghĩ linh tinh nữa. Tớ thề, tớ với hần chỉ là bạn, 1 người bạn bình thường không hơn không kém. Thật đấy, tớ đổi cách xưng hô với hần là vì...là vì hần đã từng giúp tớ, vậy thôi.
- O...hihi...haha..., cậu làm gì mà căng thẳng thế. Tớ chỉ đùa với cậu thôi mà, hihhi...Đúng là cậu đâu thể nào thích hần được chứ, phải không? ..Hahah - Dung ôm bụng cười sảng khoái
- Hừ, thì ra cậu đùa à, làm tớ hết hồn :2T-ghost- (5): - tôi thử phào nhẹ nhõm - Mà Dung nè, hứa với tớ đi, dù sau này có chuyện gì xảy ra đi nữa, thì tụi mình vẫn sẽ luôn là bạn tốt nhé.
- Ủm, được thôi ^__^, tớ hứa

Từ “hứa” của Dung mới thốt ra thật dễ dàng làm sao. Nhưng...tôi nghĩ...liệu trong trường hợp xấu nhất, lời hứa của chúng tôi có còn giữ vững được không?

5. Chương 5

Chap 5: Kiss

Vài ngày sau, trước ngày đi chơi, tôi đang ở trước cửa Siêu Thị chờ Dung đến. Tôi và Dung đã hẹn là hôm nay sẽ cùng nhau đi mua vài thứ lặt vặt để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. Mà không hiểu sao đến giờ vẫn chẳng thấy bóng dáng nhỏ cả. Thay vào đó là...

- A, Tuấn. Trùng hợp quá nhỉ. Cậu cũng đi Siêu Thị à?
- Ko
- Thế sao cậu lại đến đây.
- Thì siêu thị này là của ba tôi mở mà
- Hả...Dóc tổ vừa thôi ông nội
- Tin hay không thì tùy ý... Thế còn cô, cô đứng đây chi vậy?
- À, tui đang chờ Dung...Ủm..- tôi nhìn vào đồng hồ- Mà quá nửa tiếng rồi sao vẫn chưa thấy đến nhỉ?
- Thôi, cô từ từ đợi nhé. Tôi đi đây...
- O...ý...khoan
- Sao, chuyện gì? - hần quay lại
- À..ừmmm..Cám..cám ơn nhé
- Cám ơn? Why?
- Thì chuyện đi Nha Trang đó.
- À, chuyện nhỏ ấy mà...Nhưng...cô muốn cám ơn thật hả?
- Chứ còn gì nữa :2T cun- (32): - tôi đỏ mặt
- Vậy thì....

Hần vừa nói tức thì đã tiến ngay đến chỗ tôi. Và trong khoảnh khắc đó, lúc tôi không hiểu hần muốn gì thì hần đã nhanh chóng kiss lên má tôi một cái. Đó là 1 cái kiss rất nhanh nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Trước hành động bất ngờ của hần, tôi liền phản ứng

- Làm...làm gì kì thế hả?
- Thì coi như đó là lời cảm ơn của cô đi - hần cười rồi chạy mất dấu

Nhìn bóng dáng hần xa dần, xa dần, tôi mới bình tĩnh lại nhưng...không hiểu sao tim tôi vẫn còn đập rất mạnh và lòng tôi lại có 1 cảm giác rất kì lạ, cái cảm giác mà tôi chưa từng gặp bao giờ.

Ngày mai...

If the bright lights blind your eyes, my love will get you home.

If your troubles break your stripe, my love will get you home....

Bây giờ, chúng tôi đang ngồi trên xe để đi đến Nha Trang. Trên đường đi, lớp tôi đã hát rất nhiều bài và chơi rất nhiều trò chơi. ai nấy hôm nay đều mặc rất đẹp, nét mặt vui tươi. Chỉ riêng tôi là không thể vui được, tôi vẫn còn đang bị ám ảnh bởi chuyện hôm qua...

- Nhi này, tớ có bánh chocolate đây, cậu ăn không?

- O..khỏi..Tớ không đói.

- Cậu vẫn còn giận tớ vì hôm qua tớ không đến à?

- Ko..ko phải đâu.

Tôi làm sao mà dám giận Dung chứ. Ngược lại, tôi sợ Dung sẽ giận tôi khi biết chuyện hôm qua thì có.

Lúc này, hấn đang ngồi ở cuối xe. Tôi giả vờ liếc liếc xuống dưới. Hấn đang ngồi dựa vào ghế, 2 tay đưa ra sau gáy, nhắm mắt lại và nghe nhạc từ cái máy MP3 hấn mang đến. Lúc đó, trông hấn thật...cool làm các bạn nữ cứ nhìn chăm chăm vào hấn hoài. Và hình như..tôi cũng bị hấn cuốn hút 1 chút thì phải.

- Nè, Nhi..Cậu có nghe tớ nói ko vậy?

- ơ..hả? Cậu..cậu vừa nói gì? - tiếng nói của Dung làm tôi bình tĩnh.

- Sao cậu cứ nhìn xuống dưới hoài vậy. Ở dưới có gì à..- Dung nhìn xuống- A, thì ra Tuấn ngồi ở cuối xe. Ôi, trông cậu ấy mới handsome làm sao.

- Ê, Dung, ngồi đằng hoàng đi chứ. Mọi người đang nhìn kìa.

- À, sorry, hihi...Nè, cậu coi kìa Nhi,thằng lớp phó kỉ luật đang nhìn cậu đấy.

- Hả? Vậy thì sao?

- Hihi, còn giả vờ ư? Cả lớp ai cũng biết là thằng đó có cảm tình với cậu mà.

- Thôi đi, tớ đâu có thích hấn

- Ủm..hihi..thật ra tớ cũng ghét hấn lắm. Hấn mặt mũi chẳng coi được, nói chuyện thì lí nhí, nhút nhát, còn tệ hơn con gái nữa. Nhìn là thấy bực rồi :furious:

- Cậu cũng không nên nói Minh như thế chứ...tớ biết là hấn làm sao mà sánh được với người trong mơ của cậu chứ.

- Haha..chính xác đó. Thằng đó làm sao mà bì nổi với..vớí.. - Dung đang nói bỗng ngừng lại

- Sao thế Dung?

- Ko, ko có gì...À... Nhi..Nhi này, hôm qua tớ không đến, cậu có làm gì không?

- Hả..Tớ...tớ đợi mãi không thấy cậu nên tớ đã đi về.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Ủm...chỉ vậy thôi - tôi lúng túng trước câu hỏi của Dung

- hihi, xin lỗi nhé, tại hôm qua tớ ngủ quên

- O, ko sao đâu^^

- À...trong chuyến đi Nha Trang này, tớ sẽ có 1 món quà đặc biệt tặng cậu đấy.

- Quà à? Quà gì vậy?

- hihi.., LÀ...BÍ...MẬT

6. Chương 6

Chap 6: Chuyển đi chơi đáng nhớ

Vài tiếng đồng hồ sau, cuối cùng chúng tôi cũng đã đến Nha Trang. Phong cảnh ở đây thật tuyệt, không khí lại yên tĩnh, trong lành, phải nói là hoàn toàn khác hẳn ở thành phố.

Một lát sau đó, khi chúng tôi cất hành lí ở nhà trọ xong thì cả lớp tôi cùng ủa ra bãi biển. Biển ở đây rất trong sạch làm mọi người ai nấy cũng đều hưng phấn cả lên.

-Woa!!! Nước mát quá Nhi nhỉ?

- Ummm...a haaa... Cậu xem tớ bắt được con gì này.

- Eo ơi....Con sao biển á...ghê quá đi...Cậu xem, nó còn đang nhúc nhích đấy...mau vớt nó đi, Nhi ơi...

- Sao vậy? Nó dễ thương mà....Ko tin cậu sờ thử xem, nè....- tôi đưa con sao biển đến gần Dung

- Á...ghê quá, đừng đưa nó lại gần tớ....,cả cậu nữa, tránh xa tớ ra....- Dung vừa nói vừa chạy

- Hừ, cái Dung này, mới đây mà chạy đi đâu mất rồi

- Ô, bạn...bạn nhi

Nghe tiếng gọi, tôi quay lại, thì ra là thằng lớp phó kỉ luật

- Minh, có chuyện gì à? - tôi hỏi hần

- Ô...aaa, bạn...bạn Nhi , thật..thật ra...

- Nè, cậu có thể bỏ từ “bạn” đi được chứ, nghe chói tai quá. Gọi mình là Nhi được rồi.

- À...bạn Nhi...í..ko..ko phải...Nhi...à...Minh có...có cái này tặng....tặng Nhi nè - hần xòe tay ra

- hả? Móc khóa hình trái tim

- Đúng...Minh...Minh cũng có 1 cái tương...tương tự. Còn cái...cái này là...là cho Nhi đó.

- Thôi, tôi ko nhận đâu.

- sao...sao thế, Nhi...Nhi ko thích...thích Minh à?

- Nè, cậu có hiểu lầm gì ko. Tôi đã bao giờ nói thích cậu đâu chứ. Mà hình như đây là lần đầu chúng ta nói chuyện nhỉ? Vậy thì tôi càng ko thể nào mà thích cậu rồi.

- Ko..ko phải...Nhi nói...nói dối..Nhi thích..thích Minh mà, phải..phải không?

- Đã bảo không mà. Nếu không có gì nữa thì tôi đi đây. bye

Tôi quay lưng định bước đi nhưng hần chạy đến và nắm lấy tay tôi

- Không...Minh không cho Nhi đi...đi đâu. Hãy nói là thích...thích Minh đi. Nào, nói...nói đi.

- Có...có bị khùng ko hả - tôi bật tay hần ra - Nói à biết, tôi chưa bao giờ thích cậu, bây giờ cũng vậy, trong tương lai cũng vậy. Làm ơn tránh xa tôi ra dùm, nếu không tôi buộc phải cho cậu gãy mấy cái răng đấy.

- ứ...Minh..Minh đâu có khùng...Sao Nhi lại...lại nói với Minh như..như vậy. Minh thật sự..thích Nhi..Nhi lắm, hãy...hãy làm bạn gái của..của Minh nhé!!!

- Người...“Hừ, tên ngốc này có biến thái ko vậy”

- Nè, định làm gì bạn gái tao đấy - một giọng khác vang lên trong lúc tôi còn đang bối rối

- A , Tuấn - tôi quay lại

- Mà...mày nói gì. Nhi là..là bạn...bạn gái của..của mày ư? - thằng lớp phó kỉ luật lấp bắp

- Chứ còn gì nữa - Tuấn vừa nói vừa khoác tay lên vai tôi

- Nè, ai là bạn gái của cậu chứ - tôi che miệng nói nhỏ
- Nếu cô ko muốn bị tên khùng này làm phiền nữa thì nên hợp tác với tôi - hắn cũng đáp lại thật nhỏ
- Mà...sao..sao mà dám thân..thân mật với..với Nhi như vậy hả? Dám cướp..cướp người con..con gái tao..tao thích. Tao..tao không tha..tha ày đâu.

Và rồi, hắn với vẻ mặt thật đáng sợ xông lên đánh Tuấn. Nhưng kết quả như thế nào thì chắc ai cũng rõ. Hắn làm sao là đối thủ của Tuấn chứ. Hắn bị Tuấn đập 1 cái làm cho hắn gục ngay trên bãi biển

2 phút sau

- Cô lại phải cảm ơn tôi đấy nhé. Tôi vừa cứu cô thoát khỏi tên biến thái đó đấy.
- hừ..Cần gì cậu cứu. Nếu cậu ko xuất hiện thì tôi cũng đã định đâm hắn rồi. Tôi chỉ ngạc nhiên là...
- A, Nhi - tiếng của Dung làm dứt quãng lời nói của tôi
- Dung, cậu chạy đâu từ nãy giờ thế.
- Hihi, sorry..bãi biển rộng quá....Ủa....Tuấn cũng ở đây à
- Ừm
- À Nhi nè, không phải là cậu nói có việc cần lên trước sao - Dung nháy mắt
- Hả...??? Ơ..à à đúng rồi. Vậy mình đi lên trước, hai cậu chơi vui vẻ nhé. Bibi

Tôi biết là Dung cố ý tách tôi ra để có thể cùng Tuấn có ko gian riêng. Nhưng...sao lòng lại cảm thấy đau nhói thế này cơ chứ. Có lẽ tôi cũng đã bắt đầu hiểu ra..Tôi...tôi đã thích hắn....

Buổi tối, tại khu vực nữ, lúc 11h

- Ko được đâu Dung. Lỡ bị phát hiện thì chết
- Ko sao mà
- Nhưng...quà gì mà phải đến đó mới nhận được
- Đã bảo là bí mật. Sao cậu cứ hỏi hoài thế - Dung nhăn mặt - Cậu đi nhanh đi, nếu các bạn khác dậy mà thấy thì phiền lắm.
- Thôi được. Vậy tớ sẽ chờ ở đó. Cậu nhớ nhanh nhé. Thật ra...tớ cũng muốn biết cậu sẽ dành cho tớ sự bất ngờ gì, hihi
- suýt, nhỏ thôi...UmMMM.....Vậy...
- hả?
- Chúc may mắn nhé Nhi - Dung mỉm cười

Tôi không hiểu tại sao Dung lại nói với tôi câu đó. Và tôi cũng không hề để ý đến thái độ kì quặc ấy của Dung. Tôi chỉ nhận thấy rằng..ánh mắt lúc đó của Dung, nó nhìn tôi...như thể nhìn 1 người xa lạ vậy...

20 phút sau, tại khu dụng cụ

- Chà..ở đây tối và lạnh thật...Mà sao Dung lâu thế này..Hix. mong ko có ai phát hiện ra, nếu không thì...
- Cạch
- A, Dung - tôi quay lại - Ơ...không phải Dung, cậu là...
- Là...là Minh đây. Nhi chờ..chờ Minh lâu..lâu chưa?
- Sao..sao cậu lại ở đây?

- Nhi..Nhi à, đừng..đừng giả bộ ngây..ngây thơ nữa. Minh...Minh biết thực ra Nhi rất..rất muốn..gặp Minh, phải..phải không? Nếu không thì...Nhi cũng đâu..đâu phải lén lút hẹn..hẹn Minh giữa đêm..khuya như..như thế này cơ..cơ chứ?

- Hả? Ông đang nói gì vậy? Tôi hẹn ông đến hồi nào?
- Nhi..Nhi đừng có chối..chối nữa. Chúng..chúng ta yêu..yêu nhau thì việc...việc gì Nhi phải mắc..mắc cỡ chứ.
- Nè, khùng cũng khùng vừa thôi nhá. Không phải hồi trưa tôi đã nói rõ rồi sao. Tôi không có thích ông. Sao cứ thích làm phiền tôi hoài thế. Hay là ông muốn bị ăn đấm nữa? Mà ông có biết nếu bị người khác nhìn thấy chúng ta cùng ở đây thì họ sẽ nghĩ gì ko? Bộ ông muốn bị đuổi học hả?
- Đừng...đừng dọa Minh chứ. Nghĩ..nghĩ học thôi thì có...có gì mà sợ. Minh..Minh chấp luôn. Chỉ..chỉ cần..có được trái..trái tim của Nhi thì...thì Minh không...không sợ gì cả. Nào, đêm..đêm nay hãy để Minh..chúng..chúng tỏ tình..tình yêu của Minh đối..đối với Nhi nhé.
- Sau đó, hắn đến nắm lấy cổ tay tôi và đẩy tôi về bức tường đằng sau. Tôi đã định đập hắn một trận thì...
- Nè, hai em đang làm gì ở đây thế
- Giọng nói của một ông thầy vang lên cùng với chiếc đèn pin chìa sáng đến chỗ chúng tôi...

7. Chương 7

Chap 7: Sự thật

Buổi sáng, lúc 7h, tôi và Minh đang bị tra hỏi

- Thưa thầy, em nói thật đấy. Bọn em không có gì đâu, em chỉ là tình cờ gặp bạn ấy ở đó thôi.
- Ừm, Minh, những gì em ấy nói có đúng ko?
- Dạ, tất..tất nhiên là..là không. Bọn..bọn em đã hẹn..hẹn nhau ở đó từ..từ trước.
- Nè, nói linh tinh gì đấy. Muốn ăn đấm hả? - tôi đang ngồi bồng đập bàn đứng lên
- Này, em kia..., ngồi xuống coi, tôi chưa hỏi đến em mà...Nào, Minh..., em nói tiếp đi, sao 2 người lại hẹn nhau vào đêm khuya thế này?
- Dạ, vì ..bọn em..yêu..yêu nhau nên hẹn..hẹn nhau.
- Ê, nói đủ chưa hả? Tôi đâu có yêu ông. - một lần nữa tôi lại đập bàn đứng lên
- Em kia, đã bảo ngồi xuống mà, có nghe ko?
- Dạ, em xin lỗi- tôi bực tức ngồi xuống
- Minh, em có biết là trong trường cấm chuyện yêu đương ko hả? Đã vậy 2 em còn hẹn nhau ngay giữa chuyển đi chơi do nhà trường tổ chức. Bộ 2 em muốn bị đuổi học hả?
- Thưa..thưa thầy, em..em ko hiểu. Yêu nhau thì..thì có gì là..là sai chứ? Sao người lớn..yêu được mà..mà trẻ em thì..thì ko được. Sao..sao lại bắt..bắt công vậy chứ?
- Em..em dám nói với tôi những điều đó à? Được rồi, 2 em chuẩn bị thủ tục thôi học đi là vừa. Trường ta sẽ ko bao giờ nhận những học sinh vô giáo dục như các em đâu.
- Thầy, em có người làm chứng là em ko có hẹn Minh vào hôm qua.
- Sao?
- 10 phút sau
- Ừm, Dung, có phải hôm qua chính em bảo Nhi tới khu dụng cụ không?
- Dạ, thầy đang nói gì thế? Em không hề làm vậy ạ.
- Dung, cậu làm sao thế. Ko phải hôm qua chính cậu bảo tớ tới đó chờ và cậu sẽ dành cho tớ 1 món quà đặc biệt sao?

- Cậu mới là người bị làm sao đó Nhi. Hôm qua tới 10h30 là ngủ rồi, còn cậu nói đi WC mà mãi tới vẫn chưa thấy cậu về. Thì ra cậu lén lút đi gặp Minh.

- Hừm, vậy là rõ rồi nhé. Nhi, em hết chối chưa. Em thấy đấy, ngay cả bạn thân nhất của em mà còn ko bao che em nữa. Ngay sau khi về Thành Phố, tôi sẽ trình bày với thầy hiệu trưởng việc này.

Nói xong, thầy bước ra ngoài, để lại tôi và Dung trong căn phòng...

- Tại..tại sao thế? - tôi nhìn Dung

- Tại sao ư? Hừm..Thật nực cười, ko phải mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi sao?

- Ánh..ánh mắt của cậu. Nó giống hệt như ngày hôm qua. Tại sao..tại sao cậu lại nhìn tớ bằng ánh mắt đó, tại sao cậu lại nhìn tớ như 1 người xa lạ, như 1 người mà cậu căm ghét vậy hả?

- Cô thật sự ko biết hay giả vờ không biết đây. Thôi được, vậy để tôi nói cho cô biết. Đúng, chính tôi đã bảo cô đến đó, và cũng chính tôi đã sắp xếp mọi chuyện cho Minh cũng đến đó. Humm.. , quả thật tôi cũng ko ngờ là thằng ngốc ấy lại có thể sắp bày dễ dàng như thế.

- Vậy..chuyện hần nói tớ thích hần cũng là do cậu bịa cho hần nghe phải ko?

- Đúng..à, thế nào, đêm qua cô và hần đã kịp làm gì chưa thế?

- Cậu..sao cậu lại làm thế?

Lúc ấy, tôi chỉ muốn Dung sẽ trả lời tôi “Hihi, sorry, tớ đùa ấy mà” hoặc “Giỡn với cậu chút thôi”. Nhưng..mọi chuyện đã ko như tôi tưởng, sự thật là Dung đã ko còn là Dung nữa.

- Tôi làm thế là vì tôi cảm thấy cô ngứa mắt. Cô đã cướp đi người con trai mà tôi thích. Xem ra cô cũng ghê gớm lắm chứ đâu có vừa.

- Cướp?...Ý cậu nói Tuấn hả? Ừmmm, thì ra...hôm đó cậu đã chứng kiến mọi chuyện. Nhưng..tớ ko hiểu, tớ ko hiểu sao cậu lại có thể vì 1 đứa con trai mà hi sinh đến tình bạn của chúng ta. Chẳng lẽ trong thâm tâm cậu, 1 đứa con trai mới quen có mấy tuần lại quan trọng hơn tớ sao?

- Hừm, xem ra cô cũng còn quá ngây thơ đấy. Tình bạn gì chứ, ngay từ đầu đã ko có cái gọi là tình bạn của chúng ta cả. Tất cả chỉ là màn kịch do ông bố đáng kính của cô dựng lên mà thôi.

- Cậu nói sao?

- Chắc cô vẫn còn nhớ 5 năm trước, khi cô mới chuyển đến trường. Lúc đó tôi đã tìm mọi cách tiếp cận cô. Cô có biết tại sao ko hả? Đó là vì trước đó ông bố của cô đã sai người đưa tôi 1 số tiền với điều kiện là phải trở thành bạn thân của cô. Tuy tôi ko hiểu mục đích của ông ấy là gì nhưng.. tôi lại ko phải là hạng người ngu đến nỗi bỏ qua số tiền béo bở ấy.

- Nói dối...Dung, ko phải thế đâu..hãy nói với tớ là cậu đang đùa đi, hả? Dung, nói đi...làm ơn hãy nói đi - tôi đến gần đặt 2 tay lên vai Dung

- Đủ rồi - Dung gạt tay tôi ra - Cô tưởng cô là ai chứ? Nếu ko phải vì số tiền ấy thì tôi mà thêm làm bạn với 1 người thô lỗ như cô à?

- Dung, tớ biết là cậu đang nói dối. Nếu cậu thật sự vì tiền thì đã ko để lộ bản chất trước mặt tớ.

- Đúng, tôi cũng đã nghĩ vậy đấy. Mỗi tháng chỉ cần tôi làm tốt màn kịch thì ba cô sẽ gửi cho tôi 1 khoản tiền. Nhưng...bây giờ tôi đã nghĩ kĩ rồi. Tôi thích Tuấn, tôi thích Tuấn ngay từ khi lần đầu gặp mặt, tôi thích cậu ta hơn cả số tiền đó. Bằng mọi giá cậu ta phải thuộc về tôi. Cho nên ..tôi sẽ ko bao giờ tha cho bất kì kẻ nào dám cướp đi cậu ấy.

Những lời nói của Dung như là tiếng sét đánh bên tai tôi. Tôi thật sự ko ngờ. Mới hôm qua chúng tôi còn vui đùa bên nhau. Vậy mà giờ đây, Dung coi tôi chẳng khác gì là kẻ thù...

-Ừm...tớ hiểu rồi. Vậy..hóa ra đó là tất cả sự thật sao. Xem ra..món quà cậu tặng tớ đúng là rất bất ngờ,...bất ngờ đến nỗi vượt cả sự tưởng tượng của tớ. Có lẽ.. đến năm mơ tớ cũng ko ngờ là người bạn thân của tớ lại

là con người như vậy. Ngốc...tớ đúng là quá ngốc. Đáng lẽ ngay từ lúc đầu tớ đã ko nên tin cậu - tôi nắm chặt 2 bàn tay lại

- Nè, thái độ của cô là sao hả? Muốn đánh tôi sao? Tôi nói cho cô biết, nếu dám *****ng đến tôi thì cô đừng hòng bước đến ngôi trường để mà học nữa.

Bốp

- Cái tát này là để cảnh báo cô đừng làm những chuyện tào lao trước mặt tôi nữa.

- cô..cô dám...

Bốp

- Còn cái tát này là để làm cho tôi hả giận về sự giả dối của cô trong 5 năm qua. Cô ko muốn tôi học ở đó nữa, phải ko? Được, tôi sẽ thôi học, cô vừa lòng chưa? Nhưng..cô đừng tưởng tôi là người dễ bắt nạt. Chỉ cần cô còn làm phiền tôi nữa thì tôi buộc phải để vài vết sẹo trên gương mặt xinh đẹp của cô đấy.

Nói xong, tôi mở cửa bước ra ngoài. Còn Dung thì nhìn tôi chằm chằm nhưng lại im lặng ko nói gì. Lúc này, tôi lặng lẽ ngược ra ngoài bãi biển, những làn nước trong veo hòa lẫn với ánh sáng mặt trời thật đẹp. Thế nhưng...nhìn vẻ đẹp đó sao tôi lại có thể buồn thế này cơ chứ...

8. Chương 8

Chap 8: Người quan trọng nhất

Đến buổi tối, ai cũng đều ngủ cả nhưng tôi thì không. Đơn giản vì tôi không muốn vào cái căn phòng đang có 1 kẻ dối trá ở đó. Tôi bước ra ngoài bãi biển vắng tanh, ngồi xuống đó và ngẫm nghĩ về những điều mà tôi không thể nào hiểu.

- Thì ra cô ở đây à? - Tuấn bất ngờ xuất hiện và tiến gần đến chỗ tôi.

- Cậu đến đây làm gì?

- Đã có chuyện gì xảy ra với cô thế - hần ngồi xuống bên cạnh tôi - Cả ngày nay không hề thấy cô nói chuyện với Dung, 2 cô cãi nhau sao?

- Ko liên quan đến cậu.

- thôi được, nếu cô không muốn nói thì thôi. Nhưng..quả thật bộ mặt rầu rĩ đó chẳng hợp với cô chút nào.

- Umm, vậy..vậy sao. À.., Có thể cho tôi hỏi 1 câu chứ?

- Sao?

- Có phải..tất cả mọi người trên thế giới đều đang lừa dối lẫn nhau không?

- ????

- Tôi thật sự không thể hiểu nổi nữa. Tôi không hiểu tại sao ai cũng lừa gạt tôi. Phải chăng trên đời không có 1 ai mà tôi có thể tin tưởng được.

- Nhi, cô...

- a, xin lỗi, tự nhiên lại nói với cậu những điều nhảm chán đó.

- Ừm, không sao. Thật ra..chính tôi cũng muốn biết câu trả lời đấy. Đúng là lòng người khó đoán trước được. Chúng ta không thể biết được họ đang nghĩ gì và muốn gì. Có thể..người mà cô tin tưởng nhất lại là người làm tổn thương cô nhất.

- Tôi biết.., cho nên..có lẽ từ đây tôi không nên tin 1 ai thì tốt hơn.

- Không. đừng làm vậy

- Hả? - tôi ngạc nhiên trước phản ứng của Tuấn

- Cô..à..ý tôi là...Úm..phải nói sao nhỉ?
- Cậu đang muốn nói điều gì đây?
- Tôi..tôi thích cô

Câu nói của Tuấn khiến tôi im lặng. Cả không gian bao la bây giờ như ngừng trôi. Tôi và Tuấn cả 2 cùng nhìn nhau. Tôi không ngờ là 1 con người như hắn có ngày sẽ nói với tôi câu đó...

- Cậu ..cậu đang nói đùa gì thế.
- Tôi không nói đùa. cho dù..cho dù cả thế gian đều dối gạt cô đi chẳng nữa nhưng..nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ. Không biết cô...có tin tôi không
- Ô.., tôi..
- Có không cần phải trả lời ngay đâu, tôi sẽ cho cô thời gian.
- Ô..uhh..Tuấn à..cám ơn cậu nhiều lắm. Có lẽ..giải pháp tốt nhất là tôi nên thử tin cậu xem.
- Vậy là..
- Umm.. nè, cậu nhìn xem, Những ngôi sao trên bầu trời thật đẹp
- Umm, đúng vậy

Tôi và Tuấn cùng ngược lên bầu trời. Mỗi người cùng đeo đuổi 1 ý nghĩ riêng. Tôi tự hỏi liệu hắn có phải là đang lừa dối tôi như Dung đã từng làm. Và liệu hắn đối với tôi có phải là chân thật.

Sáng hôm sau

Hôm nay là ngày lớp tôi sẽ kết thúc chuyến tham quan để trở về thành phố. Ngồi trong xe, tôi lặng lẽ cầm chiếc bánh chocolate ra ăn. Thỉnh thoảng, tôi lại nhìn sang chiếc ghế trống rỗng bên cạnh tôi. Và rồi dường như tôi đã nhận ra 1 điều.Tôi nhận ra là hóa ra bấy lâu nay ngoài Dung ra, tôi không hề có lấy 1 người bạn nào. Trước đây, do lúc nào cũng chơi với Dung nên tôi không hề để ý đến chuyện này. Nhưng bây giờ..tôi mới thấy thì ra mình lại cô độc đến thế. Tôi biết là họ không thích chơi với tôi, vì tôi nghèo, thô lỗ, dữ dằn. Nhất là sau chuyện xảy ra với tôi và Minh, khoảng cách giữa họ và tôi dường như càng xa cách hơn. Ngồi ở gần cuối xe mà tôi còn nghe rõ những lời xầm xì bàn tán của họ về tôi...

- Nè, cậu bí chưa. Con nhỏ Nhi đó ghê lắm. Dám lén lút hẹn Minh vào buổi tối cơ đấy.
- Lúc trước tưởng cô ta chỉ dữ thôi, ai dè..
- Sao lớp ta lại có 1 người tệ hại như cô ta nhỉ.
- Cầu mong cô ta bị đuổi học đi cho rồi
- Người đâu mà thấy ghét quá. Cô ta tưởng mình có chút nhan sắc là muốn làm gì thì làm chắc.

Tôi nghe rất rõ những lời đáng cay độc địa của họ. Nhưng tôi không thèm để ý. Vì nếu tôi mà lên tiếng thì chỉ tổ làm họ thêm ghét tôi mà thôi.

Dù rất buồn, tuy nhiên 1 lát sau đó có 1 người đã làm thay đổi tâm trạng của tôi. Đúng, đó là Tuấn..

- Tôi ngồi đây được chứ?
- Úm - tôi khê gặt đầu
- Xem ra lớp này có nhiều người ác cảm với cô nhỉ.
- Kệ họ, hơi đâu cậu để ý chi ệt
- Mẫn Nhi à, cô đúng là mạnh mẽ hơn tôi tưởng đấy
- Mạnh mẽ ư, tôi thật sự không biết có phải tôi rất mạnh mẽ không nữa. Úm.., cậu có biết tên thật của tôi là gì không?
- Tên thật của cô?

- Ừm..., thật ra tôi không phải tên vương Mẫn Nhi, tên thật của tôi là Hoàng Linh Chi. Đó là tên do ông bố đáng ghét của tôi đặt ra. Về sau, ông ấy đã bỏ đi, mẹ tôi cũng mất. Lúc đó, tôi không muốn nhớ lại cái quá khứ đau buồn này nên đã quyết định đổi tên... Ừmm..., Cậu thử nói xem, 1 người không dám đổi mặt với quá khứ như tôi thì có thể xem là mạnh mẽ được không chứ.

-Tôi nghĩ điều đó không quan trọng...à, thôi, đừng nói chuyện đó nữa, đúng rồi, cô sẽ thôi học thật hả?

- Ừ..không học trường này thì học trường khác, có gì đâu

- Nhưng để kiếm trường thì cũng phải mất 1 thời gian đấy. Hay là thế này, mỗi bữa trưa cô đến nhà tôi được chứ?

- Đến nhà cậu, chi vậy?

- thì giảng bài cho cô chứ gì nữa.

- Ừ..ừm..., Sao cậu lại tốt với tôi như vậy.

- Vì..vì..vì tôi thích cô mà

- Hihi, mặt cậu trông tức cười quá ..Ừm, mình..thật ra mình cũng muốn nói rằng..mình -cũng- thích- cậu, thật đấy. - tôi nhìn hẩn cười mỉm

Vậy là từ giây phút này, tình cảm của tôi và Tuấn càng gần nhau hơn. Quả thật tôi cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi quên cả những chuyện phiền muộn giữa tôi và Dung. Tôi lặng lẽ an tâm dựa đầu lên vai Tuấn, bất chấp những lời chỉ trích từ những người khác. Bởi tôi đã biết rằng, người quan trọng nhất đối với tôi là ai. Tôi có thể mất đi tất cả nhưng mà lại tuyệt đối không thể mất đi Tuấn được...

9. Chương 9

Chap 9: Tổ thích cậu

Mấy ngày sau

- Hừm..., mình có tìm lắm hok nhĩ nhưng... theo địa chỉ thì đúng là ở đây mà..Ừm, thôi kệ, cứ bấm chuông đã

Ring Ring Ring

- Ai đấy - giọng 1 người phụ nữ vang lên

- Dạ, cháu là bạn của Tuấn. Cháu có thể gặp Tuấn được chứ?

- Cô muốn gặp cậu chủ à? Xin lỗi, cậu chủ không có ở đây.

- Ô, nhưng Tuấn hẹn cháu đến mà.

- Thì sao? Nếu nói như cô thì ai nói cũng được rồi. ai biết cô có phải là kẻ xấu không chứ?

- Hả?..“Hix, bộ mặt mình giống kẻ xấu lắm sao ?”..Ồ, vậy thôi, cháu về trước, xin lỗi là làm phiền - tôi quay lưng đi

- Nè, đến nay rồi sao không vào đi.

- A, Tuấn...

.....

Trong nhà Tuấn

- Phù, may mà cậu ra kịp đó..À, người hồi nãy là ai vậy - tôi vừa nói vừa uống tách trà mới pha

- Là người giúp việc ấy mà

- Vậy à. Nhưng sao pà ta lại nói năng kì cục quá nhĩ.

- Cô đừng để ý. Tính người đó là vậy đấy, luôn rất cẩn thận...Ừm, chúng ta bắt đầu học được chứ?

- A, umm - tôi khẽ gật đầu

1 tiếng trôi qua

2 tiếng trôi qua

3 tiếng trôi qua

- Phù, xong rồi, mệt thiệt - tôi than thở

- À, cũng 6 giờ rồi, hay cô ở lại dùng cơm luôn

- Hả..., như...như vậy có tiện không ?

- Có gì không tiện, trong nhà này ngoài 1 người giúp việc thì chỉ có tôi và cô thôi mà.

- Ừm..hả...không phải chứ, căn nhà rộng thế này chỉ có mình cậu ở sao? Thế còn ba mẹ cậu đâu?

- Hừ, nhắc đến họ làm gì. Ba tôi lúc nào cũng bận đi công tác nên ít khi về nhà lắm, còn mẹ tôi thì luôn đi du lịch nên cũng chẳng mấy khi về nhà cả.

Nói đến đây, bỗng dưng tôi lại thấy không khí trở nên rất nặng nề. Quả thật tôi không ngờ là Tuấn cũng thiếu đi sự quan tâm của bố mẹ như vậy

- Ô..A..đừng nói những chuyện đó nữa. Đúng rồi.., ngày mai chủ nhật, mình cùng nhau đi chơi nhé :2T cun-(26):.

- Đi chơi à? Ừm...để xem đã - Tuấn tỏ vẻ suy nghĩ

- Sao thế? Bộ cậu không muốn đi sao

- Không phải, chỉ là ngày mai hình như tôi có hẹn với Mimi đi hát karaoke thì phải.

- Hả?...Mimi? Cô ấy là ai chứ ? - tôi nhăn nhó

- Mimi..à..Mimi là cô gái tôi mới quen hôm qua ấy mà, cô ấy cute lắm .

- CUTE?..... Hừ, được, tôi hiểu rồi. Vậy ngày mai chúc cậu có 1 ngày đi hát karaoke vui vẻ với cô bạn Mimi cute ấy nhé. Còn bây giờ...TÔI VỀ ĐÂY . - tôi bực tức bước đi

- ê, nè - Tuấn vội nắm tay tôi lại

- Buông..buông ra. Làm zì thế. Bộ hok biết đau hả ?

- Sao vậy. Không phải là cô..ghen đấy chứ?

- Ghen? Tôi..tôi mà thèm á

- Nếu không phải ghen sao cô lại giận dỗi chứ?

- Tôi..vì...:2T cun- (32):- tôi đỏ mặt

Rầm - Tuấn dồn tôi vào tường

- Gì..gì thế. Cậu muốn gì đây?

- Tôi muốn..kiss cô

- Ô...nói..nói gì kì thế. hết chuyện chơi hay sao ấy. Nếu muốn kiss thì đi mà kiếm cái cô Mimi ấy của cậu mà kiss đi - vừa nói tôi vừa cố gắng đẩy hắn ra

- Mimi?...hì, tôi đùa cô ấy mà, làm gì có Mimi nào.

- Hả?...Hừ, thì ra là...HỪM.., bộ vui lắm hay sao mà đùa . - tôi tức như muốn điên lên

- Ồ không. Nếu không như vậy thì làm sao tôi thử được là cô - cũng - biết - ghen - chứ, phải không? - hắn tiến mặt sát lại gần tôi

- O...:2T cun- (32):

Lúc này, tôi biết là hắn sắp kiss tôi. Nhưng lạ 1 chỗ là tôi không hề phản kháng. Toàn thân tôi như bị sức hút của hắn thôi miên vậy. Cả người tôi nóng ran, tim tôi cứ đập rất mạnh, rất mạnh. Và tôi chỉ còn biết từ từ nhắm mắt lại...

Thế là vào ngày hôm đó, nụ hôn thứ 2 trong đời tôi lại được trao cho hắn

Sau khi hắn kiss tôi xong, tôi mới chợt bừng tỉnh. Như 1 phản xạ, tôi đẩy mạnh hắn ra

- O..cậu...- tôi cúi mặt xuống

- :2T cun- (32): - hắn cũng im lặng, mặt đỏ bừng

- O..Hừm - tôi cố lấy lại khí thế - O..Đồ..đồ đáng ghét. Cậu nghe cho rõ đây, từ nay cậu còn dám tiến sát vào tôi nữa thì tôi sẽ cho cậu xơi đòn karatedo đấy, nghe rõ chưa? . Hừ, tôi..tôi về đây - tôi vội vàng bước đi với khuôn mặt vừa xấu hổ vừa hạnh phúc

Keéttttt

- A, về rồi hả, Nhi? Cháu đi đâu giờ mới về thế. Cháu ăn cơm chưa? Để dì hâm nóng cơm lại cho. À, dì đã nấu nước rồi đấy, cháu vào tắm đi. Dì cũng đã dọn phòng sạch sẽ cho cháu, cháu có thể...

- Đủ rồi - tôi gắt lời bà - Bà nói đủ chưa đấy, bà cứ đóng kịch hoài bộ không biết mệt sao? Bà làm tôi cảm thấy thật kinh tởm đấy. Tôi đã nói rồi, bà không cần phải đưa cái bộ mặt giả vờ đó trước mặt tôi đâu. Hãy như trước kia đi, bà muốn mắng tôi, chửi tôi thế nào cũng được nhưng làm ơn..làm ơn hãy ngừng cái màn kịch ấy đi, có được chứ?

- O..- câu nói của tôi làm bà im lặng

.....

Reng reng reng

- Alo - tôi nhắc máy lên

- Thế nào, Nhi, mấy ngày không đến trường, cô vẫn còn khỏe chứ? Chắc là vẫn chưa chết được phải không?

Tôi không ngờ người gọi lại chính là Dung

- Cô gọi đến làm gì, tôi đã bảo là đừng làm phiền tôi nữa mà.

- Hừm, haha..thật buồn cười. Không phải tôi là bạn thân của cô sao. Bạn thân gọi đến mà cô lại tỏ thái độ như vậy à? Hì, mà thôi, dù sao cô cũng rất tôi nghiệp, trong khi cô đang vất vả tìm trường khác thì buổi sáng ngày nào tôi cũng được gặp Tuấn cả. Chắc cô ghen tị lắm phải không?

- Vớ vẩn. cô gọi đến chỉ để nói với tôi câu đó sao. Làm ơn. cô không còn là trẻ con nữa đâu. Đừng có suốt ngày cứ làm mấy chuyện nhảm nhí ấy. Và tôi cũng muốn nói với cô 1 điều, đó là không phải tôi không còn được gặp Tuấn nữa, mà ngày nào cũng gặp nữa là đằng khác. Cho nên người ghen tị đáng lẽ là cô chứ nhỉ?

- Cái..cái gì? Cô nói vậy là sao...tít tít tít...nè, khoan cúp máy đã...t..í..ttt...Hừ, cái con nhỏ chết tiệt.

.....

Buổi tối, lúc 9h, tại 1 khu phố

- Cô hẹn tôi đến đây làm gì? - Tuấn hỏi Dung

- Tuấn à, có phải ngày nào cậu cũng đi gặp Nhi không?

- Chuyện đó không liên quan đến cô.

- Không liên quan ư? Hì, có lẽ cậu nói đúng, chuyện ấy đúng là không liên quan đến tớ. Nhưng..tớ không muốn Nhi sẽ cướp mất cậu đâu.

- Không muốn? cô có quyền gì chứ. Loại người phản bạn như cô mà lại dám nói ra câu đó à?

- Sao..sao chứ. Tớ làm tất cả cũng vì cậu thôi mà.
- Thôi đi, tôi không muốn nghe cô nói nữa. Từ bây giờ tôi sẽ không để cô làm bất cứ điều gì tổn hại đến Nhi nữa.
- Ơ..lại..lại là Nhi. Bộ trong tim cậu chỉ có cô ta thôi sao?
- Tất nhiên không phải chỉ có cô ấy. Nhưng..chỉ ít là không có cô trong đó. - vừa nói Tuấn vừa bước đi
- Không, đừng đi - Dung chạy lại ôm chặt lấy Tuấn từ phía sau - Tuấn, tớ xin cậu, cậu đừng đi. tình cảm tớ dành cho cậu, không thể nào 1 tí cậu cũng không cảm nhận được.
- Buông ra - Tuấn nói 1 cách lạnh lùng
- Tuấn à, tớ..tớ thích cậu. Tớ thích cậu từ lâu lắm rồi, ngay từ lần đầu gặp mặt ấy.., tớ đã thích cậu. Tớ thích cậu hơn bất cứ mọi thứ trên đời. Tớ có thể vì cậu mà sẵn sàng hi sinh tất cả, kể cả mạng sống của tớ. Vậy..cho nên, tớ xin cậu, cậu đừng đi, hãy ở lại với tớ, xin cậu hãy nói yêu tớ dù chỉ 1 lần, và xin cậu, hãy để tớ được trở thành bạn gái của cậu. Hic.., nếu cậu đồng ý, tớ sẽ luôn làm cho cậu hạnh phúc, tớ sẽ luôn làm cho cậu nở nụ cười trên môi và tớ sẽ không bao giờ để cậu phải đau khổ đâu...
- Cô không nghe sao, tôi bảo cô buông ra
- Tớ sẽ không buông ra. Tớ biết khi tớ buông ra, cậu sẽ đi mất, cậu sẽ không bao giờ ngo ngoàng gì đến tớ nữa. Tớ không muốn điều đó, tớ không muốn...
- Cô không muốn nhưng..tôi muốn đấy

Vừa nói xong, Tuấn đã đẩy Dung té nhào xuống đất

Phịch

- Không, đừng đi, hix, xin cậu, hãy ở lại với tớ...
- Ngu ngốc, cô đúng là cô gái ngu ngốc nhất mà tôi từng biết. Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn sẽ không thích cô đâu.

Uỳnh Uỳnh

Mây đen bắt đầu kéo đến. Những giọt nước mưa từ trên trời cứ nặng hạt, nặng hạt rơi xuống. Trên bãi trống vắng vẻ lúc này, chỉ có 1 anh chàng lạnh lùng bước đi và 1 cô gái ở đằng sau đang ngồi thừ xuống đất với vẻ mặt đau khổ. Hai hàng nước mắt đã trải dài trên khuôn mặt xinh đẹp của Dung từ lúc nào...

- Hix, tại sao..tại sao chứ. Mình xinh đẹp hơn Nhi, học giỏi hơn Nhi, thế thì tại sao Tuấn lại chọn nó, huhu. Mình đã làm sai chuyện gì, mình làm tất cả cũng chỉ vì Tuấn, cũng là vì mình yêu cậu ấy, vậy mà tại sao, tại sao rốt cuộc mình vẫn thua cô ta, tại sao rốt cuộc Tuấn lại ghét mình..huhu..Mình không cam tâm, mình không cam tâm chút nào cả.

Ào Ào

Mưa..Mưa vẫn tiếp tục rơi, Dung vẫn ngồi đó, vẫn ngồi một mình trong màn đêm đen tối ấy, toàn thân Dung bây giờ đều lạnh buốt cả rồi. Dung khẽ ngước đầu lên trời, để mặc cho làn mưa cứ tuôn xối xả vào mặt, làm nhòa đi những giọt nước mắt đau buồn...

10. Chương 10

Chap 10: Nếu như thời gian ngừng trôi...

Vào 1 buổi sáng chủ nhật đẹp trời

Ríu rít ríu rít

- Hi, xin lỗi, mình đến trễ, cậu đợi lâu chưa, Tuấn - tôi hối hả chạy đến chỗ Tuấn đang đợi

Hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên giữa 2 chúng tôi

- Trời ạ, đợi gần nửa tiếng rồi mà hỏi có lâu không, cô cũng hay quá nhỉ. Mà sao hôm nay cô...- Tuấn nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt ngơ ngác

- Hứ, gì..gì chứ :2T cun- (32):.

Thái độ của Tuấn như vậy có lẽ là do hôm nay tôi có chút hơi khác lạ chẳng? Mọi khi tôi đều đeo chiếc kính dày cộm, mái tóc cột cao và ăn mặc như con trai vậy. Còn hôm nay thì tôi lại xả tóc xuống, đeo kính sát tròng và mặc bộ váy dài hơn đầu gối. Thật ra tôi cũng không biết tại sao tôi lại hóa thành như thế nữa.

- Nè, bộ tôi kì lắm hay sao mà tấn tồ thế :2T cun- (25):

- Ồ..không. Cô..xinh lắm

- Hứ, cậu chỉ biết nịnh thôi.

- Hìhì, không đâu. Dù không muốn thừa nhận nhưng quả thật hôm nay trông cô còn xinh hơn cả Dung nữa:.

- Ồ..

Bầu không khí bầu lắng xuống

- sao..sao tự nhiên lại nhắc đến cô ta ở đây chứ - tôi nói mà không giấu được vẻ mặt buồn bã

- Nhi à..

- Mà thôi - tôi gắt lời Tuấn- Đừng nói những chuyện không vui nữa. Nào, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu đây?

- Tùy cô thôi.

- Hay là chúng ta đi xem phim nhé. Nghe nói gần đây có bộ phim kinh dị trông hay lắm.

- Hả? Hẹn hò mà đi xem phim kinh dị sao. Quả thật chỉ có cô mới nghĩ ra đấy.

- Há, không được sao. Cậu nói là tùy tôi mà. Giờ cậu có muốn đi không đây?

- Ồ, đi thì đi..“hừ, đúng là sợ pà chằn này luôn”

.....

Tại rạp chiếu phim

- Jacky, hãy hứa với em nhé, khi nào chúng ta thoát khỏi tên quái vật đó thì chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau nhé.

- Được thôi, joey, anh hứa. Nhưng bây giờ chúng ta phải...

- Ja..jacky, coi chừng, sau..sau lưng anh kìa.

- Hả?...Á..Á.AAA...!!!!

- Chà, bộ phim này hay ghê, Tuấn nhỉ? - tôi vừa nói vừa bỏ những miếng khoai tây chiên vào miệng

- Ừm, cũng tạm tạm - Tuấn trả lời

- Hừm, tạm tạm là sao chứ, thằng này đúng là..

- Nè, cô ở đây coi tiếp nhé. Tôi phải đi rửa mặt 1 chút - Tuấn đang ngồi bồng đứng dậy

- ờ, nhanh lên đấy nhé

Và khi Tuấn đi được không bao lâu thì bỗng có 1 sự kiện xảy ra

Trời ơi, cháy - tiếng 1 người đàn bà làm tôi giật mình

- Sao, cháy à.

- Không ổn, chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi đây thôi

- ax, ngọn lửa sắp lan đến rồi kìa .

- Nào, con, đừng sợ, nhớ nắm chặt tay mẹ nhé

- Chạy mau, bà con ơiiii

Rầm Rầm

Phút chốc, cái rạp chiếu phim vốn im lặng bỗng trở nên thật ồn ào với những tiếng la hét của mọi người. Ai nấy cũng đều chen chúc lo chạy ra ngoài. Ngọn lửa thì càng ngày càng to dần...

- Không..không xong rồi. Mình cũng phải ra ngoài thôi. Nhưng còn Tuấn, Tuấn đang ở đâu đây?

Tôi hoang mang nhìn khắp nơi với hi vọng tìm được Tuấn. Nhưng vô ích, giữa vô số người đang chạy nhào nhào như thế này, tôi thật tình không thể nào thấy. Lúc đó tôi chỉ mong là Tuấn đã ra ngoài đượ

Tại ngoài rạp

Phùng phùng

Ngọn lửa đã dường như thiêu cháy mọi thứ. Lúc này, có người thì vui mừng vì đã thoát nạn, có người thì khóc cho số phận người thân của mình. Riêng tôi thì...

- Không phải người này..., người này cũng không phải.., không phải, không phải ,không phải, tất cả đều không phải. Trời ơi, Tuấn. Cậu đang ở đâu đây?

- Nè, nghe nói còn có vài người kẹt trong đó chưa ra được đấy.

- Sao, chẳng lẽ..chẳng lẽ là...Không, không thể như thế, Tuấn...

Tôi hoảng hốt định chạy lại vào bên trong cái rạp

- Nè, cháu gái, cháu định làm gì thế. Ở đó nguy hiểm lắm. - 1 ông cứu hỏa cản tôi lại

- Không, buông tôi ra. Tuấn đang ở trong đó, tôi phải cứu hắn. Thả tôi ra, thả tôi ra...

- Ê, Nhi, cô đang làm gì thế?

- O..- tôi quay phắt lại

Trước mặt tôi, hắn đang đứng đó. Hình ảnh của hắn đang hiển diện trước mắt tôi. Như là một phản xạ, tôi chạy lại ôm lấy hắn...

- Ôi, tuấn. Hix, cậu có biết hồi nãy tớ sợ lắm không. Tớ tưởng cậu đã chết rồi.

- Ơ..., Úm, nhưng...tôi vẫn còn sống phải không nào.

- Úm, đúng vậy, cậu vẫn còn sống. Đối với tớ, như thế là quá đủ rồi

Phùng phùng

Lửa..Lửa vẫn tiếp tục cháy. Xung quanh tôi, không khí đang rất căng thẳng. Nhưng tôi dường như không nhận ra điều đó. Lúc ấy, tôi chỉ biết vui sướng ôm chặt lấy Tuấn, chưa bao giờ tôi lại sợ mất Tuấn như vậy...

.....

- Úm, nè, bây giờ cô còn muốn đi đâu nữa không?

- Xảy ra chuyện như vậy, tôi chẳng còn hứng thú nữa - tôi vừa nói vừa bước đi - Vả lại trời cũng sắp tối rồi.

- Tối à? ưm.., vậy càng tốt, tôi có 1 chỗ muốn dẫn cô đi đấy

- Sao?

.....

- Oaaa ..nhìn từ trên đây phong cảnh đúng là đẹp thật.., hihi, tưởng cậu dẫn mình đi đâu, ai dè là lên đu quay

- Nhìn thấy cô vui lại là tốt rồi.

- ưm.., nè, cậu thấy không, Tuấn, ánh đèn ở khắp nơi
- À, đẹp thiệt đó..“Đúng vậy, hơn cả cảnh đêm, cô ấy còn đẹp hơn tất cả..”
- A, tụi mình lên tới đỉnh rồi kìa... Ừm.., Tuấn này, cậu nghĩ sao..nếu như thời gian ngừng trôi.
- Sao?
- Tớ nghĩ rằng nếu chúng ta cứ như vậy mãi, nếu thời gian ngừng trôi ở giây phút này thì..đúng là tuyệt biết mấy.
- O...“Tuyệt ư? Có thật sự đúng là tuyệt không? Tại sao mình lại cảm thấy mình và cô ấy...”
- Ừmm, cậu biết không, mọi khi vào ngày này, mình cũng đều cùng Dung đi chơi cả. Bởi vì hôm nay là...

Bùm

- Ối, gì thế này.
- Hình như đu quay ngừng lại rồi - Tuấn nói
- Sao?
- đừng lo, đây là 1 lý do kĩ thuật ngoài ý muốn ấy mà. Họ sẽ sửa lại nhanh thôi.
- Ừm..hihi, tụi mình vừa ước được ở mãi trên này thì được liền, kì diệu ghê ha.
- Nhi.., Nhi này, cô nghĩ sao nếu như.. tôi yêu người con gái khác
- hả? - bất giác tôi cảm thấy hơi hụt hẫng - Cậu..cậu nói vậy là sao?
- À không, tôi chỉ ví dụ thôi mà.

Leng keng

- A, đu quay sửa xong rồi kìa - Tuấn nói như muốn tôi quên đi lời nói của hắn hồi nãy

.....

- Hi, hôm nay đúng là 1 ngày tuyệt vời. Mặc dù đã có 1 vài chuyện không hay xảy ra:2T cun- (26): .
- Để tôi đưa cô về nhé.
- Thôi khỏi, tôi có phải là con nít nữa đâu chứ
- Vậy cô cẩn thận đấy nhé.
- Ừm, byeee

.....

Trên đường về nhà của Tuấn

- Ừm, sao cô lại ở đây thế này?

Tuấn đã bắt gặp Dung trên đường...

- Tuấn à, mình...
- Không phải hôm qua tôi đã nói rõ rồi sao, tôi sẽ không thích cô đâu. - Tuấn vừa nói vừa bước đi.
- Khoan đã, ..Ồ, tớ biết, tớ biết là tớ không thể thay thế Nhi trong trái tim cậu. Nhưng...cậu có thể cùng tớ ăn 2 phần bánh này. không?
- Ăn bánh?
- Ừmm, đúng vậy.., tớ chỉ cần có thể thôi. Bởi vì hôm nay....là ngày sinh nhật của tớ.
- Sinh nhật của cô thì có liên quan gì đến tôi chứ.
- O.., tớ chỉ muốn cậu sẽ ăn sinh nhật cùng tớ thôi

-

- Có lẽ đối với cậu, tớ không là gì. Nhưng đối với tớ, cậu là người quan trọng nhất. Nếu như..nếu như hôm nay tớ không có thể cùng cậu ăn chiếc bánh này, thì năm sau tớ sẽ không còn cơ hội này nữa.

- Cô nói thế là sao?

- Tớ..ba mẹ tớ bắt tớ...phải sang Mỹ du học.

11. Chương 11

Chap 11: Chia tay

- Tớ phải...đi Mỹ du học

- O...-phút chốc Tuấn cảm thấy lòng hơi se thắt lại.

- Cậu biết không? Suốt ngày hôm đó tớ đã suy nghĩ rất lâu. Tớ nghĩ rằng liệu mình có thật sự quý mến cậu. Hi..., nhưng xem ra rốt cuộc tớ vẫn không thể nào tìm được câu trả lời. Cho nên..cho nên tớ muốn lần này sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện. Đi Mỹ.., tớ nghĩ đó là giải pháp tốt nhất. Tớ hi vọng thời gian sẽ giúp tớ kiểm chứng được tình cảm của mình, và...điều quan trọng hơn là tớ mong mình có thể... quên được cậu.

Lúc bấy giờ, cả không gian bao la như trầm hẳn đi. Tuấn vẫn đứng đó, mặt đối mặt với Dung. Trong giây phút ấy, Tuấn bỗng thấy 1 cảm giác kì lạ đang trỗi dậy trong lòng cậu. Đó dường như gọi lại cho cậu về 1 cảm giác thân quen, về kí ức của 1 người con gái xa xôi...

- Tại sao, tại sao lúc này mình lại nhớ đến cô ấy, tại sao?

....

Trong khi đó, tôi đang..

- Í, quên, mình quên trả cho hần cuốn tập Toán rồi, phải quay lại thôi, mong rằng Tuấn chưa về đến nhà.

....

- Tuấn à, tuần sau là tớ bay rồi, tớ hy vọng hôm đó cậu sẽ đến tiễn tớ.

-- Tuấn im lặng đưa mặt qua chỗ khác như lảng tránh câu trả lời của Dung, dường như cậu không biết mình nên trả lời như thế nào thì phải.

- Có lẽ tớ mãi mãi vẫn không thể thay thế được Nhi trong trái tim cậu. Thế nhưng chí ít... - Dung bắt đầu di chuyển về phía Tuấn

- A, Tuấn đây rồi, may quá.

- Thế nhưng chí ít hãy để tớ ôm cậu dù chỉ 1 lần.

Xì xào, xì xào...

Tôi như lặng người đi. Trước mặt tôi, 1 cảnh tượng mà tôi không thể nào ngờ tới. Có phải chẳng giờ tôi đang nằm mơ. Tại sao Dung lại ôm Tuấn, và tại sao Tuấn lại để Dung ôm. Chuyện gì? chuyện gì đã xảy ra giữa 2 người họ trong lúc tôi không có ở đây?

Lúc ấy, dù rất muốn ở lại xem tiếp chuyện gì xảy ra, nhưng tôi không thể, tôi không thể chịu được khi thấy cảnh ấy. Thế là tôi chỉ còn biết lặng lẽ chạy đi.

....

- Thôi, đủ rồi...- Tuấn đẩy Dung ra.

- O, tớ..xin lỗi

-“Khỉ thật, sao lúc này mình như bị cô ta thôi miên chứ” Nếu không có gì nữa thì tôi về đây.

- O, Tuấn..

- gì nữa đây?

- Ô..à.., hôm nay cảm ơn cậu nhiều lắm. Tổ rất vui. - Dung nhìn vào mắt Tuấn và cười mỉm.

- vớ vẩn..- Tuấn nói rồi bước đi.

....

Tại phòng tôi

” Nhi, cô nghĩ sao nếu tôi..thích người con gái khác”

- Thì ra.., thì ra người mà hần thích là Dung. Hừ, thật nực cười...Nhưng tại sao thế hả Tuấn? Tại sao cậu lại lừa dối mình.

“Cô biết không? Cho dù mọi người trên thế gian này có lừa dối cô đi chăng nữa thì tôi vẫn không bao giờ đầu.”

- Giả dối. Cậu đúng là 1 tên giả dối. Rốt cuộc.. thì sao chứ, không phải cậu vẫn lừa mình đó sao.

“Bởi vì..tôi thích cô mà”

- Đó không phải là những gì cậu muốn nói, phải không Tuấn? Suy cho cùng, mình đáng lẽ không nên tin hần. Quả thật, mình đã quá ngu ngốc, ngốc đến nỗi vẫn còn tin trên đời này có người thật sự quan tâm đến mình.

” Tuấn à, ước gì thời gian ngừng trôi thì hay biết mấy nhỉ?”

“Sao cậu lại tốt với tớ như thế hả?”

“Sao thế, bộ tớ lạ lắm hay sao mà cậu ngăn tò te thế?”

“Đi đi mà, tụi mình đi xem bộ phim kinh dị đó nhé!”

- Ôi, tim mình đau nhói. Cảm giác này mình đã từng thử 1 lần. Đó là khi mình bị Dung phản bội. Không ngờ...hôm nay lại có 1 kẻ làm tổn thương mình nữa. Tuy nhiên..tuy nhiên lần này sẽ khác trước. Lúc này đây, là mình bỏ hần chứ không phải hần bỏ mình. Mình sẽ...không bao giờ gặp hần nữa.

Tôi lặng lẽ nhắm mắt nằm trên giường và suy ngẫm. Suy ngẫm về những chuyện xảy ra giữa tôi với hần trong thời gian qua. Và tôi chợt nhận ra rằng, tôi đã thích hần quá sớm, để rồi bây giờ phải trả giá cho những hành động vội vàng của tôi. Nhưng lạ 1 điều, là dù đang rất đau đớn nhưng tôi lại không hề rơi 1 giọt nước mắt nào. Phải chăng là tôi không còn nước mắt để mà rơi nữa?

Mấy ngày tiếp theo sau đó, tôi không còn gặp hần nữa. Mọi cú điện thoại của hần đều bị tôi phớt lờ đi. Và do hần không biết nhà tôi nên cũng không thể tìm đến được. Tưởng như mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây, ai dè 1 hôm, không biết có phải là ông trời sắp đặt không nữa mà để tôi gặp lại hần trên đường.

- Ê, Nhi, sao nhìn thấy tôi đã chạy thế?

- Thì tại không muốn gặp mặt ông nữa.

- Vậy là sao? Mấy hôm nay cô không đến nhà tôi, tôi gọi đến thì cô lại cúp máy. Tôi đã làm sai gì đây?

- Làm sai gì ư? Đến giờ mà ông còn hỏi tui câu đó sao. - tôi giận dữ quát vào mặt hần làm ai cũng nhìn về phía chúng tôi.

- Nè, nếu tôi có sai thì cô cũng nên nói cho tôi biết sai gì chứ. Cô cứ úp úp mở mở làm sao tôi biết được.

- Cậu không sai. Nếu có sai..- giọng tôi bỗng dịu đi - Đúng vậy, nếu có sai thì người sai chính là tôi.

- ?????

- Tôi đã sai khi quá tin tưởng ông. Tôi đã sai khi tin rằng ông đối với tôi là chân thật. Và tôi đã sai khi một mực tin rằng trên thế gian này vẫn có 1 kẻ không bao giờ lừa dối tôi.

- Cô...

- Sao? Tôi đoán đúng rồi phải không?
- O.., thật sự thì...
- Mà thôi, ông không cần nói đâu. Tôi không muốn nghe nữa.
- Nhi à, hãy nghe tôi giải thích đã. sự thật...
- Đảm bảo đừng nói nữa mà. - tôi gắt lời hẳn- Dù gì đi nữa thì chúng ta vẫn không thể ở bên nhau nữa rồi. Chi bằng...chia tay đi.
- chia tay? Cô nói nghe dễ quá nhỉ. Mà thôi, nếu cô muốn vậy thì.., chia tay thì chia tay.
- Câu nói của hắn khiến tôi khó chịu vô cùng. Mặc dù chính tôi là người đề nghị trước.
- Sao? Tôi đã làm đúng theo lời cô rồi. Cô vừa lòng chưa?
- Hừ, tất nhiên là vừa lòng . Từ đây ông đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa đấy nhé.
- Bộ cô tưởng tôi rất thích nhìn mặt cô sao? Cho tôi cũng không thèm á.
- Hừ .
- Xí

Hai người chúng tôi quay mặt nhau đi mỗi người một ngã. Ai nấy đều không chịu nhường ai. Lúc ấy, không biết hẳn nghĩ thế nào, chứ còn tôi thì vừa thở phào vừa thấy hối tiếc vô cùng. Tôi thở phào là vì như trút được gánh nặng, còn tiếc là vì tiếc ối tình đầu của tôi. Một mối tình tuy ngắn nhưng đã đem lại cho tôi biết bao kỉ niệm đáng nhớ.

.....

Nhà Tuấn

- A, cậu chủ, cậu về rồi à.
 - Ừm.
 - Có tin mừng đây cậu. Cô chủ Thiên Thiên đã về tới nơi rồi đấy. Hiện cô chủ đang ở trên lầu nghỉ ngơi.
 - Sao? Con nhóc nghịch ngợm đó đã về rồi à?
 - Hey, what are you saying, brother? I am not a playful kid, I was a maiden.
 -
 - Hi, brother. I haven't seen you for long time, how are you ?
- Một cô gái xinh xắn đã xuất hiện...

12. Chương 12

Chap 12: Tạm biệt nhé!

- Hi, brother. I haven't seen you for long time, how are you ?
- Một cô gái xinh xắn đã xuất hiện...
- Nè, em đừng có mới về đã bày đặt xỏ tiếng Anh chứ
 - Á, anh hai đáng ghét quá đi. Lâu rồi gặp lại mà anh vẫn như xưa. Chả bít thương em gì cả .
 - Thôi đi - Tuấn ngồi phịch xuống chiếc ghế salong - Lần này em về đây vì mục đích gì đây hả?
 - hì, thật ra em cũng không mún về cái đất nước nóng nực này đâu . Mà anh cũng kì thiệt, tự nhiên đang học ngon lành bên Mỹ lại chuyển sang qua đây học..... Không phải là anh muốn quên đi những chuyện hồi xưa chứ ?- Thiên Thiên nói bằng giọng như muốn chọc tức anh trai mình

- Tất nhiên là không phải, nếu thật sự vậy thì anh đã qua đây từ 4 năm trước rồi, đâu cần đợi đến bây giờ.
- Hì, cũng phải. Quả thật cô gái ấy tác động đến anh rất lớn đấy.
- Đủ rồi, đừng nhắc đến cô ấy nữa .- Tuấn gắt - Không phải cô ấy sớm có bạn trai rồi sao.
- Coi anh kìa, làm jì mà câu lên thế :2T cun- (10):? Đó chỉ là tin đồn thôi, anh cũng tin sao? Mà nói thiệt nha, em cũng chả thích cô ấy tí nèo, chỉ tại cô ấy mà hình tượng anh trai của em 4 năm trước giờ đã không còn.
- Đừng nhắc đến những chuyện cũ nữa, bây giờ nói mục đích của em về đây, được chưa?
- Anh đừng có lúc nào cũng tưởng em có âm mưu chứ. Em về đây là vì nhớ anh mùi. Em gái đến thăm anh trai cũng hok được seo ?
- Nếu vậy thì tốt . -Tuấn cầm tách trà nóng lên và uống.
- Mà anh hai nè, khi nào anh mới chịu về Mỹ đây? papa và mama nhớ anh lắm đấy .
- Họ mà cũng biết nhớ nhưng sao . Nói thẳng ra ba muốn anh về là vì ổng muốn anh kế thừa tập đoàn công ty của ổng chứ gì.
- Anh cũng đừng nói papa như vậy. Ở Mỹ, gia đình chúng ta rất có thể lực. Papa lại chỉ có 1 đứa con trai là anh, cho nên trước sau gì, anh cũng phải kế thừa thôi. Việc gì mà anh lại hok thích chứ :2T cun- (17):.
- Điều đó em không cần biết :2T cun- (25):.
- Hừ, thôi thì ta nói chuyện khác. Anh hok chịu về Mỹ có phải là vì 1 đứa con gái tên Nhi không :2T-ghost- (10):?- vừa nói nhỏ vừa huýt sáo
- Hả? Sao em biết cô ấy?- Tuấn ngạc nhiên
- Chỉ cần chịu khó vùng tiền ra thuê thám tử là xong í mà . Hì, không ngờ ngoài cô ấy ra vẫn có 1 đứa con gái có đủ khả năng làm rung động trái tim sắt đá của anh. Mà thật ra anh đối với cô ấy là thật lòng hay chỉ là muốn...
- STOP. Em nói đủ rồi đấy. Ngày mai em nên về Mỹ ngay đi. - Tuấn giận dữ bước ra khỏi nhà.
- Há, anh hai này thiệt tình. Chắc bị mình nói trúng tim đen đây mùi .

.....

Tại ngoài đường

- Hừ, tức quá đi, tức quá đi , khi nào về tới Mỹ mình phải méc papa là anh hai ăn hiếp mình mới được.

Rầm :2T-heocon- (12):

- Ui da, đau quá , thẳng khốn nào vậy, bộ bị mù ...

- Xin lỗi bạn, bạn không sao chứ?

Một anh chàng vô cùng handsome xuất hiện. Tuy nhiên mặt hơi giống..baby, nhưng nói chung là rất bảnh.

- O..., hok..hok seo :2T-ghost- (7):. - đang giận bỗng nhỏ dịu lại

- Cho xin lỗi nhé, tại tôi đang vội. - nói rồi anh chàng đi mất hút.

Còn Thiên Thiên thì vẫn chưa hoàn hồn.^_ ^

- Ôi, người đầu gặp gỡ làm chi, trăm năm biết có duyên gì hay không :2T-ech- (11):? Hoàng tử của lòng em, em đã bị vẻ đẹp của chàng cuốn mất hồn rồi :2T-ech- (3):. Hãy đợi đấy, dù có đào hết khắp đất nước này, em cũng phải tìm ra chàng cho coi.

Thế là sau cuộc gặp gỡ ấy, Thiên Thiên đã bắt đầu cuộc hành trình truy tìm...chàng hoàng tử đẹp trai của mình.

”Ba kiếm bạn kìa, mẹ kiếm bạn kìa....

.....chị kiểm bạn kia.....” - tiếng chuông di động của tôi reo lên.

- Alo, Nhi nghe đây .

- Hi, cô khỏe hok? Là tôi đây .

- Dung :2T cun- (25):?

- Chứ còn ai nữa :2T cun- (13):, không ngờ cô lại quên giọng của tôi nhanh vậy.

- Cô gọi đến làm gì? Lần này cô lại mún trêu chọc gì tôi nữa đây?

- Ồ không. Tôi chỉ muốn hỏi là cô có rảnh không? Có thể đến gặp tôi được chứ?

- Gặp cô? Cô có âm mưu gì ?

- Yên tâm đi, chả là vì tôi có chuyện muốn nói với cô, và chuyện này cô nghe xong nhất định sẽ rất vui. Nếu cô thật sự muốn nghe thì hãy đến nhà tôi, tôi sẽ đợi cô.

- Tôi sẽ không đến đâunè..tútutttttt...

Mặc dù là nói vậy nhưng rốt cuộc tôi vẫn làm không đúng những gì tôi nói. Phải chăng vì tôi muốn biết người Tuấn thích có phải thật sự là Dung?

- Tôi biết là cô sẽ đến mà.

- Sao? Cô muốn nói chuyện gì đây?

- Hi, làm gì mà vội thế. Vào nhà uống trà đã .

- Thôi đi, nếu không có gì thì tôi về đây - tôi quay lưng định bước đi.

- Cô rất hận tôi, đúng chứ?

- Ồ....

- Tôi biết là sau sự việc ấy, cô rất ghét tôi. Nhưng đáng tiếc thay, tôi lại hok có cảm giác hối hận về những gì tôi đã làm. Sống trên đời, thử hỏi có ai mà không phải vì bản thân? Chỉ có những kẻ ngốc mới vì người khác mà thôi. Và cô cũng vậy, cô có dám nói với tôi từ trước đến giờ cô không có 1 tí vụ lợi nào cho bản thân chứ. Hi, thật giả dối nếu cô nói là không.

- Đúng vậy, cô nói quả thật không sai - mắt tôi hơi đượm buồn - Tôi thừa nhận là tôi không có cao cả vĩ đại lúc nào cũng vì người khác. Tôi là con người, cho nên có những lúc tôi cũng rất ích kỉ. Tôi đã từng muốn giữ Tuấn cho riêng mình, và cũng đã từng thẳng thắn cự tuyệt Minh mà không nghĩ đến cảm xúc của hắn. Và cũng có những lúc tôi rất căm ghét những kẻ đã làm tổn thương tôi, lừa dối tôi...

- Cô ám chỉ tôi đấy à. Nhưng...tôi nói 1 tin mà cô nghe xong chắc sẽ rất vui. Đó là ngày mai tôi sẽ phải đi Mỹ du học.

- Hả? -tôi ngạc nhiên thốt lên

- Sao, vui quá nói không lên lời à :2T-ghost- (6):. Cũng phải thôi, chỉ cần tôi không có đây nữa thì sẽ chẳng còn ai phá hoại chuyện tình cảm giữa cô và Tuấn nữa.

- Cô sai rồi, việc cô đi hay không thì cũng chẳng thay đổi được số mệnh giữa tôi với hắn. Bởi vì...chúng tôi chia tay rồi.- với 1 thái độ bình thản, tôi nói.

- Chia tay? cô gạt tôi đấy à.

- Chính cô là người gạt tôi thì có. Không phải người hắn thích...là cô đó sao?

- Gì? Tôi không hiểu cô nói gì cả. Tuấn mà thích tôi à ? Hi, nếu đó là sự thật thì tôi sẽ vui mừng biết bao. Nhưng đáng tiếc, điều ấy sẽ không xảy ra, bởi vì người mà hắn thích là cô.

-.....- tôi khê lắc đầu - đến lúc này cô còn giấu làm gì? Mà thôi, đối với tôi, những chuyện ấy không còn đáng để tôi bận tâm nữa. Cuối cùng, chúc cô ngày mai...lên đường may mắn .

Nói rồi tôi lặng lẽ mở cửa bước ra ngoài.

Sáng ngày mai, 1 ngày đẹp trời, chim kêu ríu rít, tại sân bay...

- Dung, còn dòm gì thế? Sắp đến giờ lên máy bay rồi. con phải khẩn trương chứ .

- Ồ dạ..Mẹ có thể cho con thêm 5 phút nữa, được chứ?

- Con đang đợi bạn à?

- Ừmm, dạ..-Dung gật đầu

Bất chợt, 1 cô gái đeo kính đen, ăn mặc rất kín đáo đã va trúng Dung...

- Eh, go..gomennasai . Tôi phô ý wá! - cô gái ấy vừa nói vừa hấp tấp nhặt hành lí của mình lên.

Xong rồi, cô gái dòm Đông dòm Tây như sợ bị ai phát hiện. Rồi sau đó lại vội vã bước đi .

- Chà, người gì mà ăn mặc kì quái thế . À, mà con có bị cô ta va trúng đâu không, Dung? - mẹ Dung lo lắng hỏi

- Dạ, không sao. Chỉ bị trầy xước nhẹ thôi . Mà sao con thấy cô ta quen quá .

- Chắc con nhận lầm người ấy mà. Chứ cô ta là người nước ngoài mà.

- Không đâu, cô ta rất giống...

“Xin quý khách chú ý, còn 20 phút nữa máy bay sẽ khởi hành...xin nhắc lại, còn...”

- Thôi, con vào đi. Kéo trẻ chuyển bay đây.

- Ồ, nhưng...“Tuấn, sao cậu lại không đến?”

- Con nhớ sau khi qua đó thì phone ẹ yên tâm nhé, con iu!

- Dạ...-nét mặt Dung hơi buồn

5 phút sau

Lúc này, Dung từ từ bước vào trong mà đầu vẫn còn ngoảnh lại. Dường như Dung không nỡ rời xa nơi này, nơi mà đang có 1 người con trai mà cô vô cùng yêu mến...

- “Tuấn, tạm biệt cậu” - Dung nghĩ thầm trong đầu rồi lặng lẽ đi mất hút.

hời gian rồi cũng từng ngày từng ngày trôi qua. Vèo 1 cái, Dung đi Mỹ đã được 2 tuần rồi. Còn riêng với Nhi, hôm nay là ngày đầu tiên cô bước vào ngôi trường mới. Một bước ngoặt tiếp theo đã mở ra chào đón cô, mà bắt đầu là cuộc va chạm đầy thú vị với 1 cô gái nước ngoài trên đường đi đến trường...

- woaaaaa, chánh ra, chánh ra!!!!

Rầm

- ui da! Đau...

- Cô không sao chứ? - Nhi chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra để đỡ cô gái.

- Hi, hok sao, hok sao ...Á, chết rồi - cô gái vội đứng dậy- Làm sao đây, làm sao đây...i, kó cái hém nhỏ..được zồi...À nè, nếu lát kó ai hỏi thì kó nhớ nói hok thấy tui đây nhé :2T-ghost- (46):!!! - nói rồi cô chạy vội vào hém.

Trong lúc Nhi chẳng hiểu gì ráo thì bất ngờ có 2 tên đàn ông mặc đồ đen chạy đến phía cô.

- amasa nihongo watashi?

- hả?...“hix, ông ta đang nói gì đây vậy trời :2T-ghost- (39):”

- Eh, đúng zồi, kô đâu có biết nghe tiếng nhật đâu. Ummm, tôi muốn hỏi là kô có thấy 1 cô gái chạy wanh đây hok?

- A, cô gái mang kính đen phải không :smile:?

- orikara, orikara :2T-ghost- (99):...à, ý tôi là đúng thế.

- umm, tôi thấy cô ta chạy sang phố bên kia rồi.

- Ok, kám ơn kô....eh, ikimasu yo ne - ông ta quay sang nói với người còn lại.

.....

- Nè, họ đi rồi. Cô có thể ra được rồi đấy!

- Eh, kám ơn kô nhìu nhé :2T-ghost- (46):.

- Họ là ai vậy? Sao lại muốn kiếm cô :2T-ghost- (112):?

- À..., tui hiểu rùi..., kô chờ tí..ummm :2T-ghost- (115):...nè.., tặng kô chữ kí kủa tui đây :2T-ghost- (4):.

- Hả? Tui lấy chữ kí của cô làm cái gì cơ chứ :2T-ghost- (17):?

- What? Bộ..bộ kô hok bít tui là ai sao?

- O hay, cô hok nói thì seo tui bít được.

- “Ôi trời, hok ngờ ở đây lại kóa người hok bix mình”..humm, thôi được rồi, gặp kô ở đây coi như cũng là cái duyên của chúng ta..ummm..., thế thì kô nhận ra chưa:2T-ghost- (47):? - cô gái từ từ lấy chiếc kính đen xuống.

Lúc bấy giờ, Nhi mới nhìn rõ khuôn mặt của cô gái. Đó là 1 cô gái rất đẹp. Cô có dáng người thon thả, nước da trắng mịn, thần sắc tươi vui, để lộ ra sức sống trẻ trung thông minh và hoạt bát. Mái tóc cô thì xoăn nhẹ mềm mượt rũ xuống bờ vai, đôi môi đỏ mọng và ánh mắt thì trong sáng như pha lê.

.....

Nhi đứng đó nhìn cô gái mấy phút mà còn không ngỡ bàng hoàng. Cô gái quả thật có vẻ đẹp tuyệt vời. Vẻ đẹp của 1 thiên thần.

- O.., à.., xin lỗi, tui ..tui vẫn chưa biết cô là ai?

- Eh, hok..hok phải chứ:2T-ghost- (57):? Kô..kô có xem tivi hok vậy?

- Có mà ít lém.

- Thế kòn báo hoặc tạp chí thì sao:2T-ghost- (85):?

- không. tui chỉ cóa xem truyện tranh thôi à:2T-ghost- (105):.

- Vậy còn lên mạng? Chắc cũng kóa chứ?

- Không lun. Nhà tui làm gì cóa vi tính. Mà có chiện gì hok:2T-ghost- (112):?

-“Oh, my god, hèn gì kô ấy hok bít mình là ai:2T-ghost- (41):”..humm.., à, nếu kô hok bít thì thui, kũng hok seo kả. Bi giờ biết cũng vậy thôi. Mà kô tên gì thế?

- Hả? Cô hỏi chi vậy, chúng ta mới gặp lần đầu mà:2T cun- (7):.

- Thì gặp lần đầu hỏi hok được sao:2T cun- (20):?

- Ưm..à, tui tên Nhi..“Cô gái này đúng là kì quái thật”

- Hì, Nhi.., Hajimema****e. Watashi wa Ayumi Hamasaki desu.

- Hả? Cô làm ơn đừng cóa nói mí tiếng đó nữa được hok? Tui nghe hok cóa hỉu đâu.

- Hi, sorry. Tui tên là Ayumi Hamasaki . Rất vui được gặp cô, Nhi.
- Cô là người Nhật phải không nhợ?
- Chứ sao. - cô gái nhú mắt cười.
- Cô nói tiếng Việt cũng hay wá nhỉ.
- Eh, lúc kòn ở nhật tui đã thuê người dạy tui đấy.
- Vậy cô đến nước này làm gì thế?
- A, thật ra là..“i, chết, kóa người đến”..A, tui chợt nhớ là tui kóa việc phải đi gấp đây, lần sau nếu kóa gấp lại sẽ nói chiện típ nhé, bái bai. - cô vừa nói vừa chạy.
- Ê, coi chừng cái cột điện

Rầm:2T-heocon- (12):

- Ui da ...eh, à, hi hi, đừng lo, tui hok sao, tui hok sao:2T-ghost- (60):, bai bai nha:2T-ghost- (107)::2T-ghost- (107):!!!!
- “Ôi, cô gái này hok bít có bị khủng khủng mát mát hok nữa:2T-ghost- (37):”- Nhi nghĩ thầm - Ô..mà..Wóa..nguy to, trễ giờ học mất rồi:2T-ghost- (79):!!!

.....

- Thầy giới thiệu với các em, hum nay lớp ta sẽ có 1 học sinh mới từ trường khác chuyển về.
- Bạn mới à? Boy hay girl vậy thầy:2T-ghost- (112):? - cả lớp nháo nhào cả lên
- Nào, Nhi, em vào đi.

....

- Chào các bạn, mình tên là Vương Mẫn Nhi, từ nay sẽ học ở lớp này, các bạn hãy giúp đỡ mình nhé:2T cun- (26):!
- Được thôi, pé ơi, pé có jì hok hủ thì hỏi anh nè:2T cun- (23): - 1 tên con trai quậy phá trong lớp lên tiếng.
- Thằng Phong này, coi chừng cậu làm cô bé sợ đấy, haha :2T-ghost- (67):- 1 thằng chen miệng vào.
- Ê, bọn con trai các ông thật bất lịch sự, thấy người ta là ma mới nên ăn hiếp hả. - mấy đứa con gái vội bênh vực nhỏ.
- Hừm, các em, các em im lặng nào. Nhi biết vô đấy, cho nên các em đừng mong bắt nạt được bạn ấy nhé:2T-ghost- (16):.
- Woa, biết vô cơ à. Nhi giỏi wá ta:2T-ghost- (1):.
- Có gì Nhi hãy day phe kẹp tóc chúng mình vài chiêu nha. Để mí boy hok cóa ăn hiếp được tụi mình nữa:2T-ghost- (35):.
- Thôi nào, các em.... Ừmm, Nhi, em ngồi ở bàn thứ 3 đi, chỗ đó còn trống đấy.
- Dạ.

Người ngồi kế bên Nhi là 1 bạn nữ không được đẹp lắm nhưng ăn nói...rất có duyên đó^_^, tên nhỏ là Như Vân. Nhỏ nhìn trông cũng hiền lành, cho nên chắc mai mốt cũng hok sợ sinh sự jì với Nhi đâu nhỉ.

.....

Giờ ra chơi

- Hey, Nhi, sao bạn ngồi đây bùn thế? Hay để chúng mình dẫn bạn đi tham quan trường nha .
- Ô, à thôi.., khỏi làm phiền các bạn.
- Jì mà làm phiền hay hok làm phiền chứ, tụi mình là bạn bè mà . Hi, giới thiệu nhé, mình tên là Tuyết.

- Còn mình tên là Hồng :2T-ghost- (114):.
- Mình là Anh :2T-ghost- (28):. Rất vui được biết bạn.
- Ô, rất vui được biết các bạn. - nhỏ Nhi nói
- Đi đi mà, để mình dẫn Nhi đi xem trường - vừa nói nhỏ Hồng vừa kéo Nhi đi - Hi, Như Vân cũng đi với bọn mình nhé :2T-ghost- (44):.
- OK.
-
- umm, trường này cũng rộng ghê ha! Còn rộng hơn cả trường mình hồi xưa nữa :2T cun- (17):.
- Trường Nhi hồi xưa là thế nào vậy :2T cun- (20):? - nhỏ Như Vân từ tốn hỏi
- Có nhiều boy đẹp trai hok ta :2T cun- (26):? - nhỏ Tuyết chen vô
- Chắc trường đó con gái phải mặc áo dài hả :2T cun- (20):? - Hồng cũng thêm miệng vào.
- Trừ ạ, các pà hỏi nhiều wá thì Nhi seo trả lời hết chứ :2T cun- (2): - nhỏ Anh
- Hi, các bạn vui tính thật đấy.
- Yeahhh, anh Long, cố gắng lên anh ơi!!!!!!
- Woaaa, anh ngẫu wá đi, anh Long của chúng em:2T-heocon- (25):!!!!
- Ô, jì vậy? - Nhi nhìn xuống sân chơi
- A, là anh Long :2T-ghost- (103):. - mắt nhỏ Tuyết như sáng rực lên
- Long? Hẳn là ai vậy?
- Đó đó, người đang cầm trái banh đó, thấy chưa:2T-ghost- (70):? - Vân
- Anh Long là hotboy của trường mình đấy. Vừa đẹp trai lại vừa học giỏi, lại còn là đội trưởng đội bóng rổ nữa ấy. - Anh
- Có thể nói anh Long là mẫu người lí tưởng của bít bao con gái đấy:2T-ghost- (49):, hihi, tất nhiên là trong đó có cả mình:2T-ghost- (4):. - Hồng
- Mà nhìn mặt anh ấy giống mặt baby wá nhỉ.
- Nhưng cũng cực kì bảnh đúng hok?
- O..ùm..chắc là thế ^__^. - Nhi cười

Buổi đi học hôm nay rồi cũng trôi qua nhanh. Vừa về đến nhà, Nhi đã nằm ụp ngay xuống giường

- Ôiii, mệt wá đi...tiết học Toán hum nay chả có hỉu jì hết trơn á..... Giá như..giá như bị giờ mà có hỉu thì...- Nhi vừa nghĩ vừa nhìn chăm chăm vào tấm hình chụp chung với Tuấn, đôi mắt cô đờm buồn, dường như cô vẫn chưa thể quên được hình bóng người con trai ấy thì phải.
- Nhi, xuống ăn cơm đi cháu. - tiếng bà dì từ dưới lầu vọng lên.
- Biết rồi. - nhỏ bực tức trả lời.

-
- Hooooo...buồn ngủ quá đi mất.
 - Sao thế Nhi, hum wa bộ đi cướp hả? - nhỏ Tuyết lạnh chanh nói
 - hok phải, tại suốt đêm qua mình đã ngồi nghĩ nát óc cái bài tập Toán trong sách giáo khoa ấy.
 - A, bài đó đúng là khó thiệt. Mình cũng chả hỉu jì cả. - Anh

- Hehe, tui thì tui bít làm nè, thí tui giỏi hok ? - Hồng
 - À, đúng rồi, trường này có câu lạc bộ jì dành cho nữ hok:2T cun- (6):? Mình mún tham gia...
 - Ê, Nhi, coi chừng trái banh - Vân Anh
- Binh
- Ui da, đauThằng khốn nào vậy...:2T-ghost- (99):
 - Nè, cho xin lại trái banh coi.
 - Ô hay, ông đánh trúng đầu tui rồi mà hok bít xin lỗi 1 tiếng hả ?
 - Cái jì? Tại mày hok chịu nhìn đường thì có.
 - Bi giờ ông mún quỳnh lộn phải không? Nếu hok chịu xin lỗi thì tui sẽ giữ trái banh này lun đó .
 - Á, cái con nhỏ xấu xí này....Nè, anh em ơi, có người định gây sự với chúng ta kìa .
 - Hi, tưởng người đông thì tui sợ hả? Đừng quên đây là trường học nhé !!!
 - Trường học thì sao? Đừng tưởng bọn này hok dám đánh con gái nha :2T-phaobinh-(77):.
 - Nè, Nhi, hay là thôi đi, trả banh cho họ đi - Như Vân nói bằng 1 giọng nhỏ nhẹ để cố thuyết phục nhỏ.
 - Vân sợ jì chứ, họ không dám làm gì đâu, đừng lo:2T cun- (17):. - cô đáp lại lời Vân bằng 1 nụ cười đầy tự tin.
 - Bi giờ tao đếm đến 3, mày mà còn hok chịu trả thì chít với tui tao...1, 2,3....tui bây, nhào vô....

13. Chương 13

Chap 13: Bố và con

-
- Bi giờ tao đếm đến 3, mày mà còn hok chịu trả thì chít với tui tao...1, 2,3....anh em, nhào vô....
 - Dừng lại. - giọng 1 thằng con trai vang lên từ đằng sau
 - Ô, đội trưởng.
 - Woaaaa, là anh Long:2T-heocon- (25): - mí đứa con gái trừ nhỏ Nhi nhảy tung tung cả lên.
 - Các cậu là đàn anh mà lại đi ăn hiếp 1 cô bé lớp dưới , có biết xấu hổ không đấy? - Long vừa nói vừa tiến gần chỗ Nhi đang đứng - Ưm, thay mặt họ, cho anh xin lỗi pé nhé.
 - Jì mà pé, anh chỉ lớn hơn tui một tuổi thôi, đừng tưởng hay lắm nhé!
 - Hi, vậy đầu em còn đau không?
 - Thì anh thử cho tui lấy nguyên trái banh ném vào đầu anh coi, anh sẽ bít liền.
 - Nè, Nhi, Nhi thôi đi...hihi, anh Long à, anh đừng để ý, bạn em hok có ác ý gì đâu. - nhỏ Hồng nở 1 nụ cười thật tươi.
 - Hứ, thôi, coi như hum nay tui gặp xui xẻo. - nhỏ bỏ đi mà hok quên đưa mắt liếc bọn con trai khi này.
-
- Nè, Long, mày có cần tui tao trừng trị con nhỏ kiêu ngạo đó không?
 - Hi, trừng trị à? Thôi, chấp gì một đứa con gái.
 - Mày nói vậy là không đúng đấy, mày cũng bít là bọn con gái trường này mê mày như điên vậy. Thế mà con nhỏ ấy cố tình chơi nổi mắng mày trước bao nhiêu người. Bộ mày hok tức hay sao?

- Mày nghĩ vậy à? Thế nhưng tao lại thấy nó...rất thú vị đấy.

.....

- Nhi à, hồi nãy Nhi làm vậy là hok đúng đấy, anh Long đã giúp Nhi mà Nhi lại chửi anh long như vậy.

- O...thì mình nghĩ mấy đứa bạn của hần đã vậy rồi thì hần cũng chẳng tốt đẹp bao nhiêu đâu.

- Nhi nói thế là sai đấy nhé, anh Long là thần tượng của mình đấy, Nhi mới đến hok hiểu gì thì đừng có nói anh Long như vậy - nhỏ Tuyết với bộ mặt tức giận nói.

- Thôi mà, Tuyết - nhỏ Vân vội chen miệng vô để hòa giải - A, Nhi đừng để ý nha, Tuyết là vậy đó. Hok thích ai nói xấu anh Long đâu.

- Hứ - Tuyết bỏ đi

.....

- Mình có phải đã làm sai gì không? - Nhi thắc mắc hỏi

- Hok phải tại Nhi đâu. Chỉ tại Tuyết quá nhạy cảm thôi. - nhỏ Anh

- Tuyết thật sự rất thích anh Long đấy, cho nên mai mốt Nhi đừng có mà đại dột nói xấu anh Long trước mặt nhỏ đó nha. - Như Vân

- Nhi cũng đừng lo wá, Tuyết dễ giận mà cũng dễ quên lắm, cho nên Nhi đừng có bần vì Tuyết nhé!!! - nhỏ Hồng an ủi

- Ummm.....

- Thôi, đừng nói những chuyện hok vui nữa, còn mí ngày nữa là tới Trung Thu rồi, hay là chúng ta cùng đi chơi đi:2T-ghost- (49):!!!

- A, hay đấy, hum đó mình cũng chưa có tiết mục gì:2T-ghost- (46):. - nhỏ Hồng reo lên - Nhi cũng đi chứ:2T-ghost- (28):?

- O...hôm đó không được rồi.

- Sao thế:2T cun- (2):?

- Hôm đó...mình có hẹn.

Người Nhi hẹn là ai đây? Các bạn cứ đợi đến Trung thu sẽ biết liền hà:2T cun- (26):.

.....

Trên sân thượng

- Hey, Tuyết, sao Tuyết lại trốn lên đây thế? - Nhi lại gần - Có phải Tuyết vẫn còn đang giận mình hok:2T cun-:?

- Hứ, ai thêm giận.

- Vậy thì mình làm hòa nhé!! - Nhi cười mỉm

- Umm...thật ra mình cũng hok nên giận Nhi như vậy, ình xin lỗi nhé!!

- Ok...Chà, gió trên này mát thiệt nhỉ....À, mà Tuyết nè, Tuyết thích thằng đó như vậy, sao Tuyết hok đi bày tỏ với anh ấy đi?

- Thôi..Mình..mình hok xứng với anh Long đâu. Anh ấy là hotboy của trường, còn mình, mình là gì chứ?...Vả lại, mình cũng hok mún hurt Hồng tí nèo.

- Hồng cũng thích anh ta seo?

- Umm, mình và Hồng chơi thân từ nhỏ, cùng học chung 1 trường, cùng học 1 lớp.... và cả 2 cùng thích chung 1 người. Hi, Nhi thấy có mắc cười không?

- Tuyết...
- Thôi, đừng nói những chuyện ấy nữa. Mà nè, hình như chuông báo vào tiết học rồi thì phải:2T-ghost- (85):?
- hihi, thôi kệ, mình cúp 1 tiết chơi đi.
- Á, hok được đâu nhé. Tin mình méc cho cô nghe hok? Vào lớp nhanh lên đi!
- Ồ, được rồi, được rồi...

Ngày trung thu

Hôm nay ngày trung thu đúng vào ngày chủ nhật, cho nên Nhi và các bạn của Nhi được nghỉ học...(sửng ghê á)

Mới sáng sớm tinh mơ, Nhi đã dậy thật sớm, mặc áo vào và đi đến nghĩa trang

Đứng trước ngôi mộ của 1 người phụ nữ, mắt Nhi thoáng buồn, Nhi từ từ đặt bó hoa trước mộ..và....không quên gọi 1 tiếng: “Mẹ”

Và rồi bỗng một cơn gió thổi tới làm tóc Nhi bay phấp phới....lúc ấy trông Nhi thật xinh, đặc biệt là dưới ánh mắt buồn vời vời ấy...

.....

Cô lặng thinh, nhớ lại...nhớ lại mẹ cô đã chết như thế nào trong 6 năm về trước....

Hôm ấy là 1 ngày mưa thật to..., to đến nỗi ngập lụt hết cả khu đường phố. Nhi bấy giờ chỉ mới có 11 tuổi thôi, ba Nhi thì đã bỏ đi 1 năm rồi. Chỉ để lại người mẹ vất vả đi làm ngày đêm để nuôi con...

Có thể nói Nhi suốt đời vẫn không quên cái đêm kinh hoàng ấy...Khi mẹ Nhi đi làm về, toàn thân lạnh buốt và đã ngục ngay trước cổng nhà. Nhi đã rất lo lắng, đã khóc hết cả nước mắt vì người mẹ iu quý của mình. Nhưng lúc ấy, do nhà nghèo nên Nhi không thể nào dẫn mẹ đi bệnh viện được. Thế là Nhi chỉ còn biết trông chờ vào kì tích xảy ra. Nhưng cuộc đời không phải lúc nào cũng êm ả, chỉ mấy ngày sau đó, mẹ Nhi đã vĩnh viễn chìm trong giấc ngủ, đã vĩnh viễn không thể nào mở mắt ra nhìn đứa con thân yêu của mình được nữa...

.....

Nhi nghĩ lại mà nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống..., cô vội lấy tay lau đi hai dòng nước mắt đang chảy trên má cô: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con của mẹ giờ đã trưởng thành rồi, không còn khóc nhè như trước nữa đâu” - nói rồi cô nở 1 nụ cười gượng gạo.

- Chi - tiếng nói của 1 người đàn ông vừa quen vừa xa lạ khiến cô giật mình quay lại.

Đó không phải là ai khác, chính là bố của cô, người bố đã bỏ đi từ 7 năm trước. Dù thời gian đã làm ông thay đổi rất nhiều, nhưng cái nốt ruồi trên mặt ông chính là bằng chứng cho thấy ông chính là ông bố tệ bạc đã chạy theo người phụ nữ khác năm nào...

.....

- Ông...- Nhi quá ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của bố cô
- Chi, mấy năm không gặp, con quả thật đã lớn lên rất nhiều rồi. Con vẫn khỏe chứ?
- Khỏe, tôi tất nhiên là khỏe rồi, nhưng...bây giờ ông xuất hiện thì tôi lại tự nhiên thấy muốn bệnh đấy. - Nhi nói lớn
- Chi à, con vẫn còn giận bố à?
- Đừng gọi tôi bằng tên ấy..., nếu không tôi chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra với ông đâu. Bây giờ tốt nhất là ông nên biến đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, và càng không nên xuất hiện trước mặt mẹ tôi như vậy.

- Chi, con bình tĩnh lại đi.

- Đừng lại gần tôi, ông hãy về với người đàn bà ấy đi, hãy về với người đàn bà khốn khiếp đã phá tan hạnh phúc của mẹ tôi đi.....Sao, ông có cảm thấy hối hận chưa? Hồi trước, ông đã bỏ mẹ con tôi, bây giờ tôi rất muốn chống mắt lên xem khi nào ông sẽ bị mẹ đàn bà độc ác ấy hại chết .

Bốp

- Con có quyền trách mắng ba, nhưng con không có quyền sỉ nhục người khác như vậy. Ba không ngờ, giờ đây tâm địa con lại độc ác như thế..

- Hi...., đúng vậy, tôi rất độc ác đấy. Nhưng còn đâu mới gian xảo độc ác như mẹ đàn bà đó.

- Chi à, con đáng lẽ không nên đổ hết tội lỗi cho dì Mi. Bởi lẽ, dì ấy không sai, người sai nhất chính là mẹ của con.

- Ông nói gì? Ông làm sai mà còn đổ lỗi cho người khác đấy à?

- Thật ra, ba không muốn làm suy sụp hình tượng của mẹ con đâu. Nhưng..ba cũng không muốn con tiếp tục hận dì Mi như vậy.- ông vừa nói vừa rơm rớm nước mắt. - Con nên biết mẹ con là 1 người ghiện cờ bạc rất nặng, chỉ trong vòng mấy năm mẹ con đã nợ người ta rất nhiều tiền. Cha cũng thường khuyên mẹ con nên bỏ cờ bạc đi nhưng đáng tiếc thay, bà ấy lại không nghe. Thế là việc buôn bán ở ngoài tiệm, chỉ có ba đảm nhận hết. Lúc ấy, ba đã rất buồn về mẹ con và cũng chính lúc ấy, dì Mi xuất hiện. Dì Mi chính là người phụ giúp việc ở tiệm do ba thuê.... Cô ấy thường hay an ủi ba, giúp ba lấy lại tinh thần mà tiếp tục làm việc . Từ từ, ba và cô ấy đã nảy sinh tình cảm với nhau...

- Nói..nói dối. Mẹ ghiện cờ bạc như vậy, chẳng lẽ tôi lại không biết gì ư?

- Đó là bởi vì mẹ con hok muốn cho con biết... Đúng, bà ấy quả thật không phải là 1 người vợ , 1 người mẹ tốt nhưng chí ít ra, bà ấy cũng thật sự rất lo lắng cho con.

- Không...đó chỉ là do ông bịa đặt thôi, hoàn toàn không phải sự thật.

- Chi, đó là sự thật, con nên chấp nhận đi.

- Không, nói dối, nói dối, nói dối, tôi..tôi không muốn nghe nữa, đồ nói dối, tôi không muốn nghe, không muốn nghe - Nhi bịt hai tai lại và chạy đi, để lại người bố tội nghiệp 1 mình đứng trước ngôi mộ.

.....

Nhi từ từ bước đi giữa đám người đông nghẹt. Cô như thần thờ đi, chưa giờ cô lại thấy đau nhói như vậy...Ánh nắng sáng chiếu lên người cô, để lộ nét mặt buồn rười rượi hòa lẫn với đôi mắt lung linh.

- Nè - 1 thằng con trai ở đằng sau lại gần đặt tay lên vỗ vai cô

Nhi quay lại

Thì ra người ấy chính là Long

- Hi, em có nhận ra anh không, mấy hôm trước ở trường mình có gặp qua rồi đó. À, nếu anh nhớ hok lầm thì em tên Nhi phải không?

- Tuấn

- Hả? Em nói ai thế? Anh là Long mà. Em có..

- Tuấn, mình nhớ cậu lắm - chưa để Long nói hết câu, Nhi đã lao tới ôm lấy Long

- Hix, mình..mình thật sự rất muốn gặp cậu, Tuấn. Ngay từ đầu, mình đã không muốn chia tay với cậu. Mình quả thật không thể lừa dối lòng mình được nữa, mình...vẫn rất thích cậu. Hãy hứa với mình, đừng bao giờ, đừng bao giờ rời xa mình nữa...Tuấn....mình vẫn còn yêu cậu nhiều lắm....

- Nè, Nhi, em làm sao thế Nhi, tỉnh lại đi Nhi.

Nhi đã ngất đi....

14. Chương 14

Chap 14: Quyết định của Nhi

.....

Tách tách tách

- Cô Ayumi, tôi ở báo CTM, xin cô cho biết lần này cô đến VN có phải vì mục đích gì không?
- Cô Ayumi, tôi là báo TS, nghe đồn cô đang có bạn trai là diễn viên tài tử Tsukihime, có thật không ạ?
- Xin cô hãy cung cấp cho chúng tôi một vài thông tin.
- Cô Ayumi...
- Cô Ayumi, tôi là....
- Tôi là báo.....:2T-ghost- (46):

Tách tách tách

- Hi, thành thật xin lỗi nhé, các bạn hỏi nhiều quá, tôi không thể nào trả lời hết được.
- Cô à, cô có thể nói cho chúng tôi biết cô đến đất nước này để làm gì thế ạ? Đi du lịch hay là công tác:2T cun- (21):?
- Ừmm, các bạn thông cảm, điều này tôi không muốn công bố:2T cun- (6):...Thật ra tôi đến đất nước Việt Nam này 1 cách bí mật đấy, nhưng không ngờ là lại bị các bạn phát hiện nhanh như vậy:2T cun- (20):.
- cô ayumi, đủ rồi đấy....Được rồi, được rồi, các ông hãy giải tán sớm đi, cô Ayumi hôm nay mệt, cần phải về sớm:2T-ghost- (97): - những tên vệ sĩ của cô lên tiếng
- Khoan đã, cô ayumi, tôi còn muốn hỏi cô 1 vài điều...
- Cô Ayumi, album mới ra của cô đã gây ra 1 cơn sốt đối với Nhật bản, xin cô hãy cho biết cảm nghĩ của mình:2T-ghost- (114):..
- Cô Ayumi....
- Cô Ayumi...

Grừm....grừm...- Ayumi và những tên vệ sĩ của cô vội lên chiếc xe của mình và phóng đi, còn đám phóng viên tò mò ở đằng sau thì vẫn cố gắng chạy với theo.

.....

- Phù...hôm nay đúng là mệt quá đi ...eh,nóng quá, nóng quá:2T-ghost- (98):, mở máy lạnh hết cỡ đi.. - vừa ngồi trên xe, cô ca sĩ Ayumi của chúng ta vừa than vãn
- Đám phóng viên ấy đúng là phiền phức thật, cô Ayumi nhỉ:2T-ghost- (55):. - tên vệ sĩ lái xe nói
- Á, các anh còn nói nữa sao, các anh làm việc kiểu gì mà lại để lộ tin tức tôi về đây chứ.
- Xin lỗi cô, lần sau chúng tôi sẽ cẩn thận hơn...Mà nè, cô dự định sẽ ở lại đây bao lâu hả, cô Ayumi?
- Eh...tôi không biết, nhưng tôi muốn nói rằng trước khi tìm thấy hân thì tôi tuyệt đối sẽ không về nước đâu.- cô mỉm cười

Ư...- Nhi mở mắt ra

- A, em tỉnh rồi hả? Em cảm thấy đỡ hơn chưa:2T-ghost- (49):?
- O...đây..đây là đâu:2T cun- (6):? Đầu tôi..sao đau thế này:2T-ech- (9):?
- Đây là nhà của anh. Em đã bị mê man suốt nửa ngày rồi đó.

- Nửa ngày.., vậy bây giờ là buổi tối rồi à?
- Umm..À, em có đói không? Dưới bếp anh có cháo đây, để anh hâm nóng lại.
- Thôi khỏi, tôi không đói...Tôi phải về đây - Nhi bước xuống giường
- y...em mới tỉnh lại, hay là ở lại thêm 1 chút đi:2T cun- (30):.
- Cái gì:2T-ghost- (57):?
- O..à..em đừng hiểu lầm...anh chỉ lo cho em thôi. - Long lúng túng
- Tôi không sao, khỏi cần anh lo...Mà nè, sao tôi lại ở nhà anh được nhỉ, tôi nhớ lúc đó tôi đã gặp...- Đang nói bỗng Nhi dừng lại
- Tuấn phải không?
- Hả? Sao anh biết hẳn?
- Thì tại lúc trên đường em đã nhầm anh với cậu ta, còn gọi tên cậu ấy nữa...Mà cậu ấy là ai thế? Bạn trai em à:2T-ghost- (14):?
-- Nhi im lặng như mún lảng tránh câu hỏi của Long.
- À, nếu em hok mún nói thì thôi.
- Tôi...và hẳn chia..tay rồi.
- ??????
- Hẳn đã lừa tôi, ngay từ đầu hẳn đã lừa tôi, tôi ghét hẳn, tôi hận hẳn lắm...Hẳn là người đã đem đến cho tôi niềm vui nhưng cũng chính là người đã cướp nó đi. - mắt Nhi bắt đầu ướt ướt
- Nhi à, mặc dù anh hok hiểu em nói gì cả, nhưng nếu em mún khóc thì hãy khóc đi, khóc rồi em sẽ cảm thấy thoải mái hơn.
- Khóc...hì, tại sao tôi phải khóc chứ, 1 người con trai đáng ghét như hẳn không đáng để tôi phải khóc.....Nhưngtại sao...tại sao tim tôi lại đau thế này..tại sao...Tôi.....A...- Nhi sưng sở khi thấy hai hàng nước mắt của mình đột nhiên rơi xuống
- Nhi...
- Tôi...sự thật là..tôi..tôi vẫn còn rất thích hẳn..hix, tôi không thể chịu đựng thêm được 1 phút nào nữa...Tôi mệt mỏi lắm rồi, tôi..tôi thật sự rất muốn gặp hẳn, rất muốn gặp hẳn... huhu...
- Nhi đau khổ cất lên từng tiếng khóc, đây là lần thứ 2, lần thứ 2 trong đời cô khóc trước mặt 1 thằng con trai. Có lẽ bởi vì cô đã hiểu giờ đây cô đã không còn gì nữa. Bạn thân, bạn trai..và thậm chí là hình tượng người mẹ mà cô đã từng rất mực iu mến....Tất cả, tất cả đã rời bỏ cô..rời xa cô mà ra đi...
- Còn riêng với Long, Long đứng đó nhìn Nhi mà lòng bỗng có 1 cảm giác lạ kì trời đây, có phải chăng đó chỉ là lòng thương cảm?
-
- Trên đường
- Ừm..anh tiễn tôi đến đây là được rồi.., anh về đi..
- Nhi à, có thật là em không sao chứ? - Long hỏi
- Thật mà...quả thật khi khóc xong tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. - Nhi cười
- Vậy thì tốt...
- À, hum nay cảm ơn anh nhé...Nhờ anh mà tôi đã dám đối nhận với tình cảm thật sự của mình.
- Nhi, em có định sẽ quay về với cậu ta không?

- Không..- Nhi trả lời 1 cách bình thản..- Đúng là tôi vẫn còn rất thích hẳn, tuy nhiên tôi nghĩ..thời gian sẽ là tất cả, rồi sẽ có 1 ngày tôi sẽ hoàn toàn quên hẳn đi để bắt đầu 1 cuộc sống mới - cô vừa nói vừa ngước mắt lên bầu trời nhìn ánh trăng , trăng hôm nay tròn và to sáng đến kì lạ, nhìn ánh trăng ấy, cô như cảm thấy mình đã tìm được việc mà cô cần phải làm...

.....

3 tiếng đồng hồ sau

- Nhi, khuya thế này rồi con còn hẹn bố ra đây làm gì?

- Bố ông không muốn gặp tôi sao?

- Không phải.., chỉ là bố sợ con vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện ấy.

- Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi.., bấy lâu nay tôi đã trách lầm ông, người tôi nên trách đáng lẽ không phải là ông hay là vợ hiện tại của ông cả, mà là mẹ tôi mới đúng..

- Nhi à..

- Ừm...bây giờ đã là 11h59', còn 1 phút nữa là sẽ bước qua 1 ngày mới, ngày trung thu năm nay rồi cũng sẽ qua đi..Và... khi 1 ngày mới bắt đầu, ông có thể chấp nhận việc tôi gọi ông 1 tiếng “bố” chứ? - dưới ánh trăng tròn sáng rực, Nhi mỉm cười

- O...Nhi..con...- Nước mắt ông bỗng trào ra

- Bố à, bây giờ con rất muốn nói với bố rằng” Con đã tha thứ cho bố rồi” - Nhi từ từ tiến lại gần chỗ bố của mình đang đứng rồi lại nở 1 nụ cười thật tươi - Và...đồng thời con cũng rất muốn nghe bố nói rằng “Nhi, bố yêu con nhiều lắm”

- Nhi..con....hự.. - ông cố gắng kiềm chế sự vui sướng của mình - Nhi, bố xin lỗi, bố thật sự xin lỗi, bố xin lỗi đã để con chịu khổ bấy năm nay..bố xin lỗi, bố..bố yêu con nhiều lắm.

Người bố sung sướng chạy lại ôm chặt đứa con gái yêu quý của mình. Còn Nhi, Nhi tự nhiên nở 1 nụ cười nửa miệng đầy thỏa chí, 1 nụ cười mà đánh dấu cuộc đời cô, con người cô sẽ thay đổi hoàn toàn...

15. Chương 15

Chap 15: Con đường phía trước

Tại nhà Nhi

- Sao? Ông muốn Nhi quay về nhà của ông ở ư:2T-phaobinh-(95):? - bà dì hét toáng lên

- Đúng vậy - bố Nhi trả lời

- Không được, không được. Tôi đã nuôi nó lớn thế này rồi, đâu phải ông muốn dẫn là dẫn nó đi được. Tôi sẽ đau lòng lắm đó.

- Thôi mà, đây....3 triệu đồng, bà nhận đi rồi hãy trả Nhi về cho tôi.

- 3 triệu đồng? Ông tưởng tôi điên à? Nó ăn của tôi, ở của tôi suốt 7 năm, ông tưởng 3 triệu là đủ sao?

- Nhưng lúc trước mỗi tháng tôi cũng đã sai người đem tiền đến cho bà mà.

- Gì mà mỗi tháng chứ. Chỉ là mấy tháng gần nay thôi, chứ không phải là suốt 7 năm, hiểu chứ ông già lắm cẩm:2T-ghost- (94):.

- Bà...- bố Nhi tức giận

- Gì? Bộ tôi nói không đúng sao. Lúc trước chính ông đã bỏ Nhi ở lại, tôi TỐT BỤNG mới dắt nó về nuôi, bây giờ ông lại quay về đòi nó, hỏi có đạo lí không trời:2T-ghost- (39):!!!!

- Phù...thôi được, tôi cãi không lại bà rồi, vậy bà muốn gì mới trả Nhi cho tôi đây? - ông mệt mỏi hỏi

- A, hehe, thật ra tôi cũng không phải loại người tuyệt tình vậy đâu. Chỉ cần ông cho tôi nửa gia tài của ông là tôi OK liền:2T-phaobinh-(78):. - bà dì cười nhếch miệng

- Saxxx.....- ông bị sock trước câu nói của người đàn bà đó - Nửa gia tài ư? Sao bà không đi cướp đi cho rồi?

- Vậy ông có cho không thì bảo?

- Hay là tôi cho bà 6 triệu nhé.

- Không.

- 7 triệu

- không

- 8 triệu vậy.

- Ông có bị diếc không vậy. Chỉ khi nào ông cho tôi nửa gia tài của ông thì tôi mới chịu trả nó cho ông . Nếu không đồng ý thì...go out dùm tôi, không tiền nữa. - bà dì đập mạnh xuống bàn

- hay là 9 triệu nhé! Trả con bé cho tôi đi mà.

- Gruuu...nghe cho kĩ đây, tôi nói ông được là ông được, tôi nói ông không được là ông không được, ông nói ông được nhưng tôi nói ông không được thì ông cũng không được...Gooo...Ouuttt du..ù..m..m t....o...ô..iiiiiii - bà hét vào mặt bố của Nhi

- Ôi..thôi thôi:2T-ghost- (64):..bà đừng hét nữa, tôi chóng mặt quá:2T-ech- (9):..tôi chịu thua rồi, nửa gia tài thì nửa gia tài vậy:2T cun- (22):.

- Hehehe, nếu ông ngoan ngoãn từ đầu thì tôi đâu cần phải tốn giọng đến vậy chứ.

- Phù...tôi về trước đây, tôi sẽ gửi tiền lại sau:2T-ghost- (26):.

Nói rồi ông buồn bã mở cửa bước ra ngoài. Còn bà dì thì ôm bụng cười sảng khoái:2T-phaobinh-(66):.

.....

tíng tong tíng tong

- Sao vậy, ông dễ quên cái gì à?- vừa nói bà dì vừa mở cửa ra -.... Ó, thì ra là mây à, Nhi.

- Sao, bà sắp được thừa hưởng nửa gia tài của bố tôi rồi, chắc bà vui sướng lắm nhỉ .

- Hứ, thì cũng chút chút thôi, mây về đây dọn đồ của mây à?

- Không, những đồ cũ kĩ đó tôi không còn cần đến nữa. Tôi chỉ muốn nói với bà rằng..bà đừng mong nhận được 1 đồng xu nào từ bố tôi . - với 1 khuôn mặt lạnh lùng, Nhi nói.

- Cái gì, mây định giỡn với tao à?

- Hì, bà không xứng đáng nhận được những thứ ấy. Chỉ cần tôi đồng ý về thì bà lấy quyền gì mà cấm tôi chứ?

- Mây....

- A, nếu bà thật sự cần tiền, hay là bà tự tử đi, lúc đó tôi sẽ đốt tiền cho bà.

- Mây...mây....- bà dì định đưa tay lên tát Nhi

Bụp - nhưng nhanh chóng đã bị Nhi nắm tay lại

- Sao, muốn đánh tôi à. Bà vẫn còn chưa đủ tư cách đấy...Thật ra tôi nhịn bà đã lâu lắm rồi, bà tưởng bà là ai chứ, lúc nào cũng ở đây chỉ chỉ trỏ trỏ. Bà tưởng ai cũng sợ bà sao, vô ích, tôi không sợ bà đâu.

- Tao...tao sẽ giết mây.

Bốp bốp bốp - Nhi dùng bàn tay của mình tát 3 cái thật mạnh vào mặt bà dì.

- Mày..mày dám đánh tao à.

- Ba cái tát này là nhẹ cho bà lắm rồi đấy..Tôi cảnh cáo bà, đừng làm phiền bố tôi nữa, nếu không tôi sẽ không tha cho bà đâu - Nhi định quay lại mở cửa bước ra nhà

- Được, vậy tao sẽ công bố bí mật của mày cho bố mày biết. - bà đi từ đằng sau vọng lại

- Bí mật? Hi, tôi có bí mật gì chứ.

- Mày tuyệt tình thì tao cũng tuyệt tình luôn, mày đứng đó chờ tao đấy - bà vừa nói vừa chạy lên cầu thang và chạy đến phòng Nhi.

Còn Nhi dường như cũng sợ nhớ đến điều gì nên cũng vội chạy lên.

.....

Nhi mở toang cửa phòng mình ra

- Bà lục lọi gì đấy?

- Đây.., chứng cứ đây, đây chính là cuốn nhật kí của mày...Mày tưởng tao không biết sao? Mày về với bố mày chỉ là mày muốn trả thù, mày muốn làm cho gia đình bên ấy nhà tan cửa nát chứ gì.

- Trả..trả cuốn nhật kí lại cho tôi. - Nhi hét lên

- Tao không trả đấy, ngay bây giờ tao sẽ đem cuốn nhật kí này cho bố mày xem để ông ấy biết đứa con gái của ông ta thật sự là ác độc như thế nào. - bà mở cửa phòng Nhi bước ra

Còn Nhi thì ướt đầm mồ hôi, cô thật sự không muốn bao công sức của mình lại bị người đàn bà ấy phá đám như thế. Cô vội chạy ra ngăn bã lại.

- Đứng lại, bà không được đi, bà không được đi...nào, trả cuốn nhật kí cho tôi.

- No way.., mày tránh ra 1 bên giùm tao.

- Bà không nghe sao, tôi bảo bà trả cuốn nhật kí lại cho tôi, trả cho tôi, trả cho tôi. - Nhi dường như đã không còn giữ được bình tĩnh

Phút

- Á.....ÁÁÁÁ.....Á!!!!!!!!!!!!

Trong lúc day dưa với Nhi, bà đi đã mất thăng bằng và cứ thế té xuống cầu thang. Nhi thì mặt tái bệch lại, cô vội chạy xuống để xem bà có sao không.

- Nè.., bà...bà không sao chứ...đợi..đợi tí, tôi sẽ gọi...cứu thương ngay - vừa bấm điện thoại tay Nhi vừa run lên cầm cập

Thế nhưng...Nhi chợt nghĩ ra điều gì đó....và vội đứng dậy.....đạp chiếc điện thoại di động vô tút mình.

- Tại sao tôi phải cứu bà....chỉ cần bà chết đi thì sẽ không còn ai biết được bí mật của tôi nữa...

- C..ư..ú...- bà nói với chút sức lực nhỏ nhoi của mình

- Bà không thể trách tôi, có trách thì hãy trách hành động ngu dốt của bà đi.

-M..a....ỳ.....Tao..T..a..o..l...àm.....m..a...cũ.ng...c...ũng..h...o..k..th..a...th..a ch...oo..m..a..ỳ...

- Dù sao đi nữa, bà hãy im lặng mãi mãi đi.., và nhớ phù hộ tôi..., phù hộ cho tôi có thể trả thù được....

Trong tiếng nói vô tình của Nhi, người đàn bà ấy bỗng cảm thấy sợ hãi. Bà bỗng nhớ lại tất cả chuyện đã xảy ra, và tự hỏi liệu có phải mình đã làm sai? Nhưng mọi thứ đã không thể trở lại từ đầu nữa rồi, chỉ sau 2 phút hấp hối, bà đã vĩnh viễn chìm trong bóng tối vĩnh viễn..., mãi mãi không thể nào bù đắp những lỗi sai của mình được nữa.

Uỳnh uỳnh

Cơn mưa rồi đột nhiên đổ ào xuống, liệu có phải đây chỉ là những giọt nước mắt thương tiếc cho bà dì, hay đây chính là dấu hiệu báo trước cho con đường đầy sóng gió mà Nhi đã chọn? Tất cả, tất cả chỉ là dấu chấm hỏi to đùng mà thôi.

.....

Phùng Phùng - Nhi đang đốt cuốn nhật kí của mình

- Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ không trả thù ẹ đâu, bởi vì những gì con đã làm và sắp làm, mọi thứ....đều là thù của chính con.

Nhi nhẹ nhàng đặt bó hoa hồng trước mộ mẹ mình rồi lặng lẽ đi mất hút....

Một ngày mới lại đến, hôm nay Nhi sẽ được về nhà của bố để ra mắt dì Mi và những người anh em của mình.

Nhà mới của Nhi trông thật đẹp và rộng...

- Nào, Chi. Đây chính là dì Mi đấy.

Đứng trước mặt Nhi là 1 người phụ nữ trông rất hiền lành, có thể nói hình ảnh của bà hoàn toàn khác xa với Nhi tưởng tượng. Vừa mới gặp Nhi, bà đã nhẹ nhàng nở 1 nụ cười thật tươi:

- Chào cháu, Chi:2T-ghost- (47):.

- ...- Nhi im lặng và ngược đầu đi chỗ khác.

- A...Chi, dì Mi chào con mà sao con không chào lại thế. - bố Nhi hỏi

- Không thích chào thì không chào. - Nhi trả lời

- Con...

- A, thôi đi anh. Chi không thích thì đừng ép nó. - dì Mi can

- Hừm, thôi được rồi..., à, mấy đứa nhỏ đâu rồi hả em?

- Tụi nó ở trên phòng... để em kêu họ xuống cho.....Huy, Linh, Thắng, các con xuống đây nè.

- Dạ.

.....

- Chi, để ba giới thiệu cho, đây là bé Huy 5 tuổi, con ruột của ba.

- Chị Chi, chào chị!!

- Còn đây là Linh, 16 tuổi..., Linh bằng tuổi con đây, Chi à. Ba rất hy vọng rằng mai mốt mấy con sẽ chơi thân với nhau.

Linh là 1 cô gái rất xinh xắn, có mái tóc cắt ngắn trông rất cá tính, đó là những gì mà Nhi có thể thấy được ở bên ngoài của Linh. Còn tính tình thế nào thì các bạn về sau sẽ biết liền hà!!

- Ừmm...còn Thắng, Thắng đâu rồi? - ba Nhi dáo dác nhìn xung quanh

- Dạ, anh Thắng lại hẹn bạn đi vũ trường rồi. - Linh đáp

- Hừ.., con với cái, mới 17 tuổi đã bày đặt đi mấy chỗ vũ đờ rồi...Nó mà về phải cho nó một trận mới được.

- Ba à, tối nay chúng ta sẽ tổ chức tiệc tại nhà, phải hông ba? - bé Huy cầm chiếc vạt áo của ba và hỏi.

- Đúng vậy..., cục cưng của ba à! - ông sờ lên đầu đứa con trai của mình - Ừm...,Chi, bữa tiệc tối nay con sẽ là nhân vật chính đấy.

- Nhân vật chính?

- Thì đây là bữa tiệc mừng con trở về mà. Ba đã mời rất nhiều người đến đây...Úm.., còn bây giờ con hãy lên phòng nghỉ ngơi sớm đi....Phòng con ở lầu 2 đấy.

- Úm..- Nhi gật đầu rồi bước lên lầu.

.....

- Ô, ba à, sao con thấy cô ta có vẻ khó chịu thế?

- Linh, con không nên nói Chi như vậy. Chắc tại nó vẫn chưa quen ấy mà. Ba tin là khi Chi tiếp xúc với chúng ta nhiều hơn thì sẽ ổn thôi...À, Mi, em đừng có giận Chi nhé!

- Dạ.., em không để tâm đâu...- bà cười mỉm.

Cạch - Nhi mở cửa phòng mình ra

Căn phòng Nhi trông thật dễ thương, bức tường được sơn màu hồng, xung quanh các tủ, kệ đều là những con thú nhồi bông. Nhưng dường như Nhi không thích tí nào...

- Thật chán mắt, bộ tướng mình là con nít hay sao mà bố trí như vậy.

Cạch

- Ai ?

- A, xin lỗi cô chủ.

- Chị là ai? - Nhi hỏi

- Dạ, tôi là Bích. Từ nay sẽ chăm lo việc hầu hạ cô.

- Tôi không cần người hầu hạ. Chị ra ngoài đi.

- Dạ, không được đâu. Ông chủ đã dặn tôi phải chăm sóc cô chủ cẩn thận.

- Hừ.., phiền phức thế...Vậy thôi được, chị giúp tôi lấy hết mấy con thú nhồi bông này ra ngoài..

- Hả? - chị Bích ngạc nhiên - Ồ..a.., cô chủ không vừa lòng với cách trang trí này sao:2T-ghost- (112):?

- Chị không thấy mình đã hỏi nhiều quá à:2T-ghost- (85):?

- Ồ...ừm, xin lỗi cô, tôi sẽ làm ngay.

.....

- A, cậu chủ, cậu không vào được đâu

- Gì chứ, tôi chỉ muốn xem mặt đứa em gái của mình thôi mà - vừa nói anh chàng này vừa xô cửa xông vào

- Hi, Chi, chào em, anh là....ơ...:2T-heocon- (29):

Thật không may mắn tí nào, vào lúc này Nhi đang....thay áo

- Ồ...gr.gr..uuừ, anh...anh là ai ?

- Ồ..y...a..em...em đừng hiểu lầm, chỉ là...:2T-ghost- (43):

-ĐI CHẾT ĐI, CÒN ĐỨNG ĐÂY LÀM GÌ HẢ?????- Nhi hét lên

Bốp bốp bốp bốp

- ÚI DÁ, CHẾT TUI RÙI CHA MẸ ƠI!!!!!!

.....

- Hừ, con thật là, sao vào phòng người ta mà không gõ cửa chứ. Đáng đời con lắm.

- Ai mà biết cô ta đang thay đồ chứ...ui da, đau, mẹ ơi, làm ơn nhẹ tay giúp con:2T-ghost- (118):.

- Lần này mẹ cũng không bênh con đấy, may mà Chi ra tay còn nhẹ, chứ nếu không thì...

- Hix, thế này mà mẹ bảo là nhẹ sao.

- Ông chủ, bà chủ. Cô chủ Linh Chi đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Nhi từ từ bước xuống. Mọi người ai nấy cũng đều phải ngạc nhiên. Hôm nay Nhi quá đẹp, nhất là trong bộ đầm trắng toát kia....

- Oa, chị Chi đẹp wóa! - bé Huy reo lên

- Con bé đúng là đẹp thật, anh nhỉ.

- Umm..- bố Nhi gật đầu

- Mọi người vẫn chưa đến à, bố? - Nhi hỏi

- À, bây giờ còn sớm mà.

- Hi, Chi, cho anh xin lỗi chiện hồi nãy nhé, mà em đúng là đẹp thật.

- Anh muốn ăn đòn nữa phải không?

- Thôi nào, đừng hoảng lại đi, Thắng...À Chi, đây chính là Thắng đấy, hồi nãy có gì hiểu lầm thì con nhớ bỏ qua cho nó nha.

- Anh Thắng là vậy đấy, nhìn khờ khờ vậy chứ của gái phải nói là số 1 đó nhe. - Linh chĩa miệng vào.

- Em dám nói ai khờ khờ hả?

- Thì anh chứ ai?

- Cái con bé này, tin anh tuyệt giao với em lun không?

- Á, cứu con, ba ơi, anh Thắng ăn hiếp con nè.

- Thôi nào, Linh, Thắng, 2 con đừng giỡn nữa.

- Oa, bé Huy đói bụng rồi, ăn đồ được chưa ba? - Huy nũng nịu

- Sao em tham ăn thế, coi chừng bị biến thành phì lủ nghe! - Linh chọc

- Chị mới là phì lủ ấy.

- Cái gì, chị là con gái sao là phì lủ được.

- Vậy là phì phò vậy.

- Haha, bé Huy nói đúng quá đi - Thắng cười

- Gruu, mí người ỷ đông hiếp yếu à.

- Thôi, ẹ can, ẹ can :2T cun- (6):

Nhi đứng đó im lặng nhìn cả gia đình họ vui vẻ bên nhau, và rồi cô bỗng thấy khó chịu....Cô dường như không cam tâm chút nào...

- Xin lỗi bố, con phải lên phòng 1 chút

- Được thôi, nhưng phải nhanh đấy nhé, khách sắp đến rồi.

Nhi bước lên lầu

Cạch

- Các người muốn cười thì cứ việc cười, tuy nhiên...rồi đây ta sẽ không để các người cười được nữa đâu - Nhi nghĩ thầm.

Mấy ngày tiếp theo sau

Tại trường học

- Sao? đến xem anh thi đấu à:2T-ghost- (112):?
- Ừm, không biết hôm đó em có rảnh không? - Long cười
- Tại sao anh lại mời tôi chứ? - Nhi hỏi
- À..., thì...ừm..là...- Long ấp úng
- Nhưng thôi, tôi sẽ đến, coi như đó là lời cảm ơn anh về chiến hôm nọ đã cứu tôi khi tôi bị ngất vậy:2T cun-(6):.
- Ô, vậy thì tốt quá....
- Tốt ?
- Ô, à không.
- Hừ, phiền phức quá đi, tôi lên lớp đây.
- A, chờ anh với!!!

.....

- Thật chướng mắt, sao con bé đó cứ bám theo anh Long hoài thế nhỉ...Chị sẽ tính sao đây, chị Mỹ Phụng?
- Gruu, ta mà thua con bé này à. Hãy chờ xem, ta sẽ không để qua chuyện này đâu.

.....

16. Chương 16

Chap 16: Điều rung động của trái tim

.....

Tại lớp học

[img] [img***.imageshack.us/img***/9793/birdflyye7.gif](https://img*.imageshack.us/img***/9793/birdflyye7.gif)[/img]

- Tin mới, tin mới, các bạn ơi!!!! - nhỏ tuyết vừa chạy vào lớp vừa reo lên
 - Gì mà sáng sủa đã um sùm thế, Tuyết - Hồng bảo
 - Bộ có động đất à? - Anh
 - Mà Tuyết đang cầm tờ tạp chí gì vậy . - Như Vân từ tốn hỏi.
 - Phù..., các cậu xem nè, nữ ca sĩ nổi tiếng Ayumi đang ở Việt Nam đây .
 - Oa, có thật không vậy.
 - Tất nhiên là thật 100%.
 - Oa, hình cô ấy đẹp thiệt, mình hâm mộ cô ta lắm đấy:2T-ghost- (103): - Hồng vừa nhìn vào tờ tạp chí vừa nói.
 - Có khi nào mình sẽ được gặp cô ấy ngoài đường nhỉ:2T-ghost- (115):?
 - Thôi đi mí pà, làm gì mà trùng hợp vậy. - đám con trai chen vô
 - Á, các ông thì biết gì, im lặng giùm đi - Tuyết cãi
- Cạch - Nhi bước vào lớp
- A, Nhi đến rồi à? - nhỏ Anh reo lên.

- Các cậu làm gì mà tụ tập đông vậy?
- Hì, Nhi xem nè, tên ten ten...:2T-ghost- (46):- Tuyết giở cuốn tạp chí ra cho Nhi xem
- O.., cô gái này là...
- Trời, không biết hả, nữ ca sĩ kiêm diễn viên Ayumi ở Nhật bản đấy:2T-ghost- (94):.
- “...đúng rồi, cô ta chính là người mà mình đã gặp ở ngoài đường hôm nọ..., thì ra cô ta là ca sĩ, hèn chi mà cô ta đẹp thế” - Nhi nghĩ
- Nè, nghĩ gì mà thần thờ thế, Nhi:2T cun- (10):? - Như Vân
- À, không có gì.
- Đúng rồi, tuần tới anh Long sẽ thi đấu bóng rổ đấy, chúng ta đến cổ vũ anh ấy đi :2T cun- (20):...Nhi cũng đi chứ? - Tuyết hỏi
- Ừm..., anh ấy cũng đã mời mình:2T cun- (8):.
- O...- Tuyết bỗng thấy hụt hẫng

.....

Reng reng reng - giờ về đến rồi

- Bây giờ các chị muốn gì đây ?

Nhi đã bị 1 đám con gái bao vây trong sân trường.....

Ào

Và nhanh như cắt, Nhi bị bọn người ấy tạt 1 xô nước lạnh vào mặt

Rồi một cô gái xinh đẹp nhất trong nhóm bước tới gần Nhi..

- Thế nào? Xô nước lạnh này có làm mày tỉnh ra không? Tao nói ày biết, Long là của tao, mày đừng có hòng mà chiếm được anh ấy:.
- Cô là ai? - Nhi lườm cô ả.
- Con ranh này, ngay cả chị Mỹ Phụng mà mi cũng không biết sao? - 1 đứa con gái trong nhóm lên tiếng.
- Này, tao thấy nó là bực mình rồi, nhất là bộ tóc đen thui của nó ấy, tụi bây mau cắt nó xuống cho tao đi. Để xem nó con quấy rũ được Long nữa không .
- dạ, thưa chị Mỹ Phụng xinh đẹp .
- Đừng *****ng vào tôi, nếu như các chị không muốn vào bệnh viện.
- Ái da, mày dọa tao đấy à...ôi ời, tao sợ quá đi.., nè, tụi bây còn đứng đó làm gì , làm nó căm ngay đi.

Bốp

- Ui da, mày..mày dám đánh tao à .
- Chị Mỹ Phụng, chị không sao chứ?
- Xưa nay..ta không bao giờ đánh con gái, vì chỉ có bọn đầu đường xó chợ mới làm thế, nhưng.. bây giờ khác trước rồi, các người ai muốn chết thì nhào vô . - Nhi vẫn nói 1 cách lạnh lùng.
- Chị Mỹ Phụng, con nhỏ này dữ quá, hay chúng ta rút lui đi.
- Im lặng..., chúng ta đông người hơn nó, sợ gì. Tụi mày mau trả thù cái tát hồi nãy cho tao.
- hix, dạ.

Một đám con gái cùng nhau xông lên phía Nhi đang đứng. Nhi cũng đã đưa tay lên định đấm họ, nhưng rồi cô bỗng dừng lại và tự tát 3 cái vào mặt mình..

- Các chị, tôi có làm gì các chị đâu, sao các chị lại đánh tôi - Nhi nói trong nước mắt
- Hả? Mà nói gì .
- Chắc nó biết sợ rồi đấy, chị Mỹ Phụng .
- Hừ..còn đâu tao mới tha cho nó....chết nè - Phụng giơ tay lên định tát Nhi
- Nhưng rồi nhanh chóng bị 1 thằng con trai nắm tay lại
- O...Long
- Cậu đang làm gì thế, Mỹ Phụng ?
- buông..buông ra, đau quá !
- Phụng là đàn chị mà lại đi bắt nạt 1 con bé học lớp 11 à, có biết chữ xấu hổ viết sao không?
- Gì..gì chứ, Phụng cũng chưa làm gì cô ấy mà.
- Phụng tát người ta đổ mặt hết rồi mà còn dám nói không làm gì.
- Đó là do...
- Thôi đi, anh Long, chẳng qua chỉ là chị ấy ghen với tôi thôi . - Nhi cắt ngang lời giải thích của Phụng
- Mà..mày nói gì, chính mày...:2T-ghost- (94):
- Thôi đủ rồi, Phụng quá đáng lắm rồi đấy, biết không? - Long nói
- Không phải, đó là do cô ta tự tát mình mà..Không tin Long hỏi họ xem
- đúng đấy, anh Long - đám con gái đồng thanh trả lời
- Hừ, đó là đàn em của Phụng thì tất nhiên bên Phụng rồi.
- Không phải...
- Đừng nói nữa...Từ bây giờ trở đi, Phụng đừng có làm phiền Nhi nữa, nếu không chúng ta bạn bè cũng làm không được đâu.
- Long...Được, Phụng hiểu rồi. Nói tóm lại là Long tin nó cũng không tin Phụng chứ gì - nói rồi Phụng chạy đi
- Chị Mỹ Phụng, chờ chúng em với :2T cun- (14):- đám con gái cũng chạy theo.
-
- Nhi, em không sao chứ...Thay mặt Phụng, cho anh xin lỗi nhé
- Thôi khỏi, tốt hơn là anh đừng nói chuyện với tôi nữa, kéo chị ấy lại hiểu lầm .
- hiểu lầm gì chứ, anh với cô ấy chỉ là bạn thôi.
- Bạn mà cô ấy lại như vậy à? Anh nói dối cũng vừa vừa thôi chứ. - Nhi vừa nói vừa đi
- Nè.., khoan..chờ anh với..

OÁI

Rầm

Cả 2 mất thăng bằng ngã xuống

Nhi đang nằm xuống đất, còn Long thì đè lên Nhi..

- O.."thình thịch, thình thịch"..- Tim Long bỗng đập rất mạnh
- Đều đủ chưa hả, còn không biết đứng lên đi, có biết là anh nặng lắm không? - Nhi nói mà mặt vẫn không giấu nổi đỏ bừng, đỏ như thoa phấn ấy

- O..a..xin..xin lỗi..- Long vội đứng dậy
- Umm...ê..anh thích tôi phải không?
- Hả? Tầm..tầm bậy, làm gì có.
- Chứ sao hồi nãy tim anh đập dữ thế :2T cun- (2):.
- O..à..vì..vì..vì do trời nóng ấy mà
- Thật chứ :2T cun- (24):- Nhi tiến sát vào mặt Long
- O.., thật - Long lúng túng
- Hì, vậy thì tốta, thui, tôi phải về đây, bibi nhé.
- O.., bibi - Long vẫy tay mà mồ hôi vẫn không ngừng rơi xuống

.....

- Sao thế, Long? Không phải mày kết con bé đó thật rồi chứ.
- Hừ.., tất nhiên không:2T cun- (32):.
- Mà thời hạn sắp tới rồi đấy nhé!
- Biết rồi, tụi bây hãy chống mắt lên mà xem đi. Nhất định..tao sẽ cưa được nó cho xem. Lúc đó tụi bây nhớ đã hứa với tao chuyện gì nhé!
- tất nhiên rồi.

.....

Vài ngày sau

- Oa, nhiều người quá:2T cun- (26):. - Hồng reo lên
- Hum nai anh Long sẽ thi bóng rổ với trường khác.., chúng ta phải ra sức ủng hộ anh Long, tất cả nghe rõ chưa? - Tuyệt nói bằng giọng ra lệnh
- Yes, sir - cả nhóm cùng nhau hô lên
- Mà trường mình sẽ đấu với trường nào vậy? - Nhi lên tiếng
- Hình như là trường..Trần Đại Thắng hay Trần Thắng Đại gì đó...- Như Vân
- Trần Đại Thắng à?
- Ừm..mà có jì hok Nhi?
- Không.., chỉ có điều...
- Á, nè.., chúng ta phải vào nhanh thôi, trễ bi giờ:2T-ghost- (94): - Hồng

.....

Bên trong nhà thi đấu thật náo nhiệt

- Anh Long cố lên, anh Long cố lên
- Ui trời, coi đám con gái trên kia kìa, mặc gì mà..sexy quá - Tuyết la lên
- Chúng ta cũng lên trên cổ vũ anh Long nè, không được thua họ đâu đấy - Hồng
- Cái gì? Không phải Hồng định mặc sexy giống họ chứ . - Anh chen vào
- Đồ quý, tất nhiên hok rùi. Ý là tụi mình cũng phải cổ vũ anh Long nhiệt tình vào, không được thua họ hử chưa?
- Hi, Nhi

- A, anh Long
 - Hì, cảm ơn em hôm nay đã đến cổ vũ anh nhé. - Long cười
 - Ừm..à, để em giới thiệu, đây là Hồng, Vân, Anh và Tuyết, họ đều là bạn em đấy:2T cun- (20):.
 - A, chào mấy em .
 - Dạ, chào anh Long - Hồng, Tuyết, Anh và Vân cùng hô lên
 - hix, seo kì vậy, tụi mình đến trường này lâu hơn Nhi, vậy mà rốt cuộc Nhi lại có thể quen anh Long sớm hơn tụi mình - nhỏ Anh thì thầm
 - Anh...anh Long:2T cun- (4): - Tuyết lại gần - Ừm..., em..em..em rất mến mộ anh, cho nên..cho nên lát anh phải cố gắng đấy nhé.
 - Ồ...ừm..., cảm ơn em, em tên Tuyết phải không?
 - Ồ.., dạ :2T cun- (32):- Tuyết đỏ mặt
 - Oa, Cố lên, cố lên, cố lên
 - Ui, gì nữa đây:2T cun- (6): - Hồng
 - Oa, anh chàng ở trên kia đẹp trai quá :2T-heocon- (25):. - Anh
 - Đâu đâu, ở đâu - Hồng dáo dác nhìn
 - Đó đó, người đang đứng kế bên lang can đó - nhỏ Anh chỉ
 - Óa, đúng là handsome thiệt đó nha :2T-ghost- (1):.
 - A, người ấy chính là đối thủ của anh trong ngày hôm nay đấy.....Nè, Nhi, em sao thế?
- Nhi như người mất hồn, cô cứ lặng lẽ đứng đó ngược lên trên nhìn anh chàng đó. Người ấy, chính là người ấy. Người mà đã từng đem đến cho cô nhiều điều hạnh phúc. Tuấn, tại sao cậu ấy lại ở đây?

17. Chương 17

Chap 17: Hình bóng bị lãng quên

.....

- Nè, Nhi, Nhi sao thế. - tiếng gọi của Tuyết làm Nhi bừng tỉnh
- Ồ..ừm..không...không sao
- Nhi thiệt tình, dù anh chàng đó có đẹp trai cỡ nào cũng không nên như người mất hồn vậy chứ. - Hồng nói
-- Còn Nhi thì im lặng không trả lời.
- Ui, mình khát nước quá à . Hay là tụi mình qua bên đó mua nước đi:2T-ghost- (1):. - nhỏ Anh đề nghị
- Ý kiến hay đấy. Vả lại cũng chưa bắt đầu trận đấu mừ:2T-ghost- (46):. - Hồng
- Y, ỉnh đi với...Nhi đi lun không:2T cun- (10):? - Tuyết
- Thôi, khỏi. - Nhi khẽ lắc đầu
-
- Ừm.., Nhi nè, em vẫn ổn thiệt chứ? - Long hỏi
- Tất nhiên.
- Anh chàng hỏi nãy tên Tuấn thì phải. Không lẽ hần là...

- Đủ rồi - Nhi cắt ngang lời nói của Long - Hấn không còn quan hệ gì với tôi nữa đâu .

- Vậy hấn đúng là...

- Ừm..- Nhi đáp thật nhẹ

Lúc này trong lòng Nhi bỗng cảm thấy đau đớn. Rõ ràng là Nhi đã không còn thích hấn nữa, Nhi tự nói với mình như vậy đấy. Nhưng tại sao, tại sao khi gặp lại hấn, cô lại thấy khó chịu như vậy. Lẽ nào cô vẫn chưa thể quên được hấn?

- Lát..lát anh phải cố gắng nhé ! - Nhi nói với Long

- O...

- Đừng để thua hấn . - nét mặt Nhi bỗng lắng xuống

- Ừm.., anh sẽ cố. - Long như hiểu được tâm trạng của Nhi hiện giờ nên anh cũng không hỏi gì thêm nữa.

- À, anh..anh có thể giúp tôi 1 điều được không?

- Sao?

.....

Yeahh, cố lên Tuấn ơiiiiiii

- Chà, Tuấn nè, cậu được nhiều người mến mộ thiệt đấy. Thật đáng ghen tị.

- Phiền phức thì có. Họ ai cũng điên hết cả rồi.

Tuấn nói rồi bước đi, và rồi lại dừng lại. Trước mắt Tuấn chính là Nhi....Tuấn đứng đó nhìn Nhi, còn Nhi cũng đứng đó nhìn Tuấn. Hai người mặt đối mặt với nhau giữa bao đám người trong cái nhà thi đấu náo nhiệt ấy.

- Hi, Tuấn. Lâu rồi không gặp - Nhi nở 1 nụ cười nhẹ.

- Nhi.., sao cô lại ở đây?

- Vậy sao cậu lại ở đây?

- Tôi đến để thi đấu:2T cun- (22):.

- Thì tôi cũng đến để xem người ta thi đấu.

Hai người im lặng 1 lát rồi tự nhiên phá lên cười sằng sặc...^__^

- Ừm...hì, cũng hơn 3 tháng rồi nhỉ. Cậu vẫn khỏe chứ?

- Khỏe. - Tuấn trả lời nhanh

- Cậu tham gia vào đội bóng rổ từ khi nào vậy?

- Mới đây thôi.

- Hì, cậu đúng là vẫn như xưa, không có gì thay đổi cả. Lúc nào cũng không thích nói nhiều:2T-ghost- (14):.

- Nhi lại mỉm cười

- Đạo này..cô sao rồi:2T cun- (32):?

- Tôi hả..Ừm...- Nhi suy nghĩ 1 lát rồi nói: Bình thường...

- A, Nhi, thì ra em ở đây - Long chạy đến chỗ Nhi

- Anh Long:2T cun- (26): - vừa mới thấy Long, nét mặt Nhi bỗng vui tươi hẳn lên

- ????????????

- Hì, giới thiệu với cậu nè, đây là anh Long, bạn trai của mình:2T-ghost- (116): - vừa nói Nhi vừa khoác tay Long

- Bạn trai?

- Ừm, đúng vậy..Anh ấy lát sẽ là đối thủ của cậu đấy. Cậu nhớ nhẹ tay nha:2T-ghost- (49):.

- A, Tuấn. Rất vui được biết cậu. - Long chìa tay ra định bắt tay với Tuấn

Hai tình địch trong tương lai cuối cùng đã chạm mặt nhau...^__^

- Chào - Tuấn nói nhưng không đưa tay ra mà chỉ quay mặt sang chỗ khác

- À, Long nè, đây..., cho anh đây:2T-ghost- (68):.

- Gì thế:2T cun- (3):?

- Hì, chìa khóa hình chim cánh cụt. Nó sẽ phù hộ cho anh chiến thắng.

- Ồ..à.., cảm ơn em:2T cun- (8):.

- Eh..nè, Tuấn..- Nhi quay phắt người lại - Ồ..., Tuấn đâu rồi?

- Cậu ta...đi rồi.

- Phì...haha...hihihi - Nhi bồng ôm bụng cười sảng khoái.

- Sao thế Nhi?

- Hihihi.., anh có nghĩ là hấn ta ghen không:2T cun- (10):?

- ...anh không biết:2T cun- (32):.

- hahahihi, lâu rồi mới được cười sảng khoái thế này:2T-ghost- (114):.

- Em..em làm thế liệu có đúng không? - Long hỏi

- Ồ..- đang cười Nhi chợt xịu mặt lại.

- Em bảo anh đóng giả làm bạn trai em, là để chọc tức hấn. Nhưng...em nói hấn không có thích em mà. Nếu thật sự như vậy thì hấn làm sao mà ghen với anh được.

Câu nói của Long khiến lòng Nhi se thắt lại...

- Nhi à, em làm tất cả những chuyện ấy làm gì cơ chứ:2T cun- (11):?

- Thì để chọc hấn chơi.

- Đó không phải là mục đích của em.... Dù ở ngoài cuộc nhưng anh vẫn có thể cảm nhận rất rõ..., em..em vẫn còn thích hấn, đúng chứ?

- anh..anh nói gì? Tôi..tôi còn thích hấn? - Nhi bồng đứng ngây ra

.....

- Long - tiếng 1 người con gái bất chợt vang lên

- Mỹ Phụng? Sao Phụng lại ở đây? - Long hỏi

- Hì, thì Phụng đến cổ vũ Long mà. chuyện lần trước Phụng biết lỗi rồi, Long đừng giận nha....Ồ...- Phụng nhìn Nhi - Xì, mà cũng ở đây à?

- Thôi mà, Phụng. Không phải Phụng nói biết lỗi rồi sao?

- Nhưng mà...lần trước Phụng không có đánh cô ấy thiệt đấy. Là do nó tự đánh mình mà:2T-ghost- (65):.

- Đừng nhắc đến nữa được chứ, Phụng:2T-ghost- (64):.

- Hừ, lúc nào Long cũng tin nó là sao chứ:2T-ech- (8):.

- Tôi..muốn ra ngoài 1 tí - Nhi nói bằng 1 giọng rất mệt mỏi.

- Nè..., Nhi...chờ...Ê, Phụng, buông tay ra nào:2T cun- (30):.

- Không buông đâu. Con bé ấy chạy thì cứ để nó chạy đi. Long đuổi theo làm gì.. Trận đấu cũng sắp bắt đầu rồi kìa:2T cun- (24):. - Phụng vừa nói vừa kéo tay Long

Lúc này, Long chỉ còn biết để mặc Nhi, và lui thủ đi vào trận đấu....

.....

Xà - Nhi mở vòi nước và dùng tay xả vào mặt mình cho tỉnh táo

“Em vẫn còn thích hấn, đúng chứ?”

- Minh..có thật sự như Long nói không?

.....

Tại nhà Nhi

- Phù, hum nay mình về sớm..., không biết hấn và Long thì đấu thế nào rồi....- Nhi buồn bã nhìn vào tấm hình chụp chung với Tuấn - Minh..sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn...đúng vậy..chắc chắn là như thế...

Cách

- Nhi, em có đây chứ? - Thắng mở cửa phòng Nhi

- Nè, sao anh lúc nào vào phòng tôi cũng không gõ cửa thế hả. Muốn ăn đấm nữa phải không?

- Í...không..không phải...em đừng có giận. Nếu không để thành pà già lắm đó.

- Gruu...anh.. anh làm ơn ra ngoài dùm tôi. - Nhi quát

- Thôi mà...A, mà em có muốn đi vũ trường với anh không:2T-ghost- (11):? Thấy em đang buồn buồn...nhưng chỉ cần đi đến đó là em sẽ vui liền:2T-ghost- (4):.

- Không cần.

- Vui lắm đó.

- Không

- Náo nhiệt lắm đó ..

- Không

- Bảo đảm em sẽ thích mê cho coi.

- Đã bảo không cần mà. Sao anh nhiều chiến thế.

- Ờ, vậy thôi.., không thích thì anh đi một mình , bai nhé!!

- Ê nè... - Nhi gọi

- sao đây?

- Có thật...là đi đến đó sẽ có thể quên hết mọi phiền muộn chứ:2T cun- (32):?

- Hi, tất nhiên..- Thắng cười

.....

Thắng và Nhi cùng bước xuống chiếc xe taxi..., bước vào sweet, sweet là tên 1 vũ trường, nó tuy không lớn lắm nhưng cũng đủ để người vào cảm thấy thoải mái...

Trời đã tối , bên trong còn tối hơn..., dưới ánh đèn chói lòa, từng tốp nam nữ cùng nhau nhún nhảy theo những điệu nhạc rộn rã..

- Đây..là vũ trường à?- Nhi hỏi

- Ủa..., em thấy sao

- Bình thường

- Em có muốn qua bên đó nhảy không?

- Không..tôi muốn qua đó ngồi hơn.

Nói xong, Nhi bước đến chỗ ấy, kéo ghế ngồi xuống.., và gọi 1 ly rượu....

Nhi uống 1 hơi hết, rồi lại gọi thêm 1 ly.., xong rồi lại gọi tiếp...,cứ thế.., chẳng biết Nhi đã uống bao nhiêu ly rồi...

Đầu óc Nhi bắt đầu choáng voảng..., cô đưa mắt nhìn khắp nơi..., nhìn như muốn tìm 1 ai đó trong đám biển người bao la này....

Thắng đang nhảy bên đó, thấy Nhi như vậy, vội chạy đến và hỏi:

- Nhi,...trời...sao em uống nhiều rượu thế hả? Em chưa đủ 18 tuổi thì không được uống rượu đâu đấy.

- Kệ tôi..., anh đi đi. - Nhi hất tay Thắng ra

- Nhi à.

.....

- Ê, Thắng

- I.., a, là mày đó hả, Cường?

- Mày đứng đây làm gì.., lại đây để tao giới thiệu ấy em xinh lắm nè.

- Không được rồi, em gái tao đang say, tao phải đưa nó về nhà.

- Em gái mày. Con Linh đó hả?

- Không..., là đứa khác, con bố dượng tao với bà vợ đời trước ấy.

- Vậy à..., nhưng xem nó say như vậy, thôi thì cứ để nó nằm đây 1 chút đi. Còn mày thì đi với tao, ok?

- Ồ, ok thì ok.

Nói rồi Thắng bỏ đi với Cường, để lại Nhi 1 mình....

.....

- Nè, em gái, sao ngồi đây 1 mình buồn thế? Muốn đi chơi với bọn anh không? - hai thằng con trai lạ mặt tiến đến chỗ Nhi đang ngồi

- Ừ...không..không cần. Các..các người tránh ra đi.

- Kìa, em làm gì mà bực tức ghê chứ. Chắc em mới bị thất tình hả? Thôi, đừng buồn, có bọn anh chơi với em đây mà.

- Ừ...nóng...đừng..đừng **ng vào tôi mà - Nhi lắc đầu lia lịa

- Em nóng à. Đừng lo, bọn anh sẽ dẫn em đến 1 nơi thật mát mẻ.

- Có thật không?

- Tất nhiên..., chỉ cần...em chịu đi theo bọn anh - tên con trai khoác tay lên vai Nhi và cười nham nhở.

18. Chương 18

Chap 18: Lời trái tim muốn nói

Tại ngoài đường

- Nè, hôm nay chúng ta trúng đậm rồi mới vớ được 1 em ngon thế này.

- Hì, em nào mà vào tay mày thì còn lâu mới thoát nổi.Mày làm tao ghen tị đấy nhá.
- Đừng lo, khi nào tao chơi ngán rồi thì sẽ dành ày chơi mà...À, mà con nhỏ này có làn da trắng thiệt đấy, chỉ tiếc là ngực nó nhỏ quá
- Quỷ sứ, mày đúng là dâm thiệt đó, hahaha.
- Keng - tiếng lon nước ngọt bỗng lặn đến chỗ 2 tên ấy
- Hả..Mày..mày là thằng nào?
- Thả cô gái đó ra.
- Thằng nhãi này, mày cũng gan thiệt nhỉ, dám ngán đường bọn tao.
- tụi bây không nghe sao, ta bảo...các người thả cô gái ấy ra. - tên con trai nói bằng 1 giọng lạnh lùng.

.....

Bí bo bí bo

- Nè, các bà biết gì chưa, hình như bên đó có người bị thương đấy. Tiếng xe cứu thương kêu inh ỏi kìa.
- biết rồi, nghe đâu là 2 thằng con trai ấy:2T-ghost- (97):.
- Tôi còn nghe nói đầu họ bị chảy máu nhiều lắm .
- Chao ôi, chắc lại là mấy cuộc cãi vã của bọn thanh niên bây giờ ấy mà:2T-ghost- (16):.

.....

(Nhi đang ngủ, trông dễ thương quá^_^)

.....

- Ư...- Nhi mở mắt ra - ...Ôi, đầu mình nhức quá, chuyện gì xảy ra thế này, đây là....
- Cô đã từng đến đây vài lần mà không nhớ sao.
- O....
- Trước mắt Nhi chính là Tuấn....
- Xem ra trí nhớ cô đúng là tệ thiệt đấy. - Tuấn cười
- Tuấn, tại sao cậu....Á..tại..tại sao cậu lại ở đây thế này:2T-ghost- (20): - Nhi la lên
- Thì đây là nhà tôi, tôi không ở đây thì ở đâu:2T-ghost- (64):?
- Í.., nhà cậu..ơ...i..aa..- Nhi dáo dác nhìn xung quanh - ..ơ.., mà..mà sao tôi lại ở đây?
- Cô còn nói nữa. Cô chưa đủ 18 tuổi mà bày đặt uống rượu rồi, suýt nữa bị mấy thằng con trai ấy...May mà tôi bắt gặp được, nếu không thì...
- Hả..có chuyện như vậy sao, tôi chẳng còn nhớ gì nữa.
- Lúc đó cô say túy bí, làm sao mà nhớ.
- Hì.., nhưng..nói tóm lại là cậu đã cứu tôi, đúng chứ? - Nhi nhìn Tuấn rồi nở 1 nụ cười mỉm.
- Ờ, cũng có thể nói vậy. - Tuấn vội quay mặt sang chỗ khác để tránh đi ánh mắt của Nhi.
- Rồi cả 2 bỗng im lặng 30s....
- Tu..Tuấn à - Nhi nói nhỏ
- ????????????????
- Có..có thể hình hỏi 1 câu chứ?
- Gì?

- Cậu...ừm...à..., mình muốn hỏi là.cậu..cậu còn thích mình không:2T cun- (32):?

Câu hỏi của Nhi khiến Tuấn ngạc nhiên, Tuấn thật sự không biết nên trả lời Nhi thế nào, bởi vì chính Tuấn cũng không thể hiểu được trái tim hiện giờ của cậu ra sao. Tình cảm của Tuấn trông thật phức tạp.., nó như nửa muốn quay lại với Nhi, nửa như không muốn. Bởi vì trong tim cậu, vẫn tồn tại hình bóng của 1 cô gái, 1 cô gái đã góp phần không nhỏ trong sự thay đổi con người cậu....

Trước hoàn cảnh lúc này, Tuấn chỉ biết im lặng. Còn Nhi, Nhi như không muốn mất Tuấn lần nữa, cô biết rằng hạnh phúc là phải do chính mình tìm đấy chứ không ai có thể giúp được. Cô cũng biết rằng cô tuyệt đối không thể nhường Tuấn cho bất kì người con gái nào khác nữa...

- Ừm..., mình biết..., mình biết là người cậu thích là Dung.

- Nhi, tôi và Dung không có quan hệ gì đâu. Tôi cũng chưa hề thích cô ta như cô đã tưởng cả.

- Đừng nói nữa..., chuyện đó không còn quan trọng với mình nữa..., mình..mình sẽ không để ý đâu, cho dù..., cho dù cậu có thích ai đi nữa, mình cũng sẽ không để ý. Bởi vì...mình thật sự rất muốn được ở bên cậu.

- Nhi....

- Cho nên...- Nhi tiến đến chỗ Tuấn và từ từ ôm lấy Tuấn - Cho nên...xin cậu..., đừng bao giờ rời xa tớ 1 lần nữa nhé. Hãy để tớ luôn được bên cậu, cậu không cần phải thích tớ đâu, chỉ cần tớ thích cậu là được. Cậu chỉ cần...để tớ được gần cậu.., Tuấn.., chỉ có thể thôi, mình chỉ cần thế thôi. - hai hàng nước mắt bỗng lăn trên má của Nhi từ lúc nào.

- Nhi à..- Tuấn như cũng không thể kìm lòng được, cậu cũng từ từ lấy đôi tay mình ôm lấy Nhi..., nhưng chưa kịp ôm thì...

- hey, brother, have you slept. - Thiên Thiên mở toạc cánh cửa phòng của Tuấn ra - Ó...a..AAAAAA...hai..hai người đang làm gì thế này:2T-ghost- (20):? - Thiên thiên trợn con mắt ra nhìn Nhi và Tuấn

Thấy thế, Tuấn và Nhi liền nhanh chóng tách ra....:

- Thiên Thiên, sao lúc nào vào phòng em cũng không gõ cửa thế hả? - Tuấn bực tức nói

- Hừ..anh thiệt là.., sao anh lại có thể đưa 1 cô gái không rõ lai lịch này về nhà mình thế hả? Lại còn...trời ơi, tức quá đi à:2T-ghost- (2):...Ồ.., mà...- Thiên Thiên như nhận ra điều gì đó nên tiến đến chỗ Nhi, vừa đi vòng quanh vừa nhìn chăm chăm vào Nhi rồi tiếp - Á, tui nhận ra cô rồi, cô chính là con nhỏ mà đã bị anh tui đá đây mà.

Lúc này, Nhi mới lên tiếng:

- Cô là ai? Nếu nhớ không lầm thì tui đâu có quen cô.

- Tất nhiên là cô không quen tui. Tui cũng đâu có quen cô nhạ. Nhưng...chuyện gì của anh tui thì tui đều biết hết á. Cô tên Nhi, 16 tuổi, đã từng học cùng lớp với anh tui và 3 tháng trước mới bị anh tui đá xong, đúng chứ:2T-ghost- (85):? -Thiên Thiên hít một hơi rồi kể hết 1 lèo

- Thiên Thiên, Stop. Go back your room for me, ok?

- No.., I never let you be lured by her again.

- ...- Tuấn im lặng 1 hồi rồi tiếp - Được, thích thì cứ ở lại đây, Nhi.., để tôi đưa cô về - Tuấn quay sang nói với Nhi

- Ừm..- Nhi theo Tuấn đi ra

- Nè, các người.., các người không được đi..có nghe không hả:2T-ghost- (94):...Hừ, tức quá điiiiiii..., đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc, anh hai là đồooo ngóccccc- Thiên Thiên hét lên mặc dù Tuấn và Nhi đã đi ra khỏi cửa^ _ ^

....

- Cô chủ thiên Thiên không biết có chuyện gì mà la hét dữ quá - bà giúp việc trong nhà Tuấn lăm bằm trong căn phòng của bà^ _ ^

Trời bị giờ tối đen như mực, trên con đường vắng vẻ lúc này, đang có 2 bóng người cùng bước đi....

- Mình không ngờ là cậu lại có 1 đứa em đấy. - Nhi vuốt lại mái tóc mình cho chỉnh tề rồi nói với Tuấn

- Ờ...- Tuấn vẫn không thích nói nhiều, chỉ ở 1 tiếng nhẹ rồi đi tiếp

- Tuấn..tuần này..- Nhi bắt đầu đi chậm lại - ừm..à, chuyện hồi nãy..

- Tạm thời đừng nhắc đến nữa, được chứ? - chưa để Nhi nói hết câu, Tuấn đã phán 1 câu làm Nhi thất vọng.

- Ồ...ừm.., mình hiểu - Nhi nói thật nhỏ

- Nhi, tôi xin lỗi, nhưng...cô hãy cho tôi thời gian, tôi cần phải xác định rõ con tim của mình, cho nên...

- được rồi, cậu không cần phải nói, mình hiểu mà. Nhưng... dù sao đi nữa thì mình vẫn sẽ đợi cậu. Tuy nhiên, từ giờ đến đó, tụi mình vẫn sẽ là bạn chứ?

- Nhi...hì.., tất nhiên - Tuấn cười

- Ừm...mình tự về được rồi. Cậu cũng về nhà đi. À, mà nhân tiện nói luôn, thật ra mình với Long không có gì hết đâu, hum đó chỉ là mình chọc cậu chơi thôi.

- Điều đó tôi cũng đoán được mà.

- Hì.., cậu đúng là rất thông minh đấy - Nhi lại nhìn Tuấn rồi cười 1 nụ cười thật tươi

- Thôi, tôi về đây, cô cẩn thận nhé

- Ồ, bai:2T-ghost- (107):.

.....

Đến khi Tuấn đi rồi thì...

Rầm - Nhi đập mạnh vào bức tường kế bên

- tức thật - Nhi lẩm bẩm rồi lặng lẽ đi về nhà.

.....

Tại nhà Nhi

- A, Nhi, con về rồi đấy hả? Con có bị sao không? - Bố Nhi lo lắng hỏi

- Không - Nhi trả lời

- Em không sao là tốt rồi. Vậy mà làm anh lo lắng kiểm em mãi:2T-ghost- (44):. - Thắng chen miệng vô

- Con có im không hả. Ba còn chưa hỏi tội con đấy, đi đâu không đi, lại rủ em gái mình đi vũ trường.

- Jì chứ. Con thấy nó buồn nên mới dẫn nó đi chơi vui ấy mà:2T cun- (13):. - Thắng cãi

- Con...

- anh à, đừng có giận...Thắng, mau xin lỗi ba đi con - dì Mi dịu dàng nói

- Gì mà xin lỗi chứ. Con có thấy con có lỗi gì đâu. Vả lại Nhi bây giờ cũng lành lặn trở về đó thôi, có mất 1 cọng tóc nào đâu:2T-ghost- (75):.

- Mà..mày..- bố Nhi nổi giận

- Anh Thắng nói đúng đấy, ba. Chỉ tại Nhi nó tự uống rượu thôi, đâu có liên quan gì đến anh Thắng. - Linh cũng thọc miệng vô

- Linh, Thắng..2 con đừng nói nữa..nào, anh..đừng đôi co với bọn trẻ. Nhi bình an về là tốt rồi :2T cun- (6):- dì Mi vừa nói vừa rót cho ông 1 ly nước.

- Hứ, con về phòng đây - Thắng chạy lên lầu

- Con cũng về phòng ngủ đây - Linh cũng lúi thủi lên lầu

- Con mệt rồi, con muốn đi ngủ, ba cũng ngủ sớm đi - Nhi nói rồi bước vào phòng mình, để lại bố Nhi và đi Mi dưới lầu than thở

.....

Ngày hôm sau

Tại quán kem của trường

- Ui.., ly kem socola này đúng là ngon thiệt - nhỏ Tuyết vừa ăn vừa khen

- Trời nóng thế này ăn kem đúng là không gì sướng bằng. - Hồng

- Nếu không có ly kem này thì chắc làn da mỹ miều của tớ đã khô héo cả rồi:2T-ghost- (115):. - Anh

- Ax...:2T-ghost- (106):, - cả nhóm bị sock - Gì mà mỹ miều, nghe mắc ói quá. Giống xác ướp khô thì có. - cả nhóm phá lên cười sảng sặc

- cái gì, mình như vậy mà giống xác ướp khô ư:2T-ghost- (65):- nhỏ Anh méo miệng

- Thôi, các bạn đừng chọc nhỏ Anh nữa:2T-ghost- (70):. - Như Vân dịu dàng nói

- mà tiếc thiệt nhỉ, trận thi đấu hum qua anh Long đã thua. - Tuyết buồn bã

- Ủm, chiến lậ hiểm có. Anh Long mà lại thua.

- Hì, cũng phải thôi. Mà người thắng anh Long đúng là rất handsome đó. Ôi..ước gì mình được gặp lại chàng :2T-heocon:- nhỏ Anh mơ mộng

- Thôi đi, pà. Hám trai vừa vừa thôi chứ:2T-ghost- (57):...À, mà Nhi nè, seo hum wa Nhi về sớm vậy - Tuyết vừa ăn kem vừa hỏi Nhi

- à.., mình thấy không được khỏe nên về trước.

19. Chương 19

Chap 19: số phận của Linh

- Thôi đi, pà. Hám trai vừa vừa thôi chứ @_@...À, mà Nhi nè, seo hum wa Nhi về sớm vậy - Tuyết vừa ăn kem vừa hỏi Nhi

- À, mình thấy không khỏe nên về trước.

- Um...A, thứ 7 tuần sau nghe nói là ca sĩ Ayumi sẽ kí tặng chữ kí ở gần siêu thị Marco ấy, hay là chúng ta cùng đến đó đi:2T-heocon:-. - Tuyết đề nghị

- Sao, thứ 7 à? - nhỏ Anh nhăn nhó - huhu, xui quá, hôm đó mình phải đi học thêm rồi:2T-ghost- (79):.

- Thì nghỉ 1 bữa đi.

- Thui, má la chút. Má mình nghiêm lém.

- Xi.., thế còn Hồng, Vân và Nhi thì sao? Có đi được hok?

- Tớ hả? Hum đó tớ phải đi du lịch với gia đình rồi. Chủ nhật mới về lặn. - Hồng nói với vẻ mặt tiếc nuối

- Mình cũng không được rồi. Dì mình sẽ về nước vào hôm ấy, mình phải đi tiễn. Sorry Tuyết nhiều nha - Như Vân

- Hừ.., seo ai cũng hok đi được thế.., thật mất hứng...Hì...- Tuyết nhìn chằm chằm vào Nhi với đôi mắt sáng rực - Nhi iu quý, Nhi đi với mình nhé.

- Ó...mình....umm, thôi được rồi, đi thì đi.

- Yeahhhhhhhhh:2T cun- (29): - Tuyết phấn khởi la lên

.....
Hai ngày sau, tại nhà Nhi

Hôm nay sẽ xảy ra 1 chuyện làm cả nhà Nhi bất hòa, mà nguyên nhân chính là do..Nhi +__+

Mới buổi sáng sớm, sau khi sửa sang quần áo chuẩn bị đi học, Nhi bước xuống nhà dùng điểm tâm cùng gia đình.

Mặc dù vụ lần trước đã làm cho Thắng và papa có chút cãi lộn, nhưng đến hôm nay thì mọi chuyện trở lại bình thường, họ lại ăn nói vui vẻ như trước. Tuy nhiên đối với Linh thì cô đã bắt đầu có ác cảm với Nhi, bởi cô cho rằng chỉ tại Nhi mà lần đầu tiên papa lại mắng anh trai mình và mắng cả mình nữa.

Nhi từ từ kéo ghế ra và ngồi vào chỗ ngồi quen thuộc của mình.

- Được rồi, bây giờ các con hãy thông báo kết quả học tập tháng này cho ba nghe nào. - papa nói với các con của mình

- E.., con nói trước, con nói trước- bé Huy giành với các anh chị - Ba à, tháng này bé Huy được cô khen là bé khỏe bé ngoan đấy, ba thấy bé Huy giỏi không nè:2T cun- (26):.

- Hì, Con giỏi lắm, Huy ạ. - ông cười mỉm - Thế con thì sao, Thắng.

- Dạ, thì hạng 8 trong lớp:2T-ghost- (75):.

- Hạng 8 thôi à..ummm..thôi, cũng được...lần sau cố hơn con nhé. Thế còn Chi.

- Hạng 20 - Nhi vừa ăn vừa trả lời

- Haha, chị Chi dở quá:2T-heocon- (18): - bé Huy chọc

- Huy, sao con dám nói hỗn với chị Chi thế hả - dì Mi lên tiếng - Còn không biết xin lỗi chị đi.

- Hix.., xin lỗi chị Chi.

Nhi vẫn im lặng và tiếp tục ăn...

- Mẹ à, bé Huy chỉ nói sự thật thôi, mẹ làm gì mà phải mắng nó chứ. - Linh cảm thấy mẹ nói bé Huy thế nên liền lên tiếng

- con im đi...Vậy con thì học hành ra sao hả, Linh?

- Hì.., ba mẹ xem nè..tên ten ten

- Gì đây?

- Dạ, đây là giấy đi du học đấy.

- Du học à?

- Đúng thế, học bổng ấy mà mẹ. Chỉ có 3 người giỏi nhất trường mới được đi đấy.

- Ồ, em hạng 3 trong trường à, không ngờ em giỏi quá ta - Thắng

- Hừ, anh đừng có mà xem thường em chứ...Hì, ba nè, mẹ nè, 2 người có đồng ý cho con đi không?

- Ồ..đi du học, mẹ chưa bao h nghĩ con có thể đấy.

- Thôi mà mẹ, mẹ cũng biết là đi du học là ước mơ lớn nhất đời con mà.

- Ummm...ý anh sao hả? - dì Mi hỏi papa

- Thì cứ để nó muốn làm gì thì làm đi.

- Yahooooo:2T-heocon- (25):, vậy là ba đồng ý rồi nhé - Linh mừng rỡ

- thế em bao giờ đi. - Thắng hỏi

- Dạ, tuần sau

- Ax...:2T-ghost- (27):- cả nhà bị sock - Tuần sau? Sao mà nhanh thế:2T-ghost- (57)::2T-ghost-:?

- Hihi...à..tại..tại...hì.., vì cái này nhà trường phát lâu rồi, nhưng con không biết ba mẹ có cho không nên không có nó.

- Trời.., vậy..vậy mẹ phải chuẩn bị đồ cho con ngay thôi.- dì Mi nhón nháo chạy lên lầu

- Vậy con cần phải chuẩn bị gì hả, Linh.

- Dạ, con cần phải đem cái giấy này đi đăng kí. hum nay là hết hạn đấy, nên lát con đi học về sẽ đi lun:2T cun- (20):.

- Lát à, mà hình như hôm nay em phải đi học thêm tới 5 h mà.

:2T-ghost- (30):

- Áaa...em quên mất:2T-ghost- (43):..trời ơi.., 3h30 là nó đóng cửa rồi...làm sao đây...anh Thắng.., anh đi giùm em nha:2T-ghost- (11):.

- Thôi.., xin miễn, anh còn cuộc hẹn với bạn gái nữa:2T-ghost- (64):.

- Nè, Chi, hay là con giúp Linh đi đăng kí đi. - papa nhờ

- Dạ.

- “Hừm dù hok thích nhờ nó, nhưng cũng chả có cách nào khác:2T cun- (24): ”- Linh nghĩ thầm - Thôi được, nhớ cẩn thận nhé, đừng có làm mất tờ giấy đăng kí đấy:2T-ghost- (85):.

- Tất nhiên - Nhi cười 1 nụ cười nửa miệng.

Khi tan học, Nhi không về nhà cũng không đến đăng kí cho Linh như đã hứa, cô đến bên 1 cái thùng rác, xé tờ giấy đăng kí đi và bỏ vào thùng rác. Sau đó, cô đi chơi boling, mãi đến 5h chiều mới về.

Khi đi về nhà, mắt Nhi ướt ướt như muốn khóc

- Chi, con sao vậy - papa thấy Nhi như vậy liền hốt hoảng hỏi

- Dạ, con..con...- Nhi nhìn vào Linh như người có lỗi

- Nè, cô đã giúp tôi đăng kí chưa -Thấy có gì đó không lành, Linh liền gặng hỏi

- O..Linh..xin..xin lỗi...Tôi...

- Cháu có jì thì nói ra đi:2T-ghost- (112): - dì Mi cũng bắt đầu lo lắng

- Dạ..hix...con..con làm mất cái giấy đăng kí của Linh rồi.

Linh như không tin vào tai mình nữa, cô liền thốt lên

- Cái jì:2T-ghost- (21):?

- Hix..hồi..hồi nãy con ngồi xe buýt đến chỗ đăng kí.., cái tờ giấy con để ở bóp, nhưng..nhưng không hỉu sao khi xuống xe thì cái bóp đã không còn nữa, nên...hix...:2T cun- (15):

Linh đứng đó nhìn Nhi với vẻ mặt kinh ngạc.., ánh mắt cô toát lên như muốn ăn tươi nuốt sống Nhi..

- Thôi, con đừng khóc nữa, Chi. Con cũng đâu có cố ý. - papa an ủi và đưa cho Nhi tờ khăn giấy

- Nó..nó mà không cố ý gì. Mọi người không thấy là nó đang đóng kịch sao - Sự tức giận của Linh dường như đã lên đến đỉnh điểm

- Hix..xin lỗi Linh

- Thôi đi, tôi không cần. Cô có thể gạt được ai chứ với tôi thì đừng hòng.

- Linh.., con im đi

- Ba im mới đúng, tại sao ba thiên vị quá thế hả? Ba có biết ước mơ của con đã bị cô ta phá hủy rồi không? Thế mà..thế mà ba chẳng hề giúp con lên tiếng.

- Linh, bình tĩnh đi con - dì Mi can

- Thôi đi, con biết là mẹ cũng rất đau lòng đúng chứ. từ khi cô ta về nhà mình thì chưa lần nào nhà mình được vui vẻ hết. Thế mà tại sao..tại sao mẹ phải cố gắng chịu đựng chứ? con không hiểu, con không hiểu, con thật sự không hiểu? Tại sao mẹ lại phải nhìn con nhỏ ác quỷ này chứ? Bộ mẹ muốn nhà mình lúc nào cũng là lối um sùm sao? Bộ mẹ muốn cô ta phá hoại hạnh phúc gia đình mình thì lúc đó mẹ mới lên tiếng sao?

Bốp

Papa tát một cái đau điếng vào mặt Linh

- Con nói đủ chưa hả?

-....đánh đi, ba cứ đánh đi, đằng nào thì con và anh Thắng cũng đâu phải con ruột của ba. Ba cứ mà lo cho cục cưng của ba đi, con không thêm ở nhà này nữa đâu.

Nói rồi Linh chạy vội ra ngoài cổng, nhưng khi mới mở cửa ra thì Thắng đi chơi về, một người ra, một người vô, kết quả 2 anh em **ng nhau và té cái rầm. :2T-heocon- (12):

- Ui da, em chạy đâu mà vội thế .

Linh im lặng không trả lời, chỉ đứng dậy và tiếp tục chạy thẳng ra ngoài với đôi mắt đỏ ầm vì khóc.

Thắng thì không hiểu gì ráo, bước vào nhà thì thấy papa, mẹ mình và Nhi đứng đó, liền hỏi:

- Linh nó làm sao thế mẹ?

- O..umm..không sao đâu Thắng, con cứ để em con bình tĩnh lại đi. - dì Mi nói với nét mặt buồn rười rượi, bà nhìn chồng mình lát rồi bỏ lên phòng 1 mình.

Sau đó thì papa cũng lên lầu, nhưng không về phòng mà đi thẳng vào phòng đọc sách. Chỉ để lại Thắng và Nhi dưới lầu

- Chi à, có chuyện gì xảy ra vậy? - Thắng nhìn Nhi hỏi

Tuy nhiên, Nhi không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu rồi đi về phía phòng mình, đóng sập cửa lại.

Cạch

- hì..kết quả này thật đúng như mình mong muốn... Các người hãy đợi đấy, đấy chỉ mới là bước đầu thôi, về sau còn có đồng chuyện để các người than. Những ai.., những ai đã từng có lỗi với ta, thì các người đừng hòng được yên bình. Đầu tiên là cái gia đình chúng mất này, còn Dung.., cô may mắn lắm vì đang ở nước ngoài, cho nên ta tạm thời tha cho cô... Tuy nhiên , ta vẫn còn 1 mục tiêu lớn hơn...

Cô nhìn vào tấm hình chụp với Tuấn

Và

ném...

X..O...Ả..N....GG....

Cái khuôn hình bằng thủy tinh vỡ ra, tấm hình...tấm hình chụp của 2 người...nằm hòa lẫn với những mảnh kính vỡ .

Hai người họ trông đang cười thật tươi, nhất là Nhi, cô đang cười với tất cả những hạnh phúc của mình,Thế nhưng, đó đã là quá khứ, mãi mãi không thể trở lại được nữa rồi...

Nhi từ từ ngồi xuống, nhặt tấm hình dưới đất lên, nhìn vào đó 1 hồi lâu, ánh mắt cô long lanh như hai giọt nước. Sau đó cô bước xuống sân vườn, bật cái bật lửa lên đốt tấm hình..., dưới ánh lửa vàng rực, khuôn mặt Nhi cũng vàng theo.

Cô tự nhủ với mình rằng để làm nên việc lớn thì cô không thể luyến tiếc bất cứ thứ gì. Cô phải mạnh mẽ hơn ai hết, lạnh lùng hơn ai hết và trái tim cô phải bằng giá hơn ai hết để không còn người nào có khả năng làm tổn thương cô nữa.

Lúc đó, Thắng đứng trong phòng nhìn xuống sân thì thấy Nhi đang đốt cái gì đó nhưng cậu lại đang cho em gái mình là Linh nên cũng chẳng để ý gì mấy.

.....

Tại ngoài đường, Linh buồn bã đi một mình giữa khu phố vắng vẻ, khu vực này mọi khi đã vắng nhưng hôm nay lại đặc biệt vắng hơn.

- Hức hức...Thật đang ghét...:2T-heocon- (7):, sao mình ghét con nhỏ đó quá đi, huhuhu...

Vừa đi Linh vừa khóc òa lên, và bất chợt bỗng từ đâu 1 đám con trai chạy đến chỗ Linh chặn đường cô lại .

- Nè, em gái, đi đâu 1 mình mà buồn thế?

- Có ai ăn hiếp em à, đừng lo, nói cho bọn anh biết để bọn anh trả thù cho.

Thấy có vẻ gì đó không ổn, Linh liền bỏ chạy. Nhưng nhanh chóng bị mấy thằng đóa đuổi kịp. Hết cách, Linh liền la lên:

- Cứu với, cứu tôi với..cư..

Chưa hết câu, Linh liền bị 1 thằng dùng tay bịt miệng lại, Linh cố giãy giụa nhưng vô ích. Linh liền cắn 1 cái thật mạnh vào tay thằng đó.

Thằng đó đau quá buông tay, lợi dụng thời cơ, Linh lấy hết sức mà chạy trốn. Mấy thằng đó đuổi theo. Linh cứ chạy, cứ chạy, chạy với sức lực nhỏ bé của mình. Chạy mãi, chạy mãi mà chẳng thấy ai đi ngang qua để cầu cứu. Linh bắt đầu yếu sức.

Và.....

Uỳnh uỳnh

Sấm sét đột nhiên vang lên thật dữ dội .

20. Chương 20

Chap 20: Nỗi đau

.....

Cả ngày hôm đó, cả nhà trừ Nhi đang hết sức lo lắng cho Linh bởi cô bé đã ra ngoài khá lâu rồi, bây giờ cũng gần 11h rồi chứ không vừa.

- anh à, em lo quá đi, sao con bé giờ này còn chưa về thế:2T-ech- (1):? - dì Mi sốt ruột nói với papa

- Em bình tĩnh nào, chắc Linh nó đang giận anh đấy, đợi con bé hết giận thì chắc sẽ mò về thôi.

- Ừm....mong là thế.

- Hay chúng ta báo cảnh sát đi, mẹ? - Thắng nói, rõ ràng anh chàng này cũng đang rất lo lắng cho em gái mình+_+

- Không được đâu anh Thắng, chưa qua 24 tiếng mà. - Nhi bảo

Ào ào

Reng reng reng

Tiếng điện thoại nhà reo lên trong bầu không khí căng thẳng ấy.

- Alo..ai đấy ạ..- dì Mi nhắc máy lên -..vâng..là tôi, xin hỏi có gì không ạ?...Sao? O..ông nói gì? - giọng bà bắt đầu run lên

.....

Và rồi dì Mi đã bị ngắt ngay sau khi nghe xong cú điện thoại ấy...:2T-ech- (1):

.....

Đến khi dì Mi tỉnh lại thì bà đã ở trong bệnh viện rồi.

Bà mở mắt ra...thấy chồng mình, Thắng và Nhi đứng đó ...

- A, em tỉnh rồi à? - papa nhẹ nhàng nói với dì Mi

- Anh...ơ...- như sột nhớ ra điều gì, bà vội vàng hỏi - Linh, Linh đâu rồi hả anh?

Papa buồn bã né tránh câu hỏi của bà

- Ừm...chắc em đói lắm rồi nhỉ, để anh gọt táo cho em ăn.

- Không, em hỏi là Linh đâu rồi?

- Mẹ à, mẹ uống nước đi - Thắng lại gần và đưa ẹ mình 1 ly nước ấm

- Đã bảo không cần mà - dì Mi hất ly nước ra

Xoảng

- Bây giờ đang mưa...chắc Linh đang lạnh lắm..., mẹ phải đi tìm Linh, mẹ phải đi tìm em con - dì Mi vừa nói vừa bước xuống giường

- Không được đâu mẹ, mẹ bình tĩnh lại đi.

- Con tránh ra, mẹ phải đi tìm Linh.

- Mẹ...mẹ yên lặng nghe con nói đây - Thắng ôm chặt lấy mẹ mình - Linh..Linh nó sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu.

- Jì? Con nói linh tinh gì đấy. Con thả mẹ ra, mẹ phải đi kiếm nó, em con sợ lạnh lắm, mẹ phải đi kiếm nó. Nếu không em con sẽ sợ đấy, con thả mẹ ra, thả mẹ ra đi.....

- Linh nó đã chết rồi mẹ oiii:2T-ghost- (94):.

Bốp

Dì Mi tát vào mặt Thắng...:2T-heocon- (7):

- Mẹ không cho phép con nói những điều xằng bậy. Linh..Linh nó chưa chết, mẹ phải đi rước nó, mẹ phải...

- Em điên đủ chưa đấy, Linh đã chết thật rồi, con bé đã vĩnh viễn rời xa chúng ta rồi, em có hiểu không vậy.

- Khôngggg...Linh chưa chết...Linh chưa chết...huhuhu Linh ơi, Linh oiii... - nước mắt dì Mi bắt đầu tuôn ra

Ào Ào

Cơn mưa vẫn dai dẳng rơi...

.....

Dì Mi run run bước vào phòng đựng xác con mình, bà từ từ lấy chiếc khăn màu trắng đang che đầu con mình ra....

Bà như khựng lại...trời ơi, đứa con gái yêu quý của bà đang ở trước mặt bà, mặt cô bé trắng bệch, chắc do sợ và do ở ngoài mưa quá lâu. Mắt cô bé nhắm lại, cô bé đã vĩnh viễn không thể mở mắt ra nhìn người mẹ thân yêu của mình được nữa rồi.

Dì Mi đau khổ ôm lấy xác con mình, bà ôm thật chặt, như thể sợ ai mang con gái mình đi vậy.

- LINH...LINH...CON TỈNH LẠI ĐI LINH..., CON ĐỪNG BỎ MẸ LINH OIII...LINH..HUHUHU...

Papa và Thắng đứng đó nhìn mà không khỏi xót thương.

Còn Nhi, Nhi bỗng thấy lòng đau vô cùng, cô chạy ra khỏi căn phòng đó, ngồi xuống 1 góc trong bệnh viện. Cô ngồi đó mà lòng cứ khắp khổ không yên, cô tự hỏi rằng liệu có phải mình nên dừng lại? Liệu có phải mình không nên tiếp tục trả thù? Những câu hỏi đó cứ liên tục,

liên tục hiện ra trong đầu Nhi.

- A...A...A.....AAAAAAAAAAAA.....A.a..... .

Nhi la lên. Cô dường như đã chịu hết nổi rồi. Cô không biết bước tiếp theo mình sẽ phải làm gì. Không ai, không một ai có thể chỉ bảo cho Nhi cả. Nhi, liệu cô sẽ ứng xử sao đây? Từ bỏ hay tiếp tục? Đó đều hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của cô.

.....

Theo lời cảnh sát kể thì Linh đã bị 1 nhóm người cưỡng bức rồi dùng dao giết chết. Án mạng xảy ra tại 1 khu phố vắng vẻ, ít ai lui tới, nên chắc dù Linh có kêu la thì cũng chẳng có ai nghe được.

Mấy ngày sau đó, hung thủ đã được tìm ra, đó là 1 nhóm thanh niên sống bụi đời. Tuy nhiên tìm thấy thì sao chứ, Linh - cô bé với mái tóc ngắn đầy cá tính - cũng sẽ không thể nào sống lại được nữa rồi.

Đó mới chỉ là bước khởi đầu cho số phận của những người trong gia đình này....

.....

Về phía Nhi, đêm nay Nhi đã mơ 1 giấc mơ kì lạ, cô mơ được gặp lại mẹ mình...mẹ cô đứng đó, mỉm cười....

- Mẹ..mẹ..con nhớ mẹ lắm...

- Chi à, mẹ cũng nhớ con lắm...ừmmm...con đã lớn lên rất nhiều rồi....Con hãy cố gắng tiếp tục sống nhé...Đừng để bất kì ai có thể ăn hiếp con.., như thế mẹ mới yên tâm được.

Mẹ cô vuốt nhẹ lên mái tóc cô...

- Mẹ..con thật sự không biết phải làm sao nữa. Mẹ hãy chỉ cho con cách đi đi..Con không biết có nên tiếp tục trả thù không nữa.

- con yêu của mẹ, con có bất ước muốn của mẹ là gì không nè:2T cun- (10):?Đó là mẹ hi vọng con sẽ luôn hạnh phúc, cho nên ...mẹ không muốn con làm bất cứ điều gì tổn hại đến người khác cả. Bởi như thế, sau này con sẽ rất hối hận và sẽ rất đau khổ.

- Nhưng chính họ, chính họ đã hại chết mẹ, chính họ đã làm cho con phải chịu nhiều mất mát.

-mẹ Nhi khế lắt đầu - không đâu con, mọi chuyện đều do mẹ cả. Lúc còn sống, mẹ đã ko bất quý trọng gia đình này, chỉ lo biết cỡ bạc. Chính vì thế, mẹ đã đánh mất ba con, và đã làm hại đến con. Mẹ xin lỗi...Chi.

- mẹ....không phải do mẹ đâu...

- Cám ơn con, Chi ạ....ừmm...mà đến giờ mẹ phải đi rồi..tạm biệt con nhé.....Con hãy nhớ...hãy nhớ đừng bao giờ chỉ biết nghĩ cho riêng mình...con nhé....mẹ iu con nhiều....

- mẹ...mẹ đừng đi, con xin mẹ....,hãy ở lại với con !!!!!

Mẹ Nhi im lặng không trả lời, chỉ nở 1 nụ cười thật hiền hậu rồi biến mất trong làn khói trắng.

...

Hoảng hốt tỉnh dậy, Nhi mới biết thì ra mình mơ...

- Mẹ....

Nhi lặng lẽ ngồi trên giường ụp đầu xuống đầu gối và ngẫm nghĩ. Bên ngoài, ông mặt trời cũng bắt đầu lộ dạng báo hiệu 1 ngày mới sắp bắt đầu....

.....

Tại nhà của Tuấn

- Thưa cậu chủ, có thư của ông chủ gửi đến ạ

sang +_+>

- Hey, có thư của papa à. - Thiên Thiên vừa nghe tin đã chạy từ phòng mình ra - Nè, brother, mau xem papa nói gì đi.

- Phiên phức, muốn xem thì tự mình xem.

Tuấn nói mà tay vẫn đang làm việc với cái laptop của mình.^__^

- Hứ..anh lúc nào cũng vậy hết á...Umm...để xem nào....papa nói là khi nào anh mới chịu về Mỹ đấy.

- Không rảnh, nếu muốn về thì em tự mà về.

- Xì...papa đâu có nhắc đến em đâu. papa chỉ thương mình anh thôi à...

- Em ghen tuông vớ vẩn gì đấy.

- Thì đúng là vậy mờ...Từ khi em đến đây đến giờ, có lần nào papa gửi thư đến mà nhắc đến em đâu chứ.

- Nhảm...nếu muốn không nhèo thì về Mỹ mà không đi.

- Hứ.., anh hai là đồ...ooo ngổccccc.

Ring Ring Ring

Tiếng chuông nhà kêu lên

Bà người hầu vội ra mở cửa thì thấy một cô gái đội mũ, đeo kính đen xuất hiện...

- O...cô tìm ai:2T-ghost- (112):?

- Dạ, cho tôi gặp David ạ:2T-ghost- (47):.

- David nào, chắc cô tìm nhầm chỗ rồi.

- Sao lại thế được. Có phải cậu ta không muốn gặp tôi không?

- Cô lạ nhỉ, đã bảo ở đây không có David mà. Cô đi đi, nếu không tôi gọi cảnh sát đấy.

- Đủ rồi, bà vào đi. - tiếng của Tuấn vang lên

- O.., cậu chủ..., nhưng....

- Bà không nghe thấy sao, ở đây không có chuyện của bà nữa.

Tuấn liếc bà người hầu 1 cái, bà ta sợ quá liền nhanh chóng đi vô

Sau đó Tuấn đưa mắt lên nhìn cô gái...

- Một người nổi tiếng như cô đến đây mà không đem theo cận vệ à?

Cô gái thấy Tuấn nói vậy thì mỉm cười, cởi bó nón và kính ra..để lộ khuôn mặt đẹp như thiên thần.

Đúng, cô gái đó không phải ai khác, chính là ca sĩ Ayumi^__^.

Thật ra Tuấn và cô ca sĩ này có mối quan hệ gì đây?

21. Chương 21

Chap 21: Câu chuyện của quá khứ

Ayumi và Tuấn đứng đối mặt nhau ít phút, sau đó Ayumi cười 1 nụ cười thật tươi, 1 nụ cười có thể làm mê một biết bao chàng trai^__^

- Hi, David...long time no see. How are you?

- fine but haven't be fine since I meet you (Khỏe nhưng bi h gặp lại cô rồi thì hết khỏe^__^) - Tuấn nói 1 cách lạnh lùng

Ayumi mặt hơi xịu xuống nhưng cũng nhanh chóng lấy lại phong độ.

- Thiệt tình, cậu vẫn chả có gì thay đổi cả, David ạ. Vẫn rất ư là lạnh lùng. Nhưng...mình chính là thích cái vẻ lạnh lùng ấy của cậu đấy.

- Khùng.

-- cô im lặng mỉm cười.

- ??????

- Hì...cậu nói đúng. Mình đúng là khủng thiệt rùi. Từ xa xôi lặn lội đến đây tìm cậu. Mình đúng là con nhỏ khủng nhất thế giới...Nhưng bởi vì...mình nhớ cậu, nhớ cậu nhiều lắm, David. - Ayumi nói mà hai hàng nước mắt tự nhiên trào xuống.

Cô bỗng nhớ lại 4 năm trước, lần đầu tiên mà Ayumi gặp Tuấn....

.....

Ayumi vốn là người Nhật, đến Mỹ để du học. Vì do học giỏi nên cô đã được tuyển vào trường học lớn nhất ở Mỹ. Ở đó toàn là những công tử tiểu thư nhà giàu, không tỷ phú thì cũng triệu phú. Lúc mới vào, cô cũng ngỡ ngàng lắm, nhưng rồi dần dần cô cũng quen với cuộc sống ở đây.

Còn Tuấn, tên tiếng anh của cậu là David, là con trai duy nhất của 1 gia đình giàu có và rất có thế lực ở Mỹ. Anh chàng này 4 năm trước không có hiền như bây giờ đâu. Lúc đó, cậu này rất du côn, rất thích đánh nhau, thậm chí có khi đánh cả thầy cô nữa đấy ^^ . Một tuần có 6 ngày

học, nhưng dường như Tuấn chỉ vào lớp mỗi tuần có 1 ngày thôi, thậm chí có khi anh chàng này nguyên tuần không thèm vào lớp học luôn:2T-ghost- (14):. Nói chung là khi nào hứng lên thì học, không hứng thì thôi. Ấy vậy mà Tuấn vẫn học rất giỏi đấy nhé. Cậu luôn luôn đứng hạng nhất trong trường, số điểm thì luôn vượt qua những người giỏi nhất. Cho nên có thể nói Tuấn là 1 thiên tài đấy ^^ .

Do hay đánh nhau, nên trong trường không có ai là không sợ Tuấn hết. Tuy nhiên, do thế lực của gia đình cậu nên chả có ai dám gây sự cả:2T-heocon- (8):.

Nhà trường bắt chuyện Tuấn đánh nhau thì cũng im lặng cho qua...Các bạn nữ thì khỏi nói, ai cũng mê Tuấn như điên vậy ^^

Và rồi một hôm, khi Ayumi bê một xấp tập vở lên phát lại cho lớp thì tự nhiên vô tình **ng trúng David, cô té nhào xuống đất. Bọn người suốt ngày nịnh bợ David thấy thế liền quát

- Nè, con nhỏ kia, biết **ng trúng đại ca chúng tao không hả?

Thật ra thì Ayumi cũng có nghe danh David rồi, nhưng bây giờ thì cô mới được gặp mặt. Cô nghe các bạn mình kể thì David là 1 người rất ư thích đánh nhau, cho nên cô cũng cảm thấy bắt đầu lo sợ...

- Ô...so..sorry...- cô run lấy lấy nói

Lúc đó, David liếc mắt nhìn cô, ánh mắt đó thật lạnh lùng, thật vô cảm làm sao. Đó làm cho Ayumi cảm thấy ghẹt thở. Và đã sợ lại càng sợ nữa.

Sau đó thì David đưa 2 tay vào túi và nói, vẫn giọng nói rất ư lạnh lùng:

- a shy girl...never mind...let's go (1 con nhỏ nhút nhát...chấp làm gì...đi thôi)

Nghe vậy, đám người đó liền răm rắp nghe theo. Đến khi David đi rồi thì Ayumi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, dường như...dường như Ayumi thích David mất rồi

- Ôi, David..trông cậu ấy mới cool làm sao. Aá, làm sao đây, làm sao đây, mình thích cậu ấy quá đi thôi - Ayumi nhảy tưng tưng lên làm cho những người trong trường cứ nghĩ: “Không biết con nhóc này có bị thần kinh không nữa” ^^

Vậy là từ đó, Ayumi đã yêu đơn phương David.

Và suốt 1 năm trời, 2 người họ đã trải qua biết bao nhiêu chuyện. Lúc đầu, David còn thấy Ayumi thật phiền phức, nhưng rồi tình cảm của Ayumi cuối cùng đã làm cho trái tim băng giá của David tan chảy được 1 nửa...

Đến khi David nhận ra mình bắt đầu có chút tình cảm với Ayumi thì cũng là lúc Ayumi quyết tâm trở thành ca sĩ.

- Về Nhật?

- Ừm...đúng vậy, mình cần phải về nước để thực hiện ước mơ của mình.

David nghe vậy dù không vui nhưng do sĩ diện của mình nên cũng làm như không quan tâm ^__^

- Ok...muốn về thì về đi. - David quay lưng với Ayumi+__+

- Cậu hãy đợi mình. Sau khi trở thành 1 ca sĩ nổi tiếng, mình nhất định sẽ quay lại tìm cậu.

- Lúc đó hăng tít.

- David..- nước mắt trải dài trên má của Ayumi - I...I like you, I like you very much.

Ayumi dùng hết can đảm của mình để nói với David câu đó. David đang đi thì dừng lại, quay đầu lại mỉm cười và nói

- a stupid girl

Rồi lặng lẽ tiếp tục bước đi, để lại Ayumi đằng sau đang ôm mặt khóc nức nở.

Kỉ niệm 4 năm trước phút chốc bỗng ùa về trong kí ức của Ayumi và Tuấn...

Trở lại với hiện tại nào

- Aa...há miệng ra nào, David..- Ayumi vừa cầm li kem vừa nói

- Thôi đi..., cô con nít vừa thôi chứ.

- Thấy chưa, anh hai cũng bảo cô con nít đấy - Thiên Thiên bực tức chồm miệng vào

Cô bé Thiên Thiên này hình như không thích Ayumi cho lắm thì phải. Sao thế nhỉ?

À, bởi vì cô bé cứ cho rằng chỉ tại Ayumi mà hình tượng anh trai mình 4 năm trước đã hok còn.^__^. Đúng là con nít thiệt.

- Hi..David nè, thật ra cậu có nhớ mình hok vậy:2T cun- (20):.

- Không - Tuấn trả lời 1 cách bình thản

- Haha, đồ ngốc, vậy mà cô cũng cần phải hỏi sao? Cô đến VN hơn 4 tháng rồi mà không thấy anh tui đến tìm cô thì cũng đủ bít rồi đấy, haha, hihi - Thiên Thiên ôm bụng cười sằng sặc

- hihi...jenny , em đùa vui thật đấy - Ayumi nhìn Thiên Thiên cười mỉm - Thật ra thì gần đây chị mới tìm thấy nhà của David thôi, cho nên giờ chị mới đến tìm David được. Còn David chắc không bít chuyện mình về đây nên mới không đến gặp mình, phải hok David thân iu???

- Stupid...chuyện cô về đây báo chí đang ùm cả lên kia. Thử hỏi làm sao tôi không bít được.

- Vậy tại sao....

Ring Ring

Tiếng chuông nhà 1 lần nữa lại reo lên, bà người hầu hồi nãy lại nhanh chóng chạy ra xem đó là ai.

Vì sợ lại bị cậu chủ mắng , nên lần này bà người hầu không dám đuổi vị khách này về nữa, mà mời thẳng vào bên trong nhà

Vị khách này từ từ bước vào, thấy Tuấn đang ngồi đó liền nói

- Hi, Tuấn:2T-ghost- (47):.

Vị khách này chính là...Nhi+_+.

Vậy là cả Nhi và Ayumi đều đang ở nhà của Tuấn. Liệu Tuấn sẽ xử lí sao đây?

22. Chương 22

Chap 22: Định thủ

.....

- Nhi...cô đến đây làm gì?- Tuấn hỏi.

Nhi định trả lời Tuấn thì thấy Ayumi đang ngồi đó. Thế là cả 2 tình địch cùng nhìn nhau ít phút ^ _ ^

- A...chào..., cô có nhớ tui là ai hok:2T-ghost- (47):? - Nhi mở miệng sau cái nhìn ngọt ngào ấy.

- Umm....kô.....A.....:2T-ghost- (83):

- Nhận ra rồi à:2T-ghost- (14):.

- Kô là ai:2T-ghost- (112):?

- Trời ạ....thui...cô hok nhớ thì thôi:2T-ghost- (57):.

- Hai người quen nhau sao? - Tuấn nhìn Ayumi rồi nhìn qua Nhi.

- À...cũng hok hẳn là quen...mình với cô ta vô tình **ng nhau ngoài phố cách đây 4 tháng ấy mà ^ _ ^.

- Mình thì mình hok cóa nhớ. Hi....sorry nha.

- Hok seo. cô là ca sĩ mù, hằng ngày gặp biết bao nhiêu fan hâm mộ, làm seo mà cô nhớ tui được chứ ^ _ ^:.

- “Chà, hok ngờ 2 người này lại có thể gặp nhau ở đây, hi...anh hai, anh sẽ xử lí sao đây” - Thiên Thiên thích thú nghĩ thầm.

- À, nè Nhi, cô đến đây làm gì thế? - Tuấn hỏi

- Ó..à...cũng hok cóa chiện gì quan trọng...mình... mình chỉ định ghé qua chơi, vậy thôi.

Nhi cười 1 nụ cười gượng gạo. Thật ra thì cô đến nhà Tuấn là để mong có thể tìm được cảm giác hồi xưa, mong rằng mình có thể trở lại con người thật của mình. Tuy nhiên, giờ đây, cô dường như không còn đủ tự tin để làm chuyện đó nữa, nhất là khi thấy Ayumi có mối quan hệ gì đó với Tuấn.

Còn về phía Ayumi, cô cũng không được vui lắm khi thấy Tuấn nói năng với Nhi dịu dàng hơn nói năng với mình....Trong lòng cô đang nghĩ không biết Tuấn và Nhi có phải là bạn bè bình thường không, hay là đã tiến xa hơn rồi?

Thế đấy, hai người với 2 tính cách khác nhau nhưng lại mang chung 1 dòng suy nghĩ, 1 nhịp đập của trái tim khi nghĩ về Tuấn. Vậy rốt cuộc, tình cảm của Nhi và tình cảm của Ayumi, tình cảm nào có thể đủ mạnh để có thể làm cho trái tim của Tuấn rung động đây?

....

Bầu không khí bỗng lắng xuống

- David, 2 người..quen nhau bao lâu rồi nhỉ?

- Hỏi chi?

- Hi, anh hai hok trả lời thì để em trả lời. Cô ấy và anh hai đã từng...

- Im - Tuấn bất chợt gắt, trông Tuấn bây giờ thật đáng sợ làm Thiên Thiên hok còn dám nói câu nào nữa.

...

- Nhi, cô về đi...còn Ayumi nữa, cô cũng về luôn....- Tuấn vừa nói vừa nhìn sang bà người hầu - Tiễn khách.

Ayumi đứng đó mà nước mắt như sắp trào ra. Còn Nhi, cô không hiểu sao Tuấn lại có thái độ như vậy. Cô chỉ biết 1 điều là thì ra bấy lâu nay mình đã nhầm, hok thể nào người mà Tuấn thích hok phải là Dung mà là Ayumi? Vậy hóa ra hồi trước.. Nhi chia tay với Tuấn hok phải hoàn toàn do Dung sao? Một sự nhầm lẫn tệ hại. Nhi bỗng cảm thấy tiếc cho điều đó.

....

Trên đường về, Ayumi bất chợt chạy đến chỗ Nhi

- Nhi, tôi..có chuyện muốn nói với cô?

- Cô muốn nói gì? - Nhi nhìn thẳng vào mắt cô nàng.

- Umm.., tôi...dù hok pít cô và David có quan hệ gì. Nhưng...cô có thể hok gặp David nữa được hok?

- Tôi biết...tôi biết như thế rất ích kỉ. Tuy nhiên, tôi thật sự rất yêu David, rất yêu...Tôi hok muốn có ai chen vào tình cảm của chúng tôi cả. Cho nên...

- Hok bao giờ - Nhi cắt ngang lời Ayumi bằng 3 chữ đó.

- Hả?

- Cô nói cô yêu Tuấn. Vậy thì tôi cũng nói cho cô biết, tôi cũng rất thích cậu ta. Và cũng sẽ..tuyệt đối hok nhường cậu ta cho bất kì ai.

- Nhưng David đâu đã yêu cô. Cậu ta...cậu ta chỉ thích mình thôi thôi... Đúng, chắc chắn.., chắc chắn là vậy.

- Chứng cứ đâu mà cô nói thế?Đúng là Tuấn quen cô trước, và chắc hẳn 2 người cũng đã có những kỉ niệm đẹp bên nhau. Nhưng đó là quá khứ, hok đồng nghĩa với việc bây giờ cũng vậy. Nếu thật sự Tuấn còn thích cô thì lúc trước hẳn đâu có tỏ tình với tôi đâu chứ.

- Hả? David tỏ tình với cô? - Ayumi bỗng ngạc nhiên

- Đúng thế.

- Hok...hok thể nào. Tôi rất hiểu rõ con người David. Cậu ta là 1 con người kín đáo, lạnh lùng, đâu thể nào mà chủ động tỏ tình với cô được.

- Thì chắc cũng phải xem đối tượng là ai đã. - Nhi cười.

- Hmmmm....Dù sao...dù sao tôi vẫn hok thua cô đâu. Về diện mạo, tài năng, cô đều kém xa tôi cả. Hok lí nào tôi lại thua cô được. Cô hãy chờ xem, nhất định tôi sẽ làm cho David chỉ nhìn về phía tôi mà thôi.

Nói rồi Ayumi quay phắt lại và lên trên chiếc xe hơi đang có 2 cận vệ của mình , phóng mất hút...

Nhi nhìn chiếc xe khuất dần..khuất dần mà trong lòng bỗng thấy buồn vô tận. Cô bất giác ngộ ra rằng ngay từ đầu mình đã thua, thậm chí cô còn hok biết Tuấn có từng thích cô không nữa. Nhi thấy ghen với Ayumi, ghen với mối tình giữa Ayumi và Tuấn.

Và rồi một cơn gió thoảng qua, chôn vùi đi những suy nghĩ lằng quằng trên đầu cô. Cô không muốn chỉ vì sự ghen ghét, đố kị mà làm mình sai trái thêm 1 lần nào nữa.

.....

Reng reng reng

- Nhi, tan học rồi, tụi mình đi uống nước nhé! - nhỏ Tuyết hưng phấn đề nghị

- Đạo này sao thấy Nhi buồn vậy - Như Vân nhẹ nhàng hỏi thăm.

- Um...mình hok sao. Mình thấy mệt, mình muốn về trước. Các cậu tự đi uống nước nhé. Bye....:2T-ghost-(107):

.....

- Ôi, hok biết có phải Nhi đang thất tình hok nữa mà bần đờ. - nhỏ Anh đoán mò

- Nghe nói là nhà Nhi đang có người qua đời đấy.

- Vậy à, bi h mình mới biết đấy:2T-ghost- (112):.

- Thôi, chuyện nhà người ta, quan tâm làm jì. Đi uống nước thôi:2T-ghost- (46):.

- Ummm.

Nhi từ từ bước đi trên con đường dài. Cô hok muốn về nhà ngay, bởi cô thật sự hok cách nào đối diện với dì Mi và papa. Cô thấy có lỗi với họ...

- Nhi

Nghe tiếng gọi, cô quay lại

Đó là Long

- Anh Long?

- Em làm jì hok về nhà mà đi lang thang thế? - Long nói mà mắt liếc sang cái tiệm bán áo cưới kế bên - A..., anh hiểu rồi, em chắc đang mơ tưởng cảnh mình làm cô dâu chứ j.

- Zô ziên..- Nhi bực tức bỏ đi.

- Ê nè..đợi anh với...Anh chỉ đùa thôi mà, em cần jì phải giận vậy chứ.

- Anh làm jì mà đi theo tôi hoài vậy.

- Hi..à...em cóa mún đi đến bờ biển gần đây chơi hok? Anh dẫn đi cho- Long nhìn Nhi cười

- Hok hứng.

- Ax..thấy em đang bùn nên anh mới có lòng hảo tâm, sao em lại nỡ từ chối thía?

- Hmmmmmm - Nhi thở dài - thôi được, vả lại tui cũng chẳng muốn về, đi thì đi.

.....

Thế là 2 người cùng nhau cuộc bộ đi đến bờ biển. Khoảng 30 phút sau, cuối cùng cũng tới nơi^^.

- Phù mệt quá. Anh làm ơn sau này nếu muốn mời ai đi chơi thì hãy chuẩn bị chiếc xe đi nhé >” - bít rồi, nói mãi. Nè, uống nước đi - Long đưa cho Nhi chai nước suối

Nhi cầm chai nước, uống 1 hơi gần hết nửa chai, rồi nói tiếp

- Tuy nhiên, phong cảnh ở đây đúng là rất đẹp, rất trong lành. Nên cũng hok bỏ công đi đến đây.. - Nhi cười, 1 nụ cười trông thật dễ thương^^

Long đỏ mặt khi nhìn thấy nụ cười đó, và ngồi xuống trên bãi cát mịn cùng với với Nhi..

- Em bít hok, mỗi khi anh buồn, anh đều đến đây cả. Bởi vì không khí ở đây rất thanh tĩnh, những cơn gió mát luôn làm anh cảm thấy rất sảng khoái.

- Ừm...cám ơn anh nhé.

- Hả? Cám ơn jì:2T cun- (3):?

- Thì hok phải anh thấy tôi bùn nên mới dẫn tôi đến đây sao:2T cun- (1):?

- À...

- Anh coi, những đứa trẻ ấy chơi thật vui làm sao.... Nào.., chúng ta cũng qua chơi với họ đi - Nhi đứng dậy

- Hả?

- Còn hả jì nữa...Nhanh lên - Nhi vừa nói vừa kéo Long đi

- Ừ..ừ...

Trong giây phút ấy, Long bỗng thấy yêu Nhi vô cùng. Cậu thật sự rất muốn ôm chặt Nhi, ôm thật chặt....

- Hihi...có giỏi thì đuổi theo đi

- Được, thách hả, cứ chờ xem.

“Tại sao? Dù là cá cược mình mới đến làm quen cô ấy. Nhưng tại sao..tại sao bây giờ trái tim mình lại rung động trước cô ấy. Mình hok biết, nhưng khi ở bên cô ấy mình cảm thấy rất vui, rất thoải mái. Đó có phải mình đã yêu cô ấy hay không?” - Trích lời suy nghĩ của Long

- Ui da...

- Em hok sao chứ? - thấy Nhi té, Long vội chạy đến chỗ Nhi.

- Chân tui...nó...nó bị trật rồi...đau wá....>” - để anh xem...ờ...nó bị sưng lên rồi này.

- Úi..đừng **ng vào...đau...

-- Long nhìn Nhi thở dài - Nè, leo lên đi

- Ji?

- Leo lên lưng anh. Chứ thế này làm sao mà em về.

- Thôi...kì lắm.

- Kì gì mà kì, trời sắp tối rồi, em hok định ở đây ngủ luôn chứ.

Dù Nhi hok thích tí nào, bởi cô hok hề muốn dựa dẫm vào người khác, nhất là bọn con trai. Nhưng trong hoàn cảnh bây giờ, thì Nhi cũng chả có lựa chọn nào khác cả...

- Xì...được rồi, nhưng nói trước tui nặng lắm đấy nhé!

- Yên tâm..., anh dư sức.

Nhi ngập ngừng đưa 2 tay bá lấy bờ vai của Long. Rồi kế đến là áp người cô vào lưng anh. Khỏi nói cũng biết anh chàng Long này vui sướng biết chừng nào^__^

Nhi ở trên lưng Long mà nghĩ mãi về anh chàng này. thật ra Long cũng tốt bụng lắm chứ, Nhi nghĩ vậy đấy. Ngay lúc Nhi buồn nhất, Long đã xuất hiện, đem lại cho Nhi niềm vui. Nhi thấy rất cảm kích Long về điều đó. Tuy nhiên, đó chỉ là cảm kích thôi, chứ hok có cái gì khác cả...

....

- Anh hai nè, anh thấy sao? Họ thật xứng đôi phải hok?

-

- Anh có cảm thấy ghen tị hok nhỉ?

-

Tuấn im lặng hok nói gì và lặng lẽ đi về...Thì ra Tuấn đã bắt gặp Nhi và Long trên đường +__+

23. Chương 23

Chap 23: đau

.....

Thời gian cứ thế trôi qua, cuộc tình của Nhi, Tuấn, Ayumi và Long cứ xoay diễn như thế, một cuộc tình tay 4 phức tạp. Còn về phía gia đình Nhi, dì Mi cũng bắt đầu nguôi ngoai trước cái chết của con gái mình, Nhi cũng bắt đầu hiểu và thông cảm với dì Mi hơn.

Mới buổi sáng sớm, Nhi đã mặc đồng phục chỉnh tề đi đến trường, bởi hôm nay là ngày tổng kết năm học...

Mới vào trường, Nhi đã bắt gặp Long đứng đó, hôm nay anh chàng này trông thật khác thường ^__^. Vừa mới thấy Nhi, Long đã lôi Nhi đến khu vực sân sau của trường

- Sao thế? Anh có chuyện gì muốn nói với tôi à?T-ghost- (112):?

- À, ừm...

- A, đúng rồi nhỉ, sau ngày hôm nay là anh ra trường rồi.

-.....

- Sao trông anh buồn thế? Chắc là anh hok nhớ xa nơi này phải hok?...Đừng lo, anh muốn về thăm trường lúc nào mà chả được.

- Thật ra...

- sao?

- Thật ra..anh hok nhớ xa chính là em đấy.

- hả?

- Anh thích em, Nhi. Anh thích em đã lâu lắm rồi.

Một làn gió bỗng thổi qua khiến mái tóc Nhi bay phấp phới. Cô nhìn thẳng vào Long mà hok giấu nổi sự ngạc nhiên. Quả thật, cô hok ngờ là Long sẽ có ngày tỏ tình với cô.

- Anh..anh nói gì vậy. Anh đùa vui quá đấy.

- Không phải. Anh thật sự nghiêm túc đấy. Anh thích em...,không biết... em có đồng ý làm bạn gái anh hok?

Trước tình huống như thế, Nhi thật sự hok biết trả lời Long thế nào...

Nhi lúng túng 1 hồi lâu thì...

- Nhi, em hok cần trả lời ngay đâu. Anh sẽ cho em thời gian. Ra về.. em hãy cho anh câu trả lời nhé!

- Anh Long...Có lẽ hok cần đâu. Em..sẽ cho anh đáp án ngay bây giờ.

-

- Em...em muốn nói là....em....

-

- Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi....Em biết là anh đối xử tốt với em, nhưng thật đáng tiếc, từ trước đến giờ, em chỉ coi anh là bạn, 1 người bạn không hơn không kém. Em biết là khi nói ra câu này sẽ làm tổn thương anh, nhưng xin anh hiểu cho, em không muốn cho anh 1 sự hi vọng không có thật. Em...

- Được rồi Nhi. Anh hiểu mà...Suy cho cùng, anh vẫn không thể thay thế được hẳn trong trái tim em.

- Anh Long....Em xin lỗi.

- Em không cần nói câu đó với anh. Em hãy...đi theo tiếng gọi từ trái tim của em đi. - Long nói rồi buồn bã đi.

Tại nhà Nhi

“Em hãy...đi theo tiếng gọi từ trái tim của em đi”

- Mình...mình phải làm sao đây? Tuấn..., mình thật sự rất muốn gặp cậu, rất muốn...Nhưng mình thậm chí còn không biết cậu có từng thích mình không....Mình thật sự hok thể nào đoán được cậu đang nghĩ gì. Con người cậu kín đáo quá, mình hok thể, hok thể biết được cậu ấy nghĩ gì về mình.. Mình...phải chăng ngay từ đầu mình đã đặt tình yêu không đúng chỗ? - Nhi nằm trên giường cắn chặt môi, nước mắt rơi xuống.

Reng reng reng

- alo. - Nhi nhấc máy lên.

- Nếu cô thật sự muốn biết tình cảm của anh hai, thì ngay bây giờ cô hãy đến khu phố TK.

- Hả? Cô là ai? Thiên Thiên à?

- Đây không phải là lúc cô hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn đó. Nếu cô không đến nhanh thì vở kịch sẽ kết thúc đấy. Cô cũng muốn biết giữa Ayumi và cô, anh hai thích ai hơn kia mà.

- Tôi...tít tít tít...

.....

- Mình...có nên đi không? Mình muốn nhưng.... mình cũng rất sợ. Mình....

Nhi nghĩ 1 lát rồi cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Cô chạy như bay ra ngoài cửa...

- Papa, con muốn ra ngoài 1 chút, con sẽ về ngay.

- Ừm, cẩn thận nhé con.

.....

- Cho dù kết quả thế nào. Mình cũng muốn đến đó. Tình cảm của Tuấn, mình cần phải biết, mình phải biết.

Nhi vừa nghĩ vừa chạy, cô dốc hết sức chạy, chạy qua hết khu vực này đến khu vực khác, băng qua con đường này đến con đường khác. Trong lòng cô cứ luôn thấp thỏm lo sợ....

.....

- Bình tĩnh lại đi, Ayumi.- Tuấn nói

- Không.., cậu buông mình ra....David, cậu nói cho tớ biết đi, có phải đây chỉ là giấc mơ. Mẹ tớ chưa chết mà phải không?

- Cô hãy chấp nhận sự thật đi.

- Không...tại sao? tại sao ngay cả cậu cũng nói như thế với tớ. Đáng lẽ, đáng lẽ tớ không nên đến đây, đáng lẽ tớ không nên bỏ mẹ tớ ở Nhật một mình. Tớ...tớ quả thật là 1 đứa con bất hiếu.

- Mẹ cô chết chẳng qua chỉ là tai nạn, không liên quan gì đến cô cả.

- Hic...chỉ tại tớ mà mẹ phải chết. Từ nay tớ đã không còn người thân nào nữa rồi, huhuhu...Tớ sẽ phải sống 1 mình, đơn độc 1 mình, chẳng còn ai quan tâm đến tớ nữa...huhu...

- Không phải đâu...

Tuấn nói rồi ôm chặt Ayumi....

- Ít ra thì cô vẫn còn có tôi bên cạnh.

- Da..David - nước mắt của Ayumi bỗng tuôn ra như suối

Nhưng rồi Ayumi nhanh chóng đẩy Tuấn ra..

- Tớ thật sự không thể hiểu nổi cậu. Cậu có thích tớ không? Cậu trả lời tớ đi.

- Có.

- Vậy tại sao...tại sao cậu lại cùng cái cô gái tên Nhi kia hẹn hò, tại sao chứ?? Nếu cậu thích tớ, tại sao cậu lại làm vậy, tại sao? Cậu nói đi.

- Vì cô ta giống cô.

- Hả? Là sao? tớ không hiểu?

- Hai năm trước, có phải cô đang cặp với ai không?

- Hai năm trước....A...cậu đang nói vụ đó à... Cái tin đó là do báo chí bịa ra thôi.... Một người thông minh như cậu đáng lẽ phải đoán ra chứ... Cậu..cậu đừng nói với tớ là do cậu ghen để rồi kiếm đại 1 đứa con gái cho đỡ buồn đấy nhé.

- Cũng không thể nói là kiếm đại, tôi chọn Nhi 1 phần là con người cô ta. Cô ta quả thật rất đặc biệt, cô ta không hề như những đứa con gái hám danh mà tôi từng gặp.

- thế còn phần kia?

- Đó là vì cô ta có 1 chút tính cách khá giống cô.

- David...vậy cậu thật ra...là cậu vẫn luôn nhớ đến tớ phải không?

Tuấn không trả lời nhưng Ayumi cũng đã phần nào đoán ra. Cô sung sướng ôm chầm lấy Tuấn. Trên trời, những chú chim cứ kêu ríu rít như mừng cho họ.

Tuy nhiên, đã có kẻ cười thì tất nhiên cũng sẽ có kẻ khóc. Nhi đứng đó đã nghe thấy tất cả. Nước mắt cô từng giọt, từng giọt chảy ra. Cô cắn chặt môi để không bật ra tiếng khóc. Cô đã nhận ra rằng thì ra Tuấn đến với cô chỉ là bất chợt, chứ không phải vì Tuấn thích cô như cô vẫn hi vọng. Sự thật...sự thật đối với cô sao mà phũ phàng đến thế....

.....

Nhi lặng lẽ bước đi trên đường, cô đi mãi, đến 1 dòng sông cô dừng lại. Nơi đây, đây chính là nơi mà lần đầu tiên cô và Tuấn gặp nhau. Những kí ức ấy bây giờ vẫn còn đang hiện rõ mồn một trong đầu Nhi, tuy nhiên giờ đây mọi thứ đã qua đi, tất cả chỉ còn lại quá khứ, một quá khứ đau buồn.

“Nè, đừng hét nữa, có biết giọng cô giống tiếng heo kêu không thế?”

“Ông thích ngắm cảnh lắm phải không? Vậy thì hãy xuống sông mà ngắm lại chân dung đẹp trai của mình đi nhé!”

“Chà, không ngờ con gái thời này lại dữ dằn đến thế”

“Ông..ông là người hay ma thế”

“Chứ cô là yêu quái hay chán tinh thế?”

Nhi ngồi xuống bên chiếc cầu như người mất hồn, ngoại trừ nước mắt rơi ra, cô không biết mình có thể làm được gì cả. Cô khóc, khóc thật to như chưa bao giờ được khóc. Khóc ối tình của cô và Tuấn...

Mặt trời xuống núi đỏ lôm trông thật đẹp

24. Chương 24 - End

Chap 24: Hồi kết

“Tin mới nhận, bà XXX - mẹ của nữ ca sĩ Ayumi ở Nhật bản đã từ trần vào.....”

Keétttt

- A, con về rồi đấy à, Chi. - papa nói với Nhi

- Ừm..., con cảm thấy mệt, con về phòng đây.

- Dì Mi có nấu chè đấy, nếu đói thì con kêu người múc cho con ăn nhé.

- Dạ.

- chà, không biết con bé bị gì mà buồn thế?

.....

Trời chập tối rồi sáng, 1 ngày mới lại đến...

- alo, Tuấn hả? Nhi đây...ừm...cậu có rảnh không? Có thể đến cái cây cầu mà lúc trước mình gặp nhau đó...ừm...cậu đến đó nhé, mình có chuyện muốn nói với cậu...ừm...Ok...vậy lát gặp, bye...

Sau khi hẹn Tuấn xong, Nhi vội thay áo, cột tóc lên cao, bước xuống nhà...

- Con lại định đi đâu à, Chi?

- Vâng, con muốn ra ngoài 1 tí.

- Vậy cháu có về nhà ăn cơm không? - dì Mi từ tốn hỏi

Nhi suy nghĩ 1 hồi rồi mỉm cười

- Vâng, tất nhiên, nhờ dì vậy.

- A, em ra ngoài nhớ cẩn thận nhé, hôm nay là thứ 6 ngày 13 đấy. - Thắng nói với Nhi.

- Cái thằng con này, đừng có nói chuyện thể với em chứ.

- hihi, con đùa thôi mà.

Nhi nhìn họ một hồi lâu, trong lòng cảm thấy vui sướng, cô cười

- Em sẽ cẩn thận mà, cảm ơn anh nhé, Thắng...Vậy con đi đây, papa, dì Mi.

Nhi mở cửa bước ra ngoài, cánh cửa mở rồi từ từ đóng sập lại.

Cạch.

.....

- Cậu đến đúng giờ đấy, Tuấn.

- Ừm....

- À...Ayumi sao rồi? Nghe tivi nói rằng mẹ cô ấy vừa mất - Nhi hỏi

- Cô ấy mới sáng hôm nay về nước xong.

- Vậy...vậy à.

- Ừ.

Nhi và Tuấn cả 2 người cùng im lặng 1 phút. Không ai dám nhìn ai cả, chỉ lẳng lặng dõi mắt xuống dòng sông trong xanh...

- Thật ra...tớ hẹn cậu ra đây là vì muốn làm rõ 1 chuyện.

- ????????????

- Cậu có nhớ đây chứ? Ừm...đây là lần đầu tiên tớ gặp cậu, hôm đó cậu đã kêu người quảng tớ xuống hồ, nhớ chứ?

- Ừm..

- Rồi đã có rất nhiều chuyện xảy ra giữa chúng ta....Chúng ta đã từ những kẻ đối địch nhau, luôn cãi nhau để rồi trở thành bạn....và cuối cùng là thành người yêu luôn.

- Nhi à, thật ra....

- Tớ thật sự đã rất vui, thật đấy....Lúc cậu bảo cậu sẽ không bao giờ lừa dối tớ, tớ đã rất vui, rất hạnh phúc. Bởi vì tớ thích cậu.... Hồi trước thế, bây giờ cũng thế.

- Nhi, cô hãy nghe tôi nói...

- Tớ không trách cậu đâu. Dù cậu lừa dối tớ, dù cậu đã làm cho trái tim tớ rất đau nhưng...có lẽ không phải là lỗi của cậu... Có trách...cũng là trách số mệnh đưa đẩy...khiến đôi ta gặp nhau. - nước mắt Nhi bắt đầu tuôn ra, trải dài trên hai gò má của cô.

Ánh nắng nhẹ nhẹ của buổi sáng sớm chiếu lên khuôn mặt cô làm cho những giọt nước mắt cô lấp lánh như sáng rực lên...

Tuấn đứng đó nhìn Nhi mà lòng thấy có lỗi vô cùng...

- Tuấn, cậu có thể nói với tớ câu...“tôi yêu em” được không?

- Nhi...

- Dù đó là lời nói dối, tớ vẫn muốn nghe. Tuấn...xin cậu đấy.

-Nhi.....xin lỗi.....

Câu xin lỗi của Tuấn bỗng khiến lòng Nhi se thắt lại....

- Tớ không phải là muốn nghe câu ấy. ..Tại sao....Câu nói ấy đối với cậu khó nói thế sao? Tớ...tớ thật sự chịu hết nổi rồi... Cậu đã có thể lừa dối tớ, vậy tại sao lần này cậu lại không thể. Lần này là do chính tớ yêu cầu cậu nói dối, nhưng cậu lại không thém nói, vậy là sao chứ? Nếu vậy...nếu vậy thì ngay từ đầu cậu đã không nên lừa dối tớ, đồ ngốc, đồ ngốc...đồ ngốc. Tớ ghét cậu....tớ ghét cậu lắm.....tớ ghét cậu nhất trần đời..... Tớ không muốn nhìn thấy mặt của cậu nữa....

Bốp

Nhi tát Tuấn 1 cái thật mạnh rồi bỏ đi, lòng cô bây giờ đau như cắt. Cô dường như không còn đủ tỉnh táo nữa. Đèn xanh mà cô lại chạy băng qua đường. Để rồi....

- Nhi, coi chừng - tiếng Tuấn vang lên

Một chiếc xe tải với tốc độ kinh hồn đâm thẳng vào người cô, cô chỉ kịp kêu lên 1 tiếng rồi ngã quỵ xuống..

Máu...máu văng ra....

.....

- Nhi, tỉnh lại đi Nhi - Tuấn chạy đến ôm Nhi trong vòng tay - Cấp cứu...làm ơn ai đó hãy gọi cấp cứu.

Nhi cố gắng mở mắt ra, cô nhìn Tuấn...

- Tu..ấn...

- Nhi, tôi đây, tôi ở đây đây. Cô hãy chịu đựng đi, xe cấp thương sắp đến rồi.

Nhi nhắm mắt khẽ lắc đầu

- T..uấ...n..., tớ..t..ớ xin..lỗi....Tớ...không...được rồi...mẹ tớ....Tớ....thấy...mẹ...đ..ang..đang đến...đ..ó...n...tớ...

- Đừng nói nữa Nhi, cô sẽ bị mất máu đấy.

- Cậu..hãy để tớ nói...Tớ muốn nói...với cậu tớ...yêu cậu..đến đường nào.

- Im lặng đi Nhi. Cô sẽ không sao đâu...Sau khi cô tỉnh lại...tôi sẽ nói với cô hàng ngàn câu “tôi yêu em”.., được chứ?

- Hi...cậu...nói thật chứ.

- Thật, thật mà...cho nên cô phải tỉnh, cô không được ngủ vào giờ này, Nhi.

- Tuấn...cảm...cảm ơn cậu. Nhưng...cậu lại nói dối nữa..rồi..Tuy nhiên...tớ..tớ hạnh...phúc lắm....Tớ thích cậu, Tuấn..., thích ..cậu nhiều ..lắm.... lắm...ừm.....tớ...tớ đã mệt lắm rồi...tớ phải...nghỉ ngơi đây....

- Không...đừng...Nhi...mở mắt ra đi..Nhi.....

Nhi cười 1 nụ cười thật tươi....như để chào tạm biệt Tuấn...

”Nhiều người thường hỏi tôi có sợ cái chết không. Tôi đều trả lời họ rằng: rất sợ. Bởi vì khi chết rồi thì xung quanh ta sẽ chỉ còn lại bóng tối.Chúng ta sẽ phải đơn độc 1 mình trong cái màn đêm lạnh lẽo ấy. Nhưng..không hiểu sao, khi đối diện với cái chết thật sự, tôi lại không hề cảm thấy run sợ. Phải chăng là vì có Tuấn bên cạnh tôi. Trước khi chết, mà tôi còn được gặp người mà tôi yêu nhất, không biết người khác

nghĩ sao, chứ đối với tôi, đó là 1 điều vô cùng hạnh phúc. Dù cho cậu ấy có lừa dối tôi bao nhiêu lần đi chăng nữa, nhưng tôi vẫn sẽ luôn yêu cậu ấy. Vì hạnh phúc không phải là cố giữ người mà mình yêu quý phải luôn bên cạnh mình, đôi khi chỉ cần thấy người đó hạnh phúc là tôi cũng hạnh phúc lắm rồi. Tuấn, cậu có nghe thấy tớ nói gì không? Cho dù cậu là ai, là cái gì và thích ai cũng không quan trọng! Chỉ cần cậu vẫn như trước, đứng cạnh tớ và mỉm cười với tớ là được rồi... - Trích suy nghĩ của Nhi.

Khe mắt Nhi dần dần, dần dần khép lại. Ánh sáng bên cô cũng dần dần chuyển thành bóng tối. Tuấn đau lòng ôm lấy cô, nước mắt anh chàng trải dài xuống, rơi tí tách trên khuôn mặt cô. Nhưng Nhi đã không còn cảm thấy được gì nữa rồi...

Mưa...mưa bắt đầu rơi xuống. Từng hạt mưa lạnh buốt cứ đổ xuống, hòa lẫn với những giọt máu của Nhi, với những giọt nước mắt đau khổ của Tuấn. Ông trời đang khóc ư? Nhưng là khóc cho ai? Cho Nhi ?Cho Tuấn? Hay là đang khóc ối tình của họ? Một mối tình không trọn vẹn.....

Hai năm sau

Từ ngày mà Nhi mất, papa đã đau khổ rất nhiều. Nhưng đến giờ, ông đã bình tâm lại. Dì Mi cũng đã đề nghị ông cho bà 1 mở một tiệm nhỏ để buôn bán. Thắng thì đã học hết đại học, chuẩn bị ra ngoài làm việc, anh chàng này mấy hôm nữa sẽ đưa bạn gái mình về cho gia đình xem mặt đấy ^ __ ^, khỏi nói cũng biết papa và dì Mi vui sướng biết bao.

Còn về phía Long, cậu đang cùng Tuyết bắt đầu hẹn hò. Mỹ Phụng thì cũng ghen với Tuyết lắm nhưng do không làm được gì nên đã lặng lẽ rút lui.

Thế còn Tuấn thì sao?

Sau ngày kinh hoàng đó, Tuấn và Thiên Thiên đã quyết định trở về Mỹ học tiếp. Vì dù sao rồi đây cậu cũng sẽ phải kế thừa công ty của bố mình.

.....

Tuyết đã rơi...

Nhìn lên bầu trời, đôi lúc, Tuấn lại hay bất chợt nhớ tới Nhi....

.....

Một làn gió thổi ngang qua, mái tóc của 1 cô gái nhẹ nhàng lướt qua trước mặt Tuấn. Tuấn quay lại, cô gái ấy cũng giật mình quay lại...

Cô gái ấy sau bao ngày không gặp, đã xinh lên rất nhiều...

Cô gái đó chính là...Dung...

.....

Tuyết vẫn rơi....

“Tuyết thật đẹp, vì nó xóa đi tất cả... chôn vùi mọi nỗi đau... nỗi tuyệt vọng... và cô độc trong tim...”

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-giua-han-va-toi>